SHERLOCK HOLMES'ÜN YENİ MACERALARI

DÜNYANIN EN İYİ DEDEKTİFİ GERİ DÖNÜYOR

ŞEYTANIN VAADİ

SHERLOCK HOLMES

DAVID STUART DAVIES

ithaki

Sör Arthur Conan Doyle'un Ölümsüz Karakteri Dedektif Sherlock Holmes Şimdi Yepyeni Maceralarıyla Karşınızda

Sherlock Holmes sahilde bir ceset bulur. Daha sonra ortadan kaybolan bir ceset… Ünlü dedektif ile ortağı Watson, yakınlardaki bir kasabada araştırma yapsalar da sonuca ulaşamazlar. Derken ceset, ikisinin kaldığı yerde tekrar ortaya çıkar ve Holmes ile Watson kim olduğunu göremedikleri birileri tarafından saldırıya uğrarlar.

Watson kendine geldiğinde aradan ayların geçtiğini görür, Holmes ise hiç hatırladığı gibi değildir. Acaba arkadaşına ne olmuştur? Her şey, çocukları lanetli kasabada yaşayan, ölü satanistle mi bağlantılıdır yoksa?

Sekiz Sherlock Holmes romanı kaleme alan ve karakter hakkında önemli otoritelerden sayılan David Stuard Davies, Sör Arthur Conan Doyle'un yarattığı efsaneye saygısını asla kaybetmiyor ve *Şeytanın Vaadi*'yle tarihin en ünlü dedektifine daha önce hiç yaşamadığı kadar tekinsiz bir vaka sunuyor.

"Sherlock artık başkalarının hikâyelerinde de yaşıyor; Sherlock Holmes eserleriyle bana saatler süren keyif sağlayan yetenekli Davies'in kaleme aldığı *Şeytanın Vaadi*'nde olduğu gibi."

—*Mark Gatiss*

Çeviren: Seda Çıngay Mellor
www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786257 737838
/ithakiyayinlari

KAKTUSUN

DAVID STUART DAVIES

1946 yılında doğdu. Tam zamanlı bir editör, yazar olmadan önce İngilizce öğretmeniydi. Davies, Sherlock Holmes'e dair hem kurgu, hem de kurgu dışı birçok eser kaleme aldı. Yarattığı Johny One Eye karakterinin maceralarını anlatan altı roman, DI Paul Snow karakterine ise üç roman yazdı. Kendisi ayrıca, Crime Writers Association'ın *Red Herrings* isimli dergisinin editörüdür.

BELONGS TO KAFILS TEAM

Sherlock Holmes'ün Yeni Maceraları: Şeytanın Vaadi
David Stuart Davies

Orijinal Adı: *Further Adventures of Sherlock Holmes: The Devil's Promise*

İthaki Yayınları - 1802

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Editör: *Emirhan Burak Aydın*
Yayıma Hazırlayan: *Göksu Göçhan*
Düzelti: *Emirhan Burak Aydın*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Ocak 2021, İstanbul

ISBN: 978-625-7737-82-1

Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Seda Çıngay Mellor, 2021
© İthaki, 2021
© David Stuard Davies, 2014

Bu kitabın hakları Lir Literary Agency aracılığıyla Sparkling Books ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

DAVID STUART DAVIES

SHERLOCK HOLMES'ÜN YENİ MACERALARI: ŞEYTANIN VAADİ

ÇEVİRİ
SEDA ÇINGAY MELLOR

ithaki

BELONGS TO KARTUS TEAM

Hepsi de Sherlock Holmes karakterine kanlı canlı biçimde hayat veren William Gillette, Eille Norwood, Arthur Wontner, Basil Rathbone, Peter Cushing, Douglas Wilmer, Christopher Plummer, Jeremy Brett ve Benedict Cumberbatch için.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ÖNSÖZ

SHERLOCK HOLMES'E DAİR BAZI DÜŞÜNCELER

MARK GATISS

Bu satırları yazar, aktör ve eş yaratıcı olarak ciddi biçimde müdahil olduğum BBC dizisi *Sherlock*'un çekimlerindeki bir mola sırasında yazıyorum. Sherlock Holmes, hayatım boyunca takıntımdı; Baker Sokağı'nın en sevilen bu iki karakterini ekrana yansıtmak, benim için bir rüyanın gerçekleşmesi demek. Holmes bana her zaman çok şey ifade etti. Onu ilkin Basil Rathbone'un oynadığı filmlerle ve büyük dedektifin satın aldığım ilk kitabı *The Adventures of Sherlock Holmes*'le keşfettim. O cilde Eric Ambler'in kaleme aldığı giriş bölümünü hâlâ açık seçik hatırlıyorum. Ambler sözlerini, "Keşke bu hikâyeleri ilk kez okuyor olsaydım," diye bitiriyordu. "Ah, ben ilk defa okuyorum," diye düşünmüştüm. Ve mutluluktan kendimden geçmiştim.

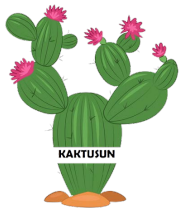
Sherlock Holmes'ün ölümsüz, muhteşem bir İngiliz simgesi olduğunu düşünüyorum. Aslında o, dünya çapında bir ikon. En iyilerimizi temsil ediyor. Hepimizin olmak isteyeceği kadar zeki. Şaşırtıcı, kaprisli, hafiften tehlikeli, tuhaf bir biçimde zarif, havalı, Byronvari ve herhangi birimizin tanıyıp tanıyacağı en mükemmel, en bilge adam.

Bana kalırsa sürekli gündemde olmasının sebebi, hepimizin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sherlock Holmes olmak istemesi ve onun gibi insanlar olmasını arzulaması. Dünyanın tam anlamıyla bir karmaşa olması yerine bunu istiyoruz, aslında gerçek bu.

Bu muhteşem karakterin yaratıcısı Arthur Conan Doyle. Düşünceme göre Doyle dâhi bir yazardı. Aramızdan bu kadar çok kişinin onun izinden gitmek istemesine şaşmamalı. Sherlock artık başkalarının hikâyelerinde de yaşıyor; Sherlock Holmes eserleriyle bana saatler süren keyif sağlayan yetenekli Davies'in kaleme aldığı *Şeytanın Vaadi*'nde olduğu gibi.

ÖNDEYİŞ

EDİTÖR DAVID STUART DAVIES TARAFINDAN KALEME ALINMIŞTIR

1880'lerde Bartholomew Blackwood ismi İngiltere'de kötü şöhretiyle tanınıyor, "Şeytanın Yoldaşı" diye anılıyordu. Kıymeti kendinden menkul bir şeytan müridi olan Blackwood, kötülüğün bedenleşmiş hali olarak tanımlanıyor ve hem basın hem de kamuoyu tarafından nefretle karşılanıyordu.

Midlands bölgesinden zengin bir bira üreticisinin oğluydu. Çocukluğunda üzerine titreyen ailesi tarafından şımartılmış, pohpohlanmıştı. Anne babasının hatalı müsamahası, çocuğun çevresindeki insanlara karşı pek çok hassas duygudan mahrum kalmasına yol açmıştı. Blackwood kibirli ve bencil bir genç olarak büyüdü. Üniversitede hasbelkader lisan ve felsefe okudu, ancak üçüncü sınıf bir derece elde edebildi. Öte yandan dine yönelik güçlü bir ilgi geliştirdi ve mezuniyetinden sonra rahipliğe adım atmaya karar verdi. Oğlunun, bira şirketinin başına geçmesini isteyen yaşlı babasının itirazlarına rağmen Bartholomew Blackwood kilisenin emrine girdi.

Blackwood çok kısa sürede İsa'nın öğretisini reddederek eserleri arasında şeytanla yaptığı menfur büyülü anlaşma, yani Corpus Diablo ayini bulunan on yedinci yüzyıl İtalyan şeytanbilimcisi Francesco Maria Guazzo'nun müridi oldu. Guazzo'nun kara büyü kitaplarından yola çıkan Blackwood, Karanlık Şafak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yoldaşlığı adıyla kendi satanist tarikatını kurdu. Müritlerine sığınak sağlamak amacıyla mirasını kullanarak Fen bölgesindeki Stokely Malikânesi'ni satın aldı. Orada çalıştılar, araştırmalar yaptılar ve iğrenç inançlarını geliştirdiler. Dehşete düşmüş halk, malikânedeki faaliyetlerle ilgili çılgın hikâyeler duyuyordu. Uyuşturucu, sefahat âlemleri ve kurban edilen insanların da dahil olduğu ağza alınmayacak ayin ritüelleriyle ilgili hikâyelerdi bunlar. Blackwood bütün bu mide bulandırıcı faaliyetlerin kendisini nihai amacına yaklaştırdığına inanıyordu: Şeytan'la bir araya gelmek. Sonunda yerli halktan adaleti kendi başına sağlamak isteyen bir grup, malikâneyi ateşe verdi. Alevlerin bölgeyi bu iğrenç irinden temizleyip arındıracağını düşünmüşlerdi. Tarikatın pek çok üyesi yangında can verdi ama Blackwood ağır biçimde yaralanmasına rağmen kurtulmayı başardı. "Karısı" Elenora ile Fransa'ya kaçtılar, kadın orada ikiz bebekler dünyaya getirdi. Blackwood on beş yıl kadar Fransa'da kaldı, tarikatıyla ilgili çalışmalarını ve araştırmalarını sürdürdü. Çeşitli dini yazılarını bastırmak istedi ama yayıncılar bunları kâfirlik ve iğrençlik olarak niteleddiler ve kimse bu yazıları basmaya yanaşmadı.

Blackwood'un Corpus Diablo ayinine saplantısı sürüyordu. Bu ayin, hedeflerin en korkuncunu gerçekleştirecek, şeytana somut beden kazandıracaktı. Bazıları bunu başardığını ve bu nedenle delirdiğini iddia ediyor. Blackwood ölümünden kısa süre önce zihni çılgınca düşüncelerle işkence çeker halde, güçsüz, vücudu da içki, uyuşturucu ve genel aşırılıklardan bitkin düşmüş olarak tarikatın zengin müritleri tarafından İngiltere'ye geri getirildi; böylece kendi ülkesinde ölebilecekti. İngiliz topraklarına ayak bastığı anda Blackwood ortadan kayboldu. İskoçya'da ya da Yorkshire'de yaşadığına dair teyit edilemeyen bilgiler vardı ama kimse kesin bir şey bilmiyordu; ölümüyle ilgili resmî bir kayıt da yoktu. Ancak yeni bir yüzyılın şafağında kamuoyu artık bu yaşlı, deli adama ilgisini kaybetmişti. Popüler basın organlarının sayfalarını dolduracak başka sansasyonlar vardı.

Ne tuhaftır ki kimse Blackwood'un çocuklarını, gelmiş geçmiş en kötücül insanın, basının Şeytanın Yoldaşı dediği bu adamın evlatlarını araştırmadı.

İlerleyen sayfalarda, 1899 yılında geçen ve Sherlock Holmes'le John H. Watson'ın en karanlık, en tuhaf maceraları olarak karıştığı olayların kayda değer hikâyesi yer alıyor. Watson'ın "tanıdığım en iyi ve en bilge adam" diye nitelendirdiği bu parlak dedektifi yıllar boyunca araştırdım. Britanya, İsviçre ve Amerika'daki araştırmalarım, Holmes ve Watson'ın kariyerleriyle ilgili pek çok nadir belgeye ulaşmamı sağladı. Yavaş yavaş, yirminci yüzyılın eşiğindeki o kader belirleyici aylarda olup bitenlerin tam bir hikâyesini oluşturmayı başardım. Nihayet bu korkunç öykünün tamamını ve ürpertici sonunu kamuoyuna sunabiliyorum.

BİRİNCİ KISIM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BİR

DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Sherlock Holmes'ü deniz kenarında buldum. Kocaman bir kayanın üstüne koyu renkli, büyük bir kuş gibi tünemiş, denize bakıyordu. Güneş, ufkun uzaklarında, gri, çalkantılı dalgaların üstünde, suya göz kamaştırıcı turuncu ışık kıymıkları göndererek yükseliyordu. Holmes görünüşe göre yaklaştığımdan haberdar değildi; şafak ışığının ağarttığı şahine benzeyen çehresi derin düşünceler içinde olduğunu gösteriyordu. Ne var ki yanına vardığımda bakışlarını denizden ayırmadan benimle konuşmaya başladı.

"Dedektiflik mi yapıyorsun, Watson?"

"Daha çok içgüdü, korkarım. Kahvaltıya indim, dışarı çıktığını fark edince de nerede olduğunu anladım. Bana kalırsa bu kadarını Lestrade bile anlayabilirdi."

Holmes haşin bir sesle güldü, çehresi bir an için aydınlandı. "Sanırım haklısın." Paltosunun cebini karıştırıp bir sigara tablasıyla bir kutu kibrit çıkardı. Cılız alevi rüzgârdan korumak için ellerini kibrite siper ederek sigarasını yaktıktan sonra, "Bana katılmak ister misin?" diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladım.

Körfezin uzak ucundaki dalgalar üstleri parça parça beyaz köpüklerle dolu, dik, çentikli kayalarda patlarken boz renkli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diğer dalgaların güçlerini sahile teslim etmesini seyrederek bir süre sessiz kaldık.

Arkadaşım sonunda, "Şu anda insan yapımı Londra'dan ne kadar uzaktaymışız gibi geliyor, Watson," dedi. "Doğayı kendimizden uzak tutmak için yarattığımız o suni sınırlardan. O şehirle sarmalanmış durumdayken doğal dünyanın muazzam gücünü unutmak o kadar kolay ki. Rüzgârla, dalgalarla ve gökyüzüyle, kilise kuleleri ve çatılarla zincirlenmemiş bu uçsuz bucaksız gökyüzüyle burada olunca insan ne kadar küçük olduğumuzu, hayat yolunda kasım kasım kasılarak, çalım satarak yürürken yaptığımız hareketlerin ne kadar beyhude olduğunu hatırlıyor. Seninle benim köhne bir mezarlıkta toz zerreciklerinden ibaret hale gelmemizden çok uzun süre sonra bile bu sahil, bu gökyüzü ve dalgalar hâlâ burada olacak."

"Melankolik bir düşünce."

"Sebebi yalnızca duygusallık. Sevgili dostum, bu tatile çıkmaya beni ikna ettiğine memnunum. Düşünmeye, gerçekten düşünmeye vakit bulmamı sağladı. Düşüncelerimi dağıtacak ne müşteriler, ne kesintiler ne de zihni oyalayan başka unsurlar var."

"Peki, düşüncelerin seni nereye götürdü?"

Holmes omuz silkti. "Pek bilmiyorum. Hâlâ düşünüyorum..." Duraklayıp sigarasından uzun bir nefes çekti.

"Eh, o kadarını anlamıştım," dedim. "Beni şaşırtan, düşüncelerinin yapısıydı."

"Bana kalırsa dedektifliği bırakıp emekli olmamın vakti geliyor."

Gülümsedim. "Bunu söyleyebileceğin aklıma gelmişti."

Holmes kaşını kaldırdı. "Çok akıllıca." Dudaklarının köşesinde bir an için bir gülümseme hayaleti titreşti.

"Anlaşılır bir durum. Son zamanlarda zihnini uyanık tutacak vakalar olmadı, bu da sana hayatını enine boyuna düşünüp aklında her şeyi ölçecek kadar boş vakit bıraktı. Zaman hızla akıp gidiyor. Yeni bir yüzyıla girmek üzereyiz. Birkaç yıl içinde elli

yaşında olacağım. Çoğu erkeğin sakin günler geçirip erkenden yatağa girmek için iş ve sorumluluk prangalarından kurtulma fikrini değerlendireceği bir dönem bu."

Kül rengi kuru surat bir kez daha bir gülümsemeyle gevşedi. "Benimle geçirdiğin yıllar boşa harcanmadı. Gördün ve gözlem yaptın."

"Ama sen çoğunluğa mensup değilsin. Ve suç peşinde koşup onları açığa çıkarmaya sırtını dönmen... Hem de emekli olmak için."

"Bir de arıları incelemek. Arıları incelemek istiyorum. Çalışkanlıklarına, kurdukları düzene ve görevlerine kendilerini adamalarına hayranım."

Sesimde bir ateşle, "Kes şunu, Holmes!" diye bağırdım. "Hemen kes. Bu isteksizliğe teslim olmamalısın. Reichenbach Şelaleleri'nde Moriarty ile dövüştüğün gibi savaş onunla. Her zamanki Holmes'sün sen. Yaş almak seni yıpratamaz..."

"Ah, kuvvetli ikna söylevine Shakespeare'i de ekledin. Rica edeceğim şiirle başımı şişirme." Yere eğik gözleri karanlık karanlık parladı; Holmes yarısı içilmiş sigarasını kumlara atarak doğrulup benimle yüz yüze geldi. Çehresi ciddi ve sıkıntılıydı. "İyi niyetlisin, Watson. Her zaman iyi niyetlisin; ben de geçmişte bu iyiliğini utanmazca kullanıp sömürdüm. Mesele şu ki benim için kaygılanıyorsun, o nedenle yargıların bir işe yaramaz. Sevgi dolu bir arkadaşın sızlanmalarında tarafsız düşünce olur mu? Her zamanki gibi tek hesap vermem gerekenler kimseye sevimli gelmeyen beynim ve zihinsel süreçlerim. Onlar bana rehberlik eder, kutup yıldızım olma görevini üstlenir. Sen değil, sevgili Watson."

Holmes bunları söyleyerek su kıyısına doğru uzaklaştı. Sözleri ilk defa olmayarak beni incitmişti ama onun bunları beni incitmek için söylemediği gerçeği biraz olsun teselli bulmamı sağladı. Holmes gerçeğin saflığına ve kendisine de başkalarına da ne kadar acı verirse versin kucaklanması gerektiğine inanırdı.

Yükselen güneşin çerçevelediği ince, ışıltılı bir siluet halin-

deki gövdesine baktım. Omuzları paltosunun geniş katlarına gömülmüş halde gözlerini denize dikmişti. Sherlock Holmes'ü tanıdığımdan beri ilk defa ona acıdım.

Dostumu tatilini Devonshire kıyısında geçirmeye kandırmak için bütün ikna kabiliyetimi kullanmam gerekmişti. Bir süredir karanlık bir ruh halindeydi; çekilip çıkarılmadığı takdirde, moralinin bozuk olduğu zamanlarda onu bekleyen daimi keder kuyusunun daha da derinlerine gömüleceğini biliyordum. Ancak her nasılsa bu defa durum çok daha kötüydü.

Bütün parlak beyinlerde akli dengeyi koruyan mekanizma kolaylıkla bozulabilir. Holmes'ün zihnini meşgul edecek ilginç vakalardan neredeyse tamamen yoksun bir ilkbaharın ardından haziran ayı, erkek kardeşi Mycroft'a inme indiği haberiyle gelmişti. Mycroft birkaç gün boyunca ölümün eşiğinde gezinip durdu ama içindeki kararlılık onu mezarın kıyısından çekip aldı. Makul ölçüde iyileştiyse de artık tekerlekli sandalyeye mahkûmdu, bu kader oyunu da asabiyetini artırmıştı. Holmes için bu hayırlı bir deneyimdi aslında. Araştırmalarında defalarca ölümle uğraşmasına rağmen bunu dedektiflik çalışmaları çerçevesinde yapmıştı. Mycroft'un Azrail'e değip geçmesi arkadaşımın hassas duygularının sınırına girmişti. Bu etki iki katmanlıydı. Holmes, irikıyım kardeşini ne kadar sevdiğini fark etmesinin yanı sıra kendi kırılgan ölümlülüğünü de hatırlamıştı. İster Lassus'un ilahilerinin izini sürüyor ister suç araştırmasının esrar dolu unsularından biri hakkında yazı kaleme alıyor olsun, zihni genellikle belirli tutkulara öyle odaklanmış haldeydi ki Holmes kum tanelerinin yaşamın kum saatinin daracık kanalından hızla ve geri dönüşsüz biçimde aşağıya doğru akarak alt odacığı doldurmakta olduğu gerçeğine kafa yormamıştı bile.

Eskiden olsa, sıkıcı günlerde ve dedektiflik yeteneklerini konuşturması için herhangi bir çağrı almadığında onu sarmalayan keyifsizlikten kurtulması için Holmes'ün yalnızca şaşırtıcı bir

vakaya ihtiyaç duyduğunu söylerdim. Ancak bu defa daha esaslı bir şey gerektiğini fark ettim. Yeni bir çevrede zihnini tazelemesi için bir süreliğine Londra'nın tanıdık mekânlarından uzaklaşmak üzere onu kandırabilirsem, bunun iyileşme sürecine öncülük edebileceğini düşündüm. Dürüst olmak gerekirse tepelerde yürüyüşe çıkıp arındırıcı deniz havasını içimize çekerken kafamda bu ikilem için bir çözüm belirivereceğini umut ediyordum.

O sırada eşim Amerika'daki hasta kız kardeşini ziyaret ediyordu ve orada muhtemelen altı ila dokuz ay kalacaktı. Ben de Baker Sokağı'ndaki eski meskenime dönmüştüm. Eşimin yokluğunda yalnız yaşama fikrinden hoşlanmıyordum; ayrıca 221B numaralı evdeki varlığımın Holmes'ün canlanmasına ve kendisine gelmesine yardımcı olacağını umuyordum. Ancak orada yalnızca birkaç hafta kaldıktan sonra onun moralini yükseltmek için eski bir ev arkadaşından fazlasının gerektiğini anladım. Başka bir şeyler yapılması şarttı.

Devon'daki Howden köyünün yakınlarındaki Samphire Kulübesi'ni bilardo kulübündeki yeni ahbaplarımdan birinden öğrendim. Arkadaşım önemli bir ameliyat geçiren eşini nekahet devresi için oraya götürmüştü ve anlaşılan her yerden uzak çevre ve temiz hava kadının sağlığını iyileştirmekle kalmamış, moralini de düzeltmişti. Burası arkadaşım için en uygun reçete gibi görünüyordu. Artık Holmes için boğucu hale gelen Londra'nın kasvetinden ve aşırı derecede tanıdık çevrelerinden uzakta birkaç hafta geçirmek onun açısından da mucize yaratabilirdi. Elbette arkadaşımı böyle bir tatilin faydalarına ikna etmek, bir meseleydi.

Kendine has uyanıklığıyla kiracısının tavırlarındaki değişikliği fark eden kâhyamız Bayan Hudson'ın da yardımlarıyla bol bol dil dökme ve ikna çabasının ardından başarıya ulaştım. Sonunda Sherlock Holmes'ten bir haftalığına kulübede bana katılacağına dair bir anlaşma kopardım. "Yalnızca tek bir hafta, Watson."

Bu da bir başlangıçtı.

BELGESİZ KAÇAK TEAM

Böylece güneşli bir temmuz günü, düşüncelere dalmış bir martı gibi tepenin kenarında duran kireç badanalı küçük eve vardık. Trenle Totnes'a gitmiş, yolun geri kalanı için ve orada kalacağımız süre boyunca kullanmak üzere oradan küçük bir at arabası kiralamıştık. Bunlar, sahildeki konuşmamızdan iki gün önce olmuştu.

Kulübeye vardığımızda çabucak yerleştik; Holmes olağandışı ölçüde sessizdi ama canayakın davranıyordu. Kulübedeki dolaplardan birinde bulduğu küçük dürbünü yanına alıp tek başına yürüyüşlere çıkıyor ya da uzun bacaklarını altına toplayıp yanında getirdiği *Çarmıh Yolcusu* kitabına kırmızı mürekkepli kalemle notlar çiziktirerek ateşin önünde oturuyordu.*

Kendimi her zaman sabırlı bir insan görmüşümdür. Arkadaşımın gerçek karakterini esareti altına almış düğümün çözülmesinin zaman alacağını biliyordum. Onu böyle görmek içimi sıksa da bekleyebileceğimin, beklemem gerektiğinin farkındaydım.

Ayağa kalkıp gerindim, hâlâ tam uyanamamıştım. O arada Holmes suyun kıyısındaki büyük bir kayalığın arkasında gözden kaybolmuştu, kumsal ıssızdı. Martılar tiz, haşin çığlıkları dalgaların kükremesinin arasından duyulacak şekilde bağrışarak üstümde daireler çiziyordu. Tam dönüp kulübeye doğru yola koyulacaktım ki bu kakofoniye bir ses daha katıldı. Holmes'ün sesiydi bu. Kayaların arkasından yeniden belirmiş, bana doğru koşuyordu. Ellerini yalvarır gibi önünde birleştirmişti.

"Watson, Tanrı aşkına…"

Ona doğru birkaç tereddütlü adım attım, sonra olduğum yerde kalakaldım. Sherlock Holmes'ün ellerinden kanlar damladığını görmüştüm.

---

* *Pilgrim's Progress*, John Bunyan, 1678. *–çn*

İKİ

DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Sherlock Holmes, "Gel dostum, gel," diye bağırdı. Gözleri uzun süredir görmediğim derecede canlıydı. Adımlarını geriye doğru takip etmek için vücudunu sarsakça döndürdü ama harekete geçmeden ona cevap vermemi bekledi.

"Ne oldu Holmes?" diye bağırdım, gözlerim sabahın erken saatlerinin güneşi altında kızıl kızıl parlayan, yukarı kaldırdığı avuçlarındaydı.

"Akli melekelerim beni tamamen terk etmediyse cinayet, dostum, vahşi bir cinayet."

Kafam karışmıştı. Başımı salladım.

"Bir ceset var," dedi. "Kayalıkların arkasında. Gel."

Döndü, ben de peşinden gittim. Hızla ilerliyorduk, ayaklarımız nemli kumlara gömülüyordu.

Holmes omzunun üstünden, "Önce denizin sürüklediği büyük bir ağaç parçası zannettim," diye bağırdı. "Ama yanına gidince bir de ne göreyim…"

Kayalıklarda düşe kalka yürüdük. Kaygan zeminde yolunu hevesle bulan Holmes benden öndeydi.

"Ağaç mağaç değilmiş," diye devam etti sözlerine. "Bir erkek cesediymiş. Orta yaşlı – ellilerinin sonunda diyebilirim."

"Denizden kıyıya mı sürüklenmiş?"

Holmes başını salladı. "Hayır, hayır. Giysileri kuruydu. Kayalıkların tepesinden düşmüş de olamaz – bedeni oradan çok uzakta yatıyordu. Ayrıca başında da arkadan saldırıya uğradığını gösteren ciddi yaralar var."

"Kuşkusuz o yaralar tepeden düşmeyle de oluşmuş olabilir."

"Mümkün ama o zaman başka yaraları da olurdu. Yüzünde mesela. Hem üstü başı da yırtılırdı. Ama öyle bir şey yok."

"Sahilde öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?" Arkadaşımın anlattığı sahneye inanmakta güçlük çekiyordum.

"Hayır, öyle düşünmüyorum."

Artık çıkıntılı kayalıkları aşmış ve sahilin yeni bir bölgesine gelmiştik.

Boş kıyıyı gözlerimle tarayarak, "Nerede bu ceset?" diye sordum.

Holmes olduğu yerde duruverdi, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Burada… Buradaydı," dedi kumsaldaki boş bir noktayı işaret ederek. "Ama gitmiş."

"Gitmiş mi?" diye haykırdım. "Ama bu imkânsız!"

Holmes parmağını bana uzattı. "Hayır, Watson, imkânsız değil. Pek mümkün olmadığını kabul ederim ama bu ikisi aynı şey değildir. Ancak aptallar düşük ihtimalli olasılıkları görmezden gelir."

"Burada bir ceset bulduğunu ve şimdi de cesedin ortadan yok olduğunu söylüyorsun."

"Evet, öyle söylüyorum," diye terslenen Holmes, arkamızdaki kayalıkları incelemek üzere bakışlarını yukarı kaydırdı. Etrafta hiçbir şey, hiç kimse görünmüyordu. "Belli ki ceset denize sürüklensin diye sahile bırakılmış. Herhalde katiller onu suya sürüklüyorlardı ki benim kayalara tırmandığımı gördüler, cesedi bırakıp kaçtılar."

"Katiller. Birden fazla katil mi var sence?"

Holmes sabırsızca, "Evet, elbette," dedi aksi aksi. Gözleri bastırılmış bir hüsranla parlıyordu. "Tek başına bir adam cesedi kayalıklardan buraya getiremez. En az iki kişi olmalılar."

Boş sahile bakarak sesimde bir inanmazlık tınısıyla, "Hangi ceset?" diye sordum.

Holmes bir an gözlerini kısarak bana baktı, sonra ince dudaklarına geniş bir gülümseme yayıldı. "Ah, demek melankolime deliliği de ekliyorsun ha? Bizim ihtiyar delikanlı hayal görmüş. Araştıracak cinayet yok, ben de çaresizlik içinde bir tane uydurverdim. Böyle mi oldu sence?"

Derin depresyon vakalarında halüsinasyonların hiç de nadir görülmediğini biliyordum ama bu kadar duygusal bir tepkinin dostumu etkileyebileceği ihtimalini hesaba katmamıştım. Ama böyle bir olasılığı kendisinin dile getirmesi tehlike çanlarını çaldırıyordu.

Güven verici bir tavırla başımı iki yana salladım. "Bak, Holmes, tabii inanıyorum sana… Ancak başka kim inanır? Ceset nerede? Burada ceset olduğunu gösteren işaretler nerede?"

Kurumuş kanla kaplı parmaklarını kaldırdı. "Bu kan kafanın arkasındaki yaradan bulaştı…"

"O zaman mutlaka kumda da kan izleri vardır."

Holmes, "Herhalde," diye kestirip attı ama sesi pek ikna olmuş çıkmıyordu.

"Ve ayak izleri," diye ekledim.

"Onlar kolaylıkla silinebilir," diye mırıldandı.

Bölgeyi sessizce, nafile araştırdık. El değmemiş kumsalda orada bir süre önce bir ceset yattığını gösterecek kızıl damlalar ya da lekeler yoktu.

"Bunu nasıl açıklıyorsun, Holmes?"

Arkadaşım başını iki yana salladı. "Açıklayamıyorum. Açıklayamıyorum. Suçlular yaklaştığımı duyunca şu taraftaki kum tepesinin arkasına saklanmış olabilirler. Cesetle uğraşacak vakitleri yoktu, o yüzden onu bırakıp saklanarak beni seyrettiler. Ben sana doğru koşmaya başlar başlamaz da gelip cesedi kaptıkları gibi…"

"Ee?"

"Ah, şey, çıkarımlarım burada sona eriyor. Elimizde çok az veri var."

"Eh, hiç değilse kum tepesinin arkasına bakıp iz kalıp kalmadığını anlayabiliriz."

"İz miz yoktur. Yine de bakalım."

Holmes haklıydı. İki adamın orada durduklarına dair ayak izi ya da başka herhangi bir belirti yoktu ortada. Ve tabii kan da yoktu.

"Katillerin burada olduğuna inanıyorsun, peki o zaman iz olmayacağına nasıl o kadar emindin?" diye sordum.

Kanı parmaklarından çıkarmak için ellerini sığ bir su birikintisine daldıran Holmes, "Akıllı adamlar da ondan. Bu şekilde yakayı ele vermeyecek kadar akıllılar," diye bağırdı.

"Cesetten bahset biraz. Orta yaşlı olduğunu söyledin. Kılık kıyafeti nasıldı?"

"Kalın, kaliteli bir kumaştan beyaz bir gömlek, koyu renk pantolon. Markası, adamın adı falan işli değildi ne yazık ki. Ayakkabılarının teki yoktu. Solgun renkli bir adamdı, burun köprüsünün iki yanında da gözlük taktığını gösteren izler vardı. Elleri yumuşaktı, el emeğiyle çalıştığını gösteren bir belirti yoktu. Yüzük ya da başka belirgin bir işaret göremedim."

"Eh, kafam karmakarışık oldu, Holmes."

"Bu hissi paylaştığımız ender anlardan birindeyiz, Watson." Holmes kişner gibi kısa bir kahkaha attı. "*Strand* dergisinde bunu 'Çözülememiş Kayıp Ceset Vakası' başlığıyla kaleme aldığını hayal edebiliyorum."

Hafifçe gülümseyip hiçbir şey söylemedim. Aslında, "Holmes, ortada vaka falan yok," demek istiyordum. "Elimdeki tek şey, kumsalda bir ceset bulduğuna dair senin sözün. Böyle bir şeyin varlığına dair hiçbir iz bulunmuyor. Üstelik hikâyeni destekleyecek her türlü kanıtı da su birikintisinde yıkayıp akıttın. Bana sorarsan parmaklarındaki kırmızı mürekkep bile olabilir, hani kulübede not alırken kullandığın kırmızı mürekkep. Şu andaki

ruh halinle, içine düştüğün karanlık çaresizlik kuyusundan kaçış olsun diye bu küçük sahneyi yarattığına kolaylıkla inanırım."

Holmes bana döndü ve başıyla kısaca onayladı, gözlerinde kafamdan geçenleri bildiğini gösteren vahşi bir ışık vardı.

Böylece rüzgârın ve dalgaların sesi kulaklarımızda gümbürderken kararsız heykeller gibi orada, o ıssız kumsalda dikildik. İkimiz de ne yapacağımızı, ne söyleyeceğimizi bilemiyorduk. Arkadaşımdan uzaklaştığımı hissediyordum. Onu tanıdığım onca yıl boyunca, sergilediği bütün tuhaf, uçuk kaçık davranışların arasında tehlikeli bir durumu geçiştirmek ya da belirsiz bir durumun ortaya çıkmasını engellemek için ne yapılması gerektiğini genellikle sezgilerimle olmak üzere daima kestirmiştim.

Bu defa hariç.

Holmes hiçbir uyarıda bulunmaksızın çömeldi, bir avuç kum alarak parmaklarının arasından akıttı. "Yazıklar olsun, o soylu zekâ nasıl çökmüş."*

"Holmes... Bak..."

"Bir şeyler yemeye ve sıcak bir ateşin başında oturmaya can atıyorum. Çalışmalarıma devam etmeye hazır olduğuma inanıyorum."

Başımla onayladım, ciddiyet içinde kulübeye döndük.

---

* Alıntı Shakespeare'den. *Hamlet*, perde 3, sahne 1, Türkiye İş Bankası Kültür Yay., 3. Baskı, Mayıs 2009, çev. Sabahattin Eyüboğlu. *–çn*

ÜÇ
DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Erken yenen bir öğle yemeğinin ardından Holmes battaniyeye sarınarak elinde *Çarmıh Yolcusu* ile ateşin başına oturup notlarını tutmaya devam etti. Sahildeki sözümona cesedin bir daha lafı açılmamıştı, ben de konuyu tekrar gündeme getirmeye gönülsüzdüm. Ne yapacağımı kestiremediğim için yanımda getirdiğim deniz maceralarını anlatan kalın romanın sayfalarında kaybolup gitmeye çalıştım ama dikkatim sürekli devasa dalgalardan, gıcırdayan kerestelerden ve yavuz deniz kurtlarından uzaklaşarak eski ve en sevgili arkadaşımın zihinsel durumuna odaklanıyordu. Sonunda kitabı bir tarafa atıp *The Lancet* adlı tıp dergisinin son sayısını aldım elime. Holmes'ün durumu hakkındaki tıbbi bilgilerimin sınırlı olduğunu biliyordum. Onu eski haline döndürmek için benimkinden daha bilgili bir tıbbi zekâ gerektiğinin farkındaydım. Holmes'ü akli dengesizlikler konusunda uzman bir doktora görünmeye ikna etmem gerekeceğini anladım. Onu esir eden baskı zincirlerinin kilitlerini açabilecek birisine gitmeliydik. Tam o sırada psikanaliz konulu bir makale ilişti gözüme.

Akşam karanlık kanatlarını kulübenin etrafına gererken Holmes işini bir yana bırakıp koltuğuna iyice gömüldü ve öğle yemeğinden beri ilk defa olmak üzere konuştu. Gözlerini kapatmadan önce okuduğum şeye doğru başını şöyle bir sallayarak,

"Viyana'ya gitmeye kesinlikle niyetim yok, Watson, bunu böylece bil," dedi.

İlk şaşkınlık ânını atlattıktan sonra gülümsedim. İhtiyar şeytan!

Ertesi sabah erken saatte aniden sıçrayarak uyandım. Keskin, çelik gibi bir düşünce uykunun örtüsünün arasından geçip beni kendime getirmişti. Fikir beni dürtmeye devam ederken gözlerimi ovuşturdum: Ya yanıldıysam? Ya sahilde gerçekten bir ceset vardıysa? Holmes'ün durumuna dair hislerimin gerçek olabilecek bir şeyi maskelemesine izin mi veriyordum yoksa? Önceki akşam Viyana'yla ilgili yorumu dedektiflik becerilerinin her zamanki kadar keskin olduğunu gösteriyordu. Zihnimi okumuş, o şehirde doktorluk yapan Sigmund Freud'u düşündüğümü çıkarmıştı. *The Lancet* dergisinde Freud'la ilgili makaleye rastladığım sonucuna varmış, değişken davranışları hakkındaki endişelerimin farkında olduğu için de benden herhangi bir yorum istemesine gerek kalmadan bağlantıyı zekice kuruvermişti. Bu sıradan gösteri, hastalığına rağmen profesyonel becerilerinin hiç de uykuda olmadığını açıkça ortaya koyuyordu.

Yatağımdan fırladım, yirmi dakika içinde çabucak yıkanmış, giyinmiş ve kendimi kulübeden dışarı atmıştım. Çıkmadan önce arkadaşımın uyuduğundan emin olmak için kapısını hafifçe araladım. Bu çabam derin uykuya işaret eden düzenli, ağır nefes sesleriyle ödüllendirildi. Holmes'ün en azından bir saat daha kalkmayacağını tahmin ettim.

Kıyıya doğru her zamanki güzergâhım olan kulübeden dört yüz metre kadar uzaktaki patikayı takip etmek yerine, kumsala inecek başka bir yol aramak için tepenin ileri taraflarına yürüdüm. Holmes'ün cesedi gördüğünü iddia ettiği noktaya daha yakın bir yere çıkmak istiyordum. Sekiz yüz metre kadar ötede bir başka bir patika vardı tabii. Bakımsızdı, her tarafını otlar bürümüştü ve çok dolambaçlıydı ama yine de oradan ilerlenebile-

ceğine karar verdim. Uzaklarda kalmış sahile inmeyi denemeden önce son zamanlarda buralara gelen giden olup olmadığına dair bir işaret bulabilmek için etrafa göz gezdirdim. Memnuniyetle keşfettim ki patikanın yakınlarındaki yumuşak toprakta belli belirsiz izler vardı. Atlı bir arabanın izleriydi bunlar, sert tekerlekler bariz izler bırakmıştı. Diğer işaretler, arabanın ön bacaklarından birinin nalı biçimsiz ağır toynaklı bir at tarafından çekildiğini getiriyordu akla. Bu keşif Holmes'ün hikâyesini teyit etmiyordu elbette ama onu destekleyecek kanıtlar sunduğu kesindi.

Bu bilgiyle canlanmış halde bozuk patikadan inmeye başladım, gözlerim son zamanlarda buradan geçildiğine dair başka izler, kan lekeleri arıyordu. Hiçbirini göremedim. Kanın olmaması bana önümüzü tıkayan büyük bir engelmiş gibi geldi. Holmes'ün tarif ettiği gibi cesedin başındaki derin yaralardan kan akıyorduysa, bir yerlerde kan lekeleri olması gerekirdi. Patikada ve çevresini saran otlarda değilse bile kumsalda, cesedin bırakıldığı yerde. Oysa bir gün önce tespit ettiğim üzere, hiç kan yoktu. Bununla birlikte, bir çimen parçasının arasına sıkışmış pirinç bir toka gözüme çarptı. İnceleyince bunun muhtemelen birinin ayakkabısından koptuğuna karar verdim. Holmes cesedin ayakkabılarından birinin kayıp olduğunu söylemişti. Tokanın bir önemi olup olmadığını bilmiyordum ama ne olur ne olmaz diyerek onu cebime attım.

Kumsal o anda bomboş bir tuval gibiydi. Gelgit yapacağını yapmış, kumlarda yeni, karmakarışık oluklu şekiller çizmişti. Kan lekesi varsa da suyla yıkanıp gitmişti. Üstelik bir gün önce oradaydım, kan lekesi görmemiştim. Etrafıma bakındım, bir kez daha hevesimin üstüne umutsuzluk bulutu çöküyor derken… Derken onu gördüm. Biraz uzaktaki otlarla kaplı bir kum tepeciği çıkıntısının altında, ıslak kumlardan çıkan kocaman bir albino örümceğin bacaklarını andıran bir şey vardı. Yaklaşınca bunların aslında parmak olduğunu anladım. Sarı hapishanelerinden dışarı uzanan insan parmaklarıydı gördüğüm.

Dizlerimin üstüne çökerek korku dolu yüreğimin bir ceset olduğuna inandığı şeyi daha fazla açığa çıkarmak için kumları eşeledim. Çok geçmeden ölü bedenin eliyle kolunu ortaya çıkarmıştım. Gerçekten de bir cesetti bu. Kol kaskatıydı, ölüm sertliği bir süre önce yerleşmişti. Holmes baştan beri haklıydı demek. Bu düşünce beynimde gümbürdüyordu. Ondan şüphelenmeye nasıl cüret edebilmiştim?

Çıplak ellerimle deli gibi kazarak kumlara gömülmüş cesedi ağır ağır ortaya çıkardım. Kafadaki kumları temizledim, ceketimin cebinden bir mendil çıkarıp ölü adamın yüzündeki son kum zerreciklerini nazikçe sildim. Ortaya çıkan çehre, burnun iki yanındaki, adamın düzenli olarak gözlük ya da kelebek gözlük kullandığına işaret eden izlere varıncaya kadar tıpkı Holmes'ün tarif ettiği gibiydi. Yere oturdum, sabahın serinliğine rağmen alnımdan ter damlıyordu. Şimdi ne yapacaktım? Cesedi kumdan tamamen çıkarmamın bir anlamı yoktu. Onu tek başıma sürüklemem imkânsızdı ama burada, böyle açıkta da bırakamazdım ki. Sabah yürüyüşüne çıkmış bir başkası onu bulursa ne olacaktı?

Tereddüt ederek de olsa vücudu yeniden ince bir kum tabakasıyla örtüp bir kez daha gözlerden sakladım ve bulunduğu yeri yakınlardaki bir dal parçasıyla işaretledim. Sonra tökezleyerek patikadan yukarı tırmandım. Kalbim deli gibi çarpıyordu, duyularım tuhaf biçimde yoğunlaşmıştı. Kulübeye döndüm.

DÖRT

DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Aceleyle kulübeye döndüm, zihnim olasılıklarla kaynaşıyordu. Doğrudan konforlu oturma odasına açılan kapıdan içeri paldır küldür daldığımda Sherlock Holmes'ü bir yabancıyla konuşur halde buldum. Adam, rahip yakalıklı siyah giysilere bürünmüş, uzun boylu, iriyarı biriydi. Bir fincan çayı sıkı sıkı tutarak koltuğunda öne doğru eğilmişti, ciddi çehresi sohbete yoğunlaşmıştı. Ani girişim karşısında iki adam da hemen ve sessizce bana doğru döndü.

Holmes neşeyle, "Ah Watson, yürüyüşten döndün demek," dedi.

Afallamış halde başımı yukarı aşağı salladım.

Misafirimiz ayağa kalkarak elini uzattı.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, bayım," dedi hoş bir edayla. "Rahip Simon Dickens hizmetinizdedir," diye ekledi.

El sıkıştığımız sırada adımı mırıldandım ama bu yabancının kim olduğumu bildiği açıktı. Paltomu üstümden atıp yeni yakılmış ve o anda henüz sıcaklığının hissedilmesi için çabalayıp duran ateşin başında iki adama katıldım.

Misafirimiz koltuğuna dönerek, "Bay Holmes'e de anlattığım gibi, Howden'in papazıyım," dedi. "Buradan beş kilometre kadar uzaktaki küçük bir köydür. Sabah erken saatlerdeki alışkanlığım

üzere tepede yürürken bacanızdan duman çıktığını gördüm. Kulübe bir süredir boş olduğu için kendi kendime dedim ki… Cemaatin bu yeni üyesiyle gidip tanışsam iyi olur dedim."

Holmes kuru bir sesle, "Ya da kimsenin içeri kanunsuzca sızıp sızmadığına bakmak istediniz," diye ekledi.

Rahip gülümsedi. "Evet, o da var sanırım. Issız yerlerdeki konutlar kolaylıkla suç çetelerinin eline geçebiliyor. Burada, kırsal bölgede büyük şehirlerin kötülüklerinden çok uzakta olmamız payımıza başka tür kötülüklerin düşmediği anlamına gelmiyor."

Holmes haşarı bir edayla, "Bunu duyduğuma memnun oldum," dedi. "Ne de olsa dedektifim, suç benim için ekmek kapısı."

Misafirimiz bu açıklamadan biraz hayrete düşmüş göründü ama Holmes gamsızca devam etti sözlerine. Başıyla benden tarafa işaret etti. "Ancak, arkadaşımız paldır küldür içeri dalmadan önce açıklamak üzere olduğum gibi, cemaat üyesi olduğumuzu söylemek zor. Burada geçici süreyle kiracıyız, ziyaretimiz haftanın sonunda bitiyor."

Simon Dickens başını salladı. "Hayal kırıklığına uğradım. Sizin gibi saygıdeğer insanların cemaatimize dahil olması pek hoş olurdu. Başarılarınız bu kırsal bölgede bile gayet iyi biliniyor, elbette sizin harika öyküleriniz sayesinde, Doktor Watson." Kolunu bana doğru uzattı.

Karşılık olarak gülümsedim. Harcadığım çabadan sonra kalp atışlarım ancak normale dönüyordu.

"Duyduklarınıza ve okuduklarınıza rağmen, ne Watson'ın ne benim, hele de benim ideal cemaat üyeleri olacağımızdan kuşkuluyum, peder. Tanrı'dan korkan bir adam olduğumu söyleyemem. Hayatıyla kariyerini mantık ve anlam peşinde koşma temeline oturtmuş biri olarak din benim için daima şüpheli bir alan olmuştur. İnanmamız istenen şeylerin çoğu, destekleyici bariz kanıtlar olmadan saf bir inançla kabul edilmesi gereken şeyler."

Simon Dickens arkadaşıma hoşgörülü bir gülümseme sundu. "Hayatın büyük kısmı böyledir, Bay Holmes. Bu gece ayın çıkacağına, yarın güneşin doğacağına ve yağmurun ekinleri sulayacağına inanmamız gerekiyor. Hiçbiri kesin değil, yalnızca inanıyoruz."

Tartışmaya ısınarak, "Ah," dedi Holmes. "Ama avukatlık mesleğiyle uğraşan dostlarımızın belirteceği gibi, düzenlilik daha önceki olaylara dayanır. Ayın çıkması, güneşin doğması, yağmur yağması, hepsi böyledir. Tıpkı denizin yükselmesi ve sonra çekilmesi gibi. Olduğunu daha önce görmüşüzdür."

Dickens anlayışla gülümsedi. "Bu tezahürler olayların gizemini mantık çerçevesinde açıklamıyor. Tanrı'nın gücü örtülüdür. İnanmamız gerekir."

"Bu özel olaylarda iplerin Tanrı'nın elinde olduğunu bilmiyordum doğrusu."

"Her şeye gücü yeten bir varlık olarak, her şeyin denetimi Tanrı'nın elindedir."

"Yani şuradaki raftan bir kitap çeksem, sonra da elimi gevşetip yere düşmesine izin versem, bu da Tanrı'nın gizemli senaryolarından biri mi olur?"

"Makûs bir örnek, Bay Holmes, ama evet…"

"Peki ya Newton'ın kanıtlara dayalı yerçekimi kanununa ne buyurulur? Kitabın yere düşmesi için mantıklı açıklama kesinlikle budur sanırım?"

"Ah, ama Newton'a algıyı, sezgiyi, ilhamı veren kim?"

Holmes yüksek sesle güldü. Uzun süredir ilk defa onu bu kadar rahat ve eğlenir halde görüyordum.

Dickens sırıtarak cevap verdi. "Dinime bağlıyım ama bildiğiniz köy papazlarından değilim ben, Bay Holmes. Oxford'da ve Guttenberg'de teoloji okudum. Burada olmamın tek sebebi, alçakgönüllülükten uzak tabirimi bağışlarsanız, şaheserimi, yani Tanrı'nın ihtişamından konusunda herkese hitap edeceğine inandığım çalışmamı bitirirken inziva ihtiyacı duymamdı."

"Watson'la benim gibi ısrarlı şüpheciler bile bu ihtişamı görecek mi?"

"Özellikle de sizin gibiler."

"Kısa tanışıklığımızdan anladığım kadarıyla böyle bir kitap ortaya çıkarılacaksa bunu sizden âlâ kimse yapamaz."

"Ah Bay Holmes, iltifatlarınız..."

Holmes dile getirilmemiş övgüyü eliyle savuşturdu.

Araya giren tuhaf sessizlikte, "Sizi Howden'a çeken neydi?" diye sordum.

Dickens omuz silkti. "Köydeki papazlık görevi altı ay kadar önce, tam da ee... sanırım inziva diyebiliriz, inzivaya çekilme ihtiyacı hissettiğim sırada boşaldı. Olağan azizlerle ve günahkârlarla dolu basit bir köy papazlığı. Cemaat balıkçılık ve çiftçilikle geçinir; hava da yüce Tanrı kadar haşin ama köylüler Tanrı'ya ibadet etmeyi ihmal etmiyor. Pazar sabahları kilise daima dolu oluyor. Howden güzel bir köy, baylar. Bu taraflarda kısıtlı bir süre geçirecekmişsiniz ama gitmeden önce köyümüzü ziyaret etmenizi tavsiye ederim."

Holmes bir şey vadetmeden başıyla onayladı.

Din adamı beceriksizce ayağa kalkıp sandalyesinin arkasından şapkasını aldı. "Ben yola düşeyim. Yeterince vaktinizi aldım zaten. Tekrar karşılaşmayı umuyorum, baylar."

"Mutlaka karşılaşırız," dedi Holmes.

Rahip Dickens'ı kapıya kadar geçirdim; Holmes'ün dikkatini çoktan kucağındaki kitaba verdiğini fark edince onunla birlikte dışarı çıktım. "Söyler misiniz," dedim alçak sesle, "son bir-iki gündür köyünüzden kaybolan oldu mu? Orta yaşlı, beyaz saçlı bir bey."

Dickens şaşaladı. "Tuhaf bir soru bu. Ah, Bay Holmes'ün burada mesleki amaçlarla bulunduğunu söylemeyin sakın."

Başımı salladım. "Hayır, hayır. Yalnızca öylesine soruyorum. Ancak böyle bir kayıp kulağınıza geldiyse..."

"Hayır, bir şey duymadım. Daha önce de söylediğim gibi, Howden sakin bir yerdir. Durgun bir göl diyebileceğimiz köyün

sularını ancak ağustos fırtınalarının getirdiği şimşekler ya da kış mevsiminin ilk karı dalgalandırabilir, daha önemli bir şey olmaz." Şapkasını kaldırdı. "İyi günler, Doktor Watson."

Papazın bahçeyi geçip tepelere doğru uzanan patikaya çıktığını gördükten sonra aceleyle içeri döndüm.

Hareketli dönüşüm Holmes'ün kitabını kapatıp ilgiyle bana bakmasını sağladı. "Ne oldu, Watson? Bir şey seni heyecanlandırmış. Misafirle nazik nazik konuşurken bile anlayabiliyordum bunu."

"Buldum onu! Dün gördüğün cesedi buldum. Sahilde, tepeden kıyıya doğru inen bir patikanın yakınlarında. Kumlara gömülmüştü ama deniz elini açığa çıkarmış, ben de kazdım… Aynı adam. Tarifine harfi harfine uyuyor."

Daha sözümü bitirmeden Holmes sandalyesinden fırlamış, uzun paltosunu üstüne geçiriyordu bile.

"Aferin!" diye bağırdı. "Hadi ceset bir kere daha kaybolmadan hemen oraya gidelim."

Sonradan anlaşıldı ki bunlar isabetli sözlerdi. Kumsala vardığımızda, işaret niyetine oraya koyduğum dal parçasını buldum ama kumları kazmaya başladıktan kısa bir süre sonra yüzeyin altında hiçbir şey olmadığını fark ettim. Ceset yine taşınmıştı.

Aşikâr olanı ifade edercesine, "Gitmiş!" diye bağırdım.

Holmes, "Bu sefer *senin* aklını kaybedip kaybetmediğini düşünme sırası bana geldi, Watson," dedi.

Dehşete düşmüş halde dostuma baktım ama dudaklarındaki hafif, iğneleyici gülümsemeyi ve alayla havalanmış kaşlarını gördüm. Yavaşça başını salladı. "Korkma, korkma.. Akli melekelerinden şüphe etmiyorum. Bu suçu kim işlediyse saklamak için delice uğraşıyor. Ceset olmadan sözlerimiz hava cıva, herhangi bir ağırlığı, anlamı yok. Olayların bu şaşırtıcı gidişatı, sabahki misafirimize kumsaldaki cesetten bahsetmeseydin keşke dememe yol açıyor."

"Ben… Bahsetmedim… Yani açık açık… Sorduğum yalnızca… Hem sen bu konudan bahsettiğimi nereden biliyorsun?"

Holmes başından savarcasına elini salladı. "Seni tanıyorum, Watson, ne yapmaya çalıştığını da anladım. Sorularını her zamanki gibi üstü örtülü biçimde sorduğunun da farkındayım. Niyetin takdire şayandı ama yanlış bir karardı."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Paylaşılan sır, sır olmaktan çıkar."

"Bunun sır olduğunu bilmiyordum."

"Eh, dün benim uydurduğum bir hayal olduğunu düşünmüştün."

"Belki… Ama şimdi aksini ispat edecek kanıtımız var."

"Ne hoş. Tepedeki teker izleri mi?"

Yavaşça başımı yukarı aşağı salladım. "Ayrıca patikada ya da kumsalda neden kan izi bulunmadığını da açıklayan bir teori."

"Çünkü ceset, yaralardan akan kanı emen bir battaniyenin içinde taşındı aşağıya."

"Biliyormuşsun," diye patladım. Kendimi aldatılmış hissediyordum.

"Öyle olduğundan şüphelenmiştim. Beni Bedlam tımarhanesine postalamaya hazırsın belki, Watson, ama duygularımın ve ruh halimin şu anda bilinmez, çalkantılı bir okyanusun dalgalarında çırpındığını kabul etsem de mantıki melekelerim her zamanki kadar yerli yerinde ve faal. Sahilde bir ceset vardı. Öldürülmüş bir adamın cesedi. Aniden ortadan kaybolması beni afallattı ama şimdi bunun mantıklı olduğunu görebiliyorum."

"Mantıklı mı?"

"Asla keşfedilmemesi öngörülen bir cinayetti bu."

"Her cinayet eninde sonunda keşfedilir."

"Vaaz veren bir papaz gibi konuşuyorsun, Watson. Tüm vakalarda cinayetin faili isimsiz kalmak ister. Londra'nın doğu yakasında saatini almak için bir delikanlıyı sopayla döve döve öldüren sokak serserisi de, aşksız bir evliliğin prangalarından

kurtulmak için karısını zehirleyen can sıkıntısı içindeki asilzade de bunu arzu eder. Ancak bazı cinayetler vardır ki cinayet olduklarının hiçbir zaman anlaşılmayacağı düşünülür. Kumsaldaki adamımızın bu sınıfa girdiğine inanıyorum."

Yüksek sesle inledim, sabrım tükeniverdi. "Peki ama neden acaba, bana anlatmak istediğin bir teori olduğunda bunu mümkün olan en anlaşılmaz biçimde anlatıyorsun? Yetersiz beynimin uğraşması için Sherlock Holmes hiyerogliflerinden başka bir şey verdiğin yok. Neden bahsettiğini bilmiyorum bile ve senin de bunu bildiğinin farkında olmak beni iyice kızdırıyor."

Holmes öne doğru eğilerek yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Yani normal davranıyorum, onu mu diyorsun?"

Konuşmak üzere ağzımı açtım ama o sırada gözlerindeki yaramaz ışıltıyı yakaladım. Öfkeli sözlerim kıkırdamaya dönüştü, Holmes de bana katıldı. Çok geçmeden ikimiz de içten kahkahalar atıyorduk.

"Madem cinayet işlendiğine o kadar emindin, ne demeye harekete geçmedin? Polise haber verilmesi şart elbette." Aniden şiddetlenerek yüzlerimize doğru esmeye başlayan tuzlu rüzgârın ıslıkları arasında bağırarak konuşuyordum.

"Meseleye bakış açıma göre, Watson, cesetten neden o şekilde kurtulmaya çalışıldığına dair iki teori mevcut."

"Neden denize atıldığı yani."

"Evet. Katiller cesetten kurtulmaya çalışıyorlardı çünkü böylece bulunması halinde suç onlarla ilişkilendirilemeyecekti çünkü birinin kaybolmasının onun cinayete kurban gittiğini göstermez. Herkes kaybolabilir. Balıkçılık ve çiftçilikle geçinen topluluklarda bir gün var bir gün yok pek çok geçici işçi bulunur. Bunda şüpheli hiçbir yön yoktur. Ancak cinayet dikkat çeker. Buralar pek hareketsiz; rasgele cinayetlerin adım başı görüldüğü Londra'nın aksine cinayet büyük bir kargaşa yaratacak, polis, diğer yetkililer ve basın işe karışacaktır ki bunların hepsi de hoş karşılanmayan yabancılardır."

"Yani katiller buralı."

"Bulmacayı böyle okuyorum. Uzaklara taşınmaya hiç de niyeti olmayan yerliler. Ancak şimdi başlarında bir dert var."

"Neymiş o?"

"Eserlerini gördük. İzlerini ne kadar büyük bir beceriyle örtmüş olurlarsa olsunlar cesedi gördüğümüzü biliyorlar. İşte dertleri bu."

"Sence bu konuda ne yapacaklar?"

"Uygun bir fırsat kollayacaklar. Bekleyip ne yaptığımızı seyredecekler."

"Seyretmek mi? İzlendiğimizi mi düşünüyorsun?" Rüzgârın yaladığı araziye baktım. Etraf göz alabildiğine çıplak ve ıssızdı.

"En azından gözetliyorlardır."

Birdenbire kafamda bir şimşek çaktı. "Bulduğun şeyden kimseye bahsetmememi istemenin nedeni de bu…"

"Ne kadar dolaylıca bahsetmiş olsan da. Sır bizim sırrımızdı ama artık değil."

"Ama rahibe yalnızca civarda kaybolan birine dair bilgisi olup olmadığını sordum."

"Ve hiç kuşkusuz merakını uyandırdın."

"Şey… Evet."

"Bu da ölümcül bilgilere sahip olduğumuzu teyit etti. Bir adamın kaybolduğunu ve bir adamın vahşice öldürüldüğünü biliyoruz."

"Ama bir din adamına sordum o soruyu."

Holmes kolumu tutup beni yavaşça döndürdü, kulübeye dönüş yoluna düştük.

"Söylesene Watson, kulübeye döndüğünde ateşi fark ettin mi?"

Sohbetimizin gidişatındaki bu değişikliğe biraz şaşırarak, "Ateş…" dedim.

Holmes umursamazca, "Şöminedeki ateşi," diye ekledi.

"Evet, sanırım."

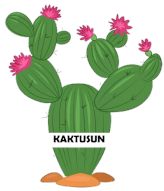
"Nasıldı?"

"Biraz cansızdı. Yeni yakıldığını düşünmüştüm. Çok az alev vardı."

"Bravo. Gördün ve gözlemledin. Çok az alev… Ve çok az duman tabii."

"Hemen hemen hiç," diye cevap verirken bir yandan da Holmes'ün aklının yine kayıp kaymadığını düşünüyordum.

"Aynı fikirdeyim. Ancak belli belirsiz birkaç duman demeti vardı. Bacamızdan dünyaya kulübede birileri olduğunu ilan edecek kadar duman tütmediği kesin. Sence?"

BEŞ

DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Kulübeye döndüğümüzde Holmes cep saatine baktı. "Öğle yemeği vakti neredeyse gelmiş. Küçük keşif gezimiz iştahımı açtı. Sen de acıkmışsındır, değil mi dostum? Ne de olsa kahvaltı etmedin bugün. Howden'daki bir handa öğle yemeği yesek, ne dersin? Köy ne kadar küçük olursa olsun, kilise varsa mutlaka han da vardır. Hem günahkârlar hem de azizler için sığınak yani. Bakalım köy Rahip Dickens'ın övdüğü kadar var mıymış?"

Çenemi ovuşturdum. "Biraz vakit ver de doğru dürüst bir tıraş olayım," dedim merdivenlere yönelerek. "Hemen dönerim."

Holmes, "Ben de ihtiyar atı koşup arabayı hazırlayayım," diye cevap verdi.

Yüzüme ustura vurup temiz bir yakalık taktım, o arada da Holmes yolculuğumuz için hazırladığı arabayı kulübenin önüne getirmişti. Kilitlediğim sırada gördüm, kapının aşağılarında beyaz işaretler vardı. Kabaca, çocukça bir çizimle, tebeşirle yapılmış beş figür. Aklıma hemen "Dans Eden Adamlar" diye adlandırdığım vakadaki çöpten adamlar geldi. Her biri alfabenin bir harfini temsil eden bu çöpten adamlar bir uyarı mesajı oluşturuyordu. Ancak yakından bakınca kapıdaki işaretlerin acayip, nedense huzursuz edici ve birbirleriyle uzaktan yakından ilgisi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bulunmayan bir dizi sembol olduğunu gördüm. Onları incelerken sırtımdan bir ürperti geçti.

Birdenbire üzerime bir gölge düştü. Sherlock Holmes. "Ne var, Watson?"

Konuşmadan şekilleri işaret ettim. Holmes yanıma diz çökerek tebeşirle yapılmış çizimleri inceledi. "Eh, yeni yapılmışlar. Dün yoklardı, orası kesin."

"Nedir bunlar ve ne anlama geliyorlar?"

"Bir çeşit runik sembole benziyorlar ama ne anlama geldikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Ne var ki hoş geldin mesajı olmadıklarını sanırım."

"Kim çizmiş bunları buraya?"

Holmes bir kaşını alayla kaldırdı. "Pek ziyaretçimiz olmadı."

"Bu işaretleri Rahip Dickens'ın yaptığını düşünmüyorsun herhalde?"

Holmes cebinden bir not defteriyle kalem çıkarırken, "Bundan emin olmak için yeterli veri yok," dedi. Beş sembolü dikkatle defterine kopyaladı. İşini bitirince, "Ama," diye devam etti, "din adamı dostumuz şu anda bu iş için en muhtemel aday diyebilirim."

Yarım saatten geçmeden Howden'daydık. Yolculuğumuzun büyük kısmı sessizlik içinde geçmişti. İkimiz de hayatımızı etkileyen muğlak gizem hakkında derin düşünceler içindeydik. Bir adam öldürülmüş ve cesedi öyle bir şekilde ortadan kaldırılmıştı ki şayet Holmes haklıysa, amaç adamın öylece köyden çekip gittiği görüntüsü vermekti. Ardında hiçbir iz bırakmadan kaybolmuş olacaktı. Öldürülenin kim olduğunu, nereden geldiğini, neden öldürüldüğünü bilmiyorduk; hatta ona bakarsanız katillerin kimliğini de bilmiyorduk. Olaya dair bütün bilgilerimiz havada kalan şeylerdi. Ayrıca anlaşılan kulübe de gözetleniyordu. Bana öyle geliyordu ki işlenen suça dair bilgilerimiz tuhaf bir biçimde hayatlarımızı tehlikeye atıyordu. Bir de kulübenin kapısındaki

acayip semboller vardı. Bu kadar şaşırtıcı bir şeyle karşılaştığımızı hatırlamıyordum; soruşturmada izlenecek belli hiçbir yol yoktu. Bundan sonra neler olacağını bekleyip görmek mecburiyeti gibi tatsız bir durumda bulunduğumuzu seziyordum.

Holmes'ün çehresi tek bir düşüncesini bile ele vermiyordu ama onu çok uzun süreden beridir tanıdığım için şu anda her kanıtı, bu bulmacanın her belirsiz parçasını zihninde evirip çevirerek ilerleyecek bir yol aradığından emindim. Bu sorunu nasıl değerlendirdiğini kestiremiyordum. Şu andaki zihinsel sağlığı göz önünde bulundurulduğunda gizemi çözemeyeceğinden korkuyor olabilir miydi? Yoksa bu gerçekten de becerilerini tazelemek için gereken türden bir muamma mıydı?

Ortaçağdan kalma, bal rengi acayip binaların iki yanına karman çorman bir halde dizildiği geniş, bakımsız bir caddeden müteşekkil Howden, gerçekten de küçük bir köydü. Oraya vardığımız sırada, bir tablo kadar hareketsizdi. Saat neredeyse bir olmuştu, güneş ince bulut tabakasını yırtarak her şeyi soluk sarı bir ışıltıyla yıkıyor, bu da insanın zamanda bir adım geriye, daha eski bir çağa gittiği izlenimini kuvvetlendiriyordu. Eski zamanlardan kalma bir köylü zamanın yıprattığı kapıların birinden çıkarak caddeye adım atsa şaşırmazdım. Bir sokak kedisiyle birilerinin bahçesindeki birkaç tavuk hariç ortalık terk edilmiş görünüyordu.

Holmes sonunda sessizliğini bozarak, "Köylerin *Marie Celeste*'i, Watson," dedi.

"Evet. Mezar kadar sessiz."

Tam bu gözlemi yaptığım sırada caddenin uzak ucundan son derece kaba, gürültülü bağrışmalar duydum; derken kadim bir meşe ağacının geniş gövdesinin ardında birdenbire ortaya çıkmışa benzeyen bir grup adam belirdi. Caddenin tozu bulut gibi etraflarında yükseliyordu. Kavga ediyormuş gibi görünen iki arkadaşlarının çevresinde halka oluşturmuşlardı.

Holmes, "Bana kalırsa hanımızı bulduk, Watson," diye sırı-

tarak aygırımızı hızını artırması için nazikçe dürttü. Adamlara yaklaştığımız sırada meşe ağacının bol yapraklı dalları arasında gözlerden saklanmış han tabelasını gördüm. Solgun harfler, hanın adının Karanlık Adam olduğunu bildiriyordu.

Arabadan indik, Holmes atı hanın yanındaki duvara çakılı halkaya bağladı. Varlığımız fark edilince kavga durdu, adamların hepsi başlarını bizden yana çevirdi. Kavgacı rakipler de dahil dokuz kişiydiler, hepsi kaba saba fitilli kadifeden pantolonlarla gömlekler giymişti. Öğle yemeğinde içilen içkinin ardından tepelerinin tası atmış çiftlik ırgatlarıydılar, ona şüphe yoktu.

Holmes, "İyi günler, baylar," diye seslendi.

Dokuz çift soğuk, şüpheci göz üzerimize dikildi, tek kelime edilmiyordu. Sonra kavgacıların daha genç ve daha iriyarı olanı rakibinin boş bulunmasını fırsat bilerek devasa yumruğunu savurup onu yere yapıştırdı. Adam toz bulutu kaldırarak yıkıldı, burnundan kanlar fışkırırken yüksek sesle sövdü. Bununla birlikte büyü bozuldu, dövüş kaldığı yerden devam ederken adamlar tuttukları kavgacıyı yüreklendirmek için tezahürat yapmak üzere bize arkalarını döndüler.

Bense seyircileri inceliyordum ve her nedense içlerinden birinin; ince, tüy gibi sakallı, sansarı andıran küçük gözlü, ince yapılı genç bir adamın ayakkabıları dikkatimi çekti. Sağ ayakkabısının tokası yoktu. Elim içgüdüsel olarak paltomun cebine gitti, sahile inen patikada bulduğum tokayı yakaladı. Çabucak, çaktırmadan inceledim tokayı, diğeriyle aynı büyüklükte ve biçimde gibi göründüğünü anlamaya yetecek kadar süreyle. Holmes ne yaptığımı görmüştü ve başıyla anladığını belirten bir işaret yaptı. Tokayı yeniden cebime attım.

Hanın serinliğine girdik. Kaba saba, basit bir yerdi; taşla kaplı zemin yamuk yumuktu, tahta masalarla sıralar yontulmamıştı. Işık da loştu. Kafası sapsarı saçlarla süslü, iriyarı bir adam olan hancı, bar tezgâhının öbür ucuna doğru eğilmiş; uzun, lekeli bir önlük takmış, kırmızı suratlı bir adamla konuşuyordu. Girişimiz

ikisinin de ilgisini çekmedi. Holmes tezgâha yanaşarak hancıya gülümsedi, adam bu jesti görmezden gelip konuşmasına devam etti. Arkadaşım cebinden bir bozukluk çıkarıp tezgâha koydu, döndürdü. Bozuk para ahşap yüzeyde gürültüyle döndü. Tam ivmesini kaybedip duracağı sırada Holmes elini şak diye paranın üstüne indirdi. Vuruşu, köhne mekânda yüksek sesle yankılandı. Sesten ötürü şaşıran hancı başını çevirdi.

Delici bakışlarını adama diken Holmes, "Ah," diye bağırdı. "Arkadaşımla birer bira, biraz da yemek almak istiyoruz, mümkünse lütfen."

Hancı kaskatı, somurtkan bir dirençle dostunun yanından ayrıldı. "Bira tamam, bayım, ama yemek yok burada."

"Öyle şatafatlı bir şeyler istemiyoruz canım. Ekmek peynir yeter."

Hancı başını salladı. "Yiyecek yok."

"Buna çok şaşırdım, Bay Henshaw…"

Adam gözlerini kıstı. "Adımı biliyorsun." Kimliğinin keşfedilmesi onu tasalandırmışa benziyordu.

"Dışarıdaki kapının üstünde yazıyor."

Adam durakladı. "Henshaw benim, evet. Ne istiyorsunuz?"

"Söyledim ya, birer bira, biraz da ekmek peynir. Dostum Rahip Dickens demişti ki…"

Rahibin adı geçince Henshaw'un gözleri ani bir ilgiyle parladı. "Ne demişti?"

"Burada hoş karşılanacağımız konusunda güvence vermişti. Güzel yemekler, güzel bira, demişti."

Önlüklü adam taş zemine gürültüyle tükürdü.

Hancı tezgâhın üstünden eğilerek Holmes'e yaklaştı; kaba saba suratı öne doğru uzanmıştı. "Kimsin bilmiyorum, bayım, umurumda da değil. Ruhsatım gereği istediğin takdirde sana bira vermek zorundayım ama dediğim gibi, yemeğimiz yok. Ayrıca bana sorarsan, ki sorman gerektiğini düşünüyorum, arkadaşınla voltanızı almanız en iyisi olur. Yabancıları kabul etmiyoruz buraya."

"Henshaw, çeneni kapat da beyefendilere birer bardak bira ver… Müesseseden."

Kesin ve otoriter ses, salonun arkamızda kalan en karanlık kesiminden yükselmişti. Huysuz hancı bir an donup kaldı, sonra tezgâhın altından iki temiz bardak çıkarıp arka taraftaki kocaman fıçıların birinden gelişigüzel hareketlerle doldurdu. Sesin sahibi yerinden kalkarken ona bakmak üzere döndük, adam gölgelerin arasından çıkarak bize yaklaştı. Gençti, otuzunda yoktu daha, toprak sahiplerine özgü bir biçimde giyinmişti. Gür siyah saçları püritenler gibi arkaya taranmıştı, Holmes'e elini uzatırken bir gülümsemeyle bükülen etli şehvetli dudakları ve keskin kartal burnuyla fazlasıyla yakışıklı bir görüntü sergiliyordu.

"Bu kaba karşılama için özür dilerim. Bay Henshaw yabancılara alışkın değildir ve epey saldırgan tepkiler gösterir. Lütfen onu affedin. Görgü kurallarına uyma ve nazik davranma konusunda biraz sıkıştırıldığı takdirde iyi adamdır." Tezgâha bizim için iki bardak bira koymuş hancıya döndü. "Öyle değil mi, Jacob?"

Henshaw bir şey demedi, onun yerine gönülsüzce başıyla onayladı.

"Gelin, beyler, bana katılın. Susuzluğunuzu giderdikten sonra Karanlık Adam'ın yetersizliğini telafi etmek için bir şeyler yaparız. Yemek için sizi evime davet ediyorum. Howden'ın misafirperver olmadığına dair hikâyelerle ayrılmanızı istemeyiz buradan."

Holmes başıyla selam vererek, "Çok naziksiniz," dedi. "Bay…"

"Blackwood, bayım, Enoch Blackwood hizmetinizdedir." Masasına oturdu, bize de aynısını yapmamız için eliyle davette bulundu. Kendimizi tanıttık ama bu Blackwood denen adamın kim olduğumuzu zaten bildiği izlenimine kapıldım.

"Sanırım siz şu ünlü Sherlok Holmes ve Doktor Watson'sınız," dedi. "Suç uzmanları."

Holmes güldü. "Bizden bu şekilde bahsedildiğini hiç duymamıştım."

"Maceralarınızı anlattığınız öyküleri büyük bir ilgiyle okuyorum, Doktor Watson. Bu sessiz kırsal bölgede yaşasam da Londra'daki bütün dedikoduları ve olayları yakından takip etmekle gurur duyuyorum. İki üç ayda bir birkaç günlüğüne Londra'ya giderim ki beynim burada çürüyüp kalmasın. Sıkılıyorum ve uyarıcı şeylere, yani akıllıca sohbetlere ihtiyaç duyuyorum. Yani benimle öğle yemeği yerseniz bana büyük bir iyilik etmiş olursunuz, beyler."

"İşiniz bu bölgede mi?"

"Öyle de denebilir." Sırıttı. "Köyün kuzeyindeki arazinin çoğu bana ait. Bu işletmenin yanı sıra iki çiftlikle birkaç ev var. Gelirleri neredeyse alıştığım şekilde yaşamama müsaade ediyor." Tekrar gülüp bardağını boşalttı. "Artık aramızda olmayan babamın adı Bartholomew Blackwood'du. Adını kuşkusuz duymuşsunuzdur, Bay Holmes."

Holmes, neredeyse boşalmış bardağı ağzına doğru eğilmiş halde dondu kaldı. "Duydum. Duydum gerçekten de."

"O zaman belki sorulmamış sorunuz cevaplanmıştır. Benim gibi birinin kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeki bu köyde niye ömür tükettiğim sorusu yani. Şeytanın yoldaşının çocuğu olarak pek fazla seçim şansım yok."

ALTI

DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Bartholomew Blackwood'un adını ben de duymuştum. Kıymeti kendinden menkul şeytan müridinin adını ve bednam hikâyesini bilmeyen pek az eğitimli insan vardır. Birkaç yıl önce İngiltere'nin bir köşesinde ölmüştü – ya da öldüğüne inanılıyordu. Ancak menfur yaratığın nihai dinlenme yerini kimse bilmiyordu. Anlaşılan o ki Bartholomew Blackwood son sığınak olarak Howden'a gelmiş; topraklarıyla mülkü de oğlu Enoch'a miras kalmıştı. Adam oğluna, Karanlık Şafak Yoldaşlığı adlı şeytani tarikatının zengin üyelerinden yıllar boyunca toplayarak edindiği servetin yanı sıra korkunç bir isim miras bırakmıştı. Enoch, gelmiş geçmiş en iğrenç, en nefret edilen insanlardan birinin oğluydu.

"Bu açıklamamla sizi çok sarsmadığımı umarım. Geçmişte soyum dolayısıyla yüzüme tükürenler oldu. Taşımaya alıştığım bir yük bu." Omuzlarını silkip nazikçe gülümsedi ama gülümsemesinde ne sıcaklık ne neşe vardı. "Söyleyebileceğim tek şey… Adını taşıdığım adamın inançlarını paylaşmadığım."

Holmes, "Korkarım toplum insanlar hakkında daima en kötüsüne inanmaya hevesli," gözleminde bulundu sertçe.

Blackwood başıyla onayladı. "Bu gerçeği aklınızda tutarak öğle yemeğinde bana katılacağınızı umuyorum hâlâ."

"Çok naziksiniz. Ha, Watson?"

Becerebildiğim kadar ikna edici bir tonla, "Gerçekten de öyle," diye cevap verdim.

Blackwood hızla ayağa kalkarak, "Mükemmel!" diye bağırdı.

Enoch Blackwood'un peşine düşüp Karanlık Adam'dan dışarı, güneşe çıktık. Kuşkusuz yabani antikalıklarından yorgun düşmüş kavgacı kabadayılar dağılmıştı; yalnız ikisi, dizlerini göğüslerine çekmiş halde hanın duvarına yaslanmış oturuyor, havadan sudan konuşuyordu. Birisinin ayakkabı tokası kayıp adam olduğunu fark ettim.

Blackwood, "Bu sizin arabanız mı?" diye sordu.

Holmes başıyla onayladı. "Samphire Kulübesi'nden geliyoruz."

"Ah, demek orada kalıyorsunuz?"

"Bu hafta bitene kadar," diye cevap verdim.

"Şu adamlara söylerim, arabayı eve getirirler. Madem güneş var, yürüyebiliriz. On dakikadan fazla sürmez." Bunu söyledikten sonra hanın yan tarafında tembellik edenlerin yanına gitti, eğilerek onlarla alçak sesle, kısaca konuştu. Adamlara para atarken başlar onaylama anlamında sallandı.

Blackwood yeniden bize katıldı, ışıl ışıl gülümseyerek, "Halloldu," dedi. "Bu taraftan, beyler."

Bizi köyün diğer ucuna, yolun daraldığı yere yöneltti. İnsan eliyle açılmış yolun zengin bitki örtüsü tarafından istila edildiği bir yan patikaya saptık.

Üstümüzdeki bir kestane ağacından ince bir dal koparıp baston gibi sallayan Holmes, "Anladığım kadarıyla yalnız yaşamıyorsunuz, Bay Blackwood," dedi.

"Bunu da nereden çıkardınız?"

"Toplumda itibar sahibi insanların hizmetkârları olur."

"Korku dolu yürekleri para bile ikna edemez. Hizmetkârım yok. Şöhretim ya da en azından Blackwood adının şöhreti bu konuda belirleyici. Ancak kendini bana adamış bir kız kardeşim

var, tıpkı benim kendimi ona adadığım gibi. Arabella. Evle ilgili işleri o hallediyor. Birlikte yuvarlanıp gidiyoruz işte. Açık sözlülüğümü affedin ama çok yanlış yollara sapmış babam bize hayatlarımızı mahveden lanetli bir miras bıraktı. Kirliyiz biz. Kendi ülkemizde parya konumundayız. Bu ıssız yerde servetimiz dolayısıyla bize tahammül ediliyor en azından ama aynı zamanda nefret ve korku duygularının da hedefiyiz. Belki evimizi ziyaret etme konusunda fikrinizi değiştirirsiniz."

Holmes dalla havayı kamçıladı. "Böyle şeyler gelmedi aklıma. Babanın günahlarının çocuğa miras kaldığı fikrinin savunucusu değilim…"

Blackwood boğuk bir kahkaha attı. "Aydın bir insan olduğunuzu biliyordum. Ya siz, Doktor Watson? Sizin bu konudaki hisleriniz nedir?" Ciddileşmişti.

"Bir insanı daima kendi erdemleriyle değerlendiririm, Bay Blackwood." Bu görüşü dile getirirkenki buz gibi tavrımın içten duygularımın birazını alıp götürdüğünü fark ettim. Bir açıdan, ailesinin üyelerinin davranışları ve şöhretiyle lanetlenmiş insanlara acıyordum ama şunu da itiraf etmeliyim ki Enoch Blackwood'da hiç hoşlanmadığım, beni huzursuz eden bir şey vardı.

Blackwood çekincemi fark etmedi ya da fark etmemiş göründü. Neşeyle, "Bunu duyduğuma memnun oldum," dedi. "Sırf canım istedi diye onları gulyabani ya da cadı gibi bir şeylere çevireceğime inanmayan iki kişiyle karşılaşmak güzel."

"Mülkünüzü satıp ülkenin adınızın bilinmediği bir bölgesine taşınmayı düşünmediniz mi hiç?" diye sordum.

Blackwood döndü, benimle konuşurken geri geri yürümeye başladı. "Lanetli Blackwood adının bilinmediği bir yer var mı?"

Holmes, "O zaman adınızı değiştirseniz?" dedi.

"Ah, keşke o kadar basit olsaydı. Değiştirirsem her şeyi kaybederim, biz kaybederiz yani. Arabella ile ben."

"Babanızın vasiyetnamesi mi öyle?"

"Evet. Aile adının yaşaması konusunda kararlıydı. Zorbalık orada da bitmiyor. Otuz yaşına geldiğimizde Arabella'nın ya da benim bir erkek evlat sahibi olmamız gerekiyor, yoksa... Puff!" Numarasını tamamlayan bir sihirbaz gibi kollarını dramatik bir tavırla havaya kaldırdı. "Toprağımız, mirasımız, sırtımızdaki giysiler birer ceza. Kendi mirasımızın tutsaklarıyız."

"Bu vasiyetnameyi bozmanın hiçbir yasal yolu yok mu?"

Blackwood'un çehresi karardı. "Denemedik mi zannediyorsunuz? O saçmalığı paramparça edecek kurnazlığa ve tecrübeye sahip bir hukuk dehası bulabilmek için Temple'ı* altüst ettim, beyhude. Zaman da tükeniyor artık. Saatin tiktakları her dakika yükseliyor, akreple yelkovan büyük bir hızla dönüyor."

Yaz yeşillikleriyle dolu dalları aşağı sarkarak gökyüzüne engel oluşturan ağaçlar sıklaştıkça yol daha loş bir hal aldı, önümüzdeki patikayı ancak bu engeli aşabilen en coşkun güneş ışıkları aydınlatıyordu. Artmaya başlayan sıcaklık ve böceklerin vızıltılı uğultusu arasında, gerçek dünyayı geride bırakıyormuşum gibi bir hisse kapıldım. Sıcak hava üstüme üstüme geliyor, değişen bitki örtüsü gözlerimin önünde açılan renk renk yeşil tonlarından bir çarşafa dönüşüyordu. Görüşüm bulanıklaştı, başım döndü, adımlarımı şaşırmaya başladım. Yaprakların hışırtısı kulaklarımda gürültüyle çınlıyordu. Bu durumu Karanlık Adam'da içtiğim güçlü biraya yordum. Biranın çok tuhaf ama hoş denebilecek ballı bir lezzeti vardı. Holmes az içmişti ama ben bardağımı boşaltmıştım.

Alnımdan ter damlaları süzülüyor, gözlerimin önündeki dünya peçe gibi bir bulanıklığın arkasında ışıldıyordu. Arkada bir yerlerde Holmes'le Blackwood'un konuşmasının uğultusunu duyuyordum. Arkadaşımın düzenli, dengeli ses tonu yeni dostumuzun dramatik iniş çıkışlarıyla tezat halindeydi ama sesler uzaktan geliyordu ve deneyimimin bir parçası değildi. Sanki bir

---

* Londra'daki, şehrin ve ülkenin en önemli hukuki merkezlerinden biri olan bölge. *–çn*

rüyanın kucağına yuvarlanıyordum. Gözkapaklarım ağırlaşıp düşmeye başlamış, görüşümü daha da bulandırmıştı.

"İyi misin, ihtiyar?" Arkadaşımın sesi uykulu mırıltıları kesip attı. Holmes yanıma gelip dirseğime dokundu. Başımı sallayıp gözlerimi kırpıştırdım. Görüşüm keskinleşti, uyku hali yavaş yavaş buharlaşıp yok oldu.

Blackwood, "İşte geldik!" diye bağırdı. "Evim güzel evim." Atılıp önümüze geçti, bizi de ilerlemeye çağırarak âdeta gözlerden gizli bir bahçe yoluna saptı. Peşinden gittik, aşırı büyümüş ağaçların oluşturduğu tünelin sonunda bir ev gördük. Tarzı Gotik olsa da ölçüleri moderndi. Duvarlarına dal budak salmış sarmaşık âdeta evin kendisine ait olduğunu ilan ediyordu.

Arkadaşım, "İnsan böyle bir evi kolaylıkla gözden kaçırabilir," yorumunda bulundu.

"Çoğu kaçırıyor, Bay Holmes. Herhalde böylesi daha iyi."

Hızla ilerlemekte olan Blackwood ellerini ağzının çevresine koyup tüyler ürpertici bir ıslık sesi çıkardı. Ses havayı doldurdu, çevremizdeki ağaçlarda yankılandı. Yankılar solarken Blackwood aynı sesi bir kez daha çıkardı. Tuhaf, tiz notalar ikinci kez ılık havaya yayıldı, yakınlardaki bir meşe ağacından havalanan üveyik sürüsü döne döne göklere yükseldi.

Evin kapısı açıldı, biri dışarı çıktı.

Krem rengi sade bir keten elbise giymiş, uzun, koyu renk, ışıltılı saçlı genç bir kadın evin karanlığından dışarıya adım attı. Solgun, endişeli çehresi Blackwood'u görene dek tereddütle titreştiyse de onu görünce ince parmaklarını dikkat çekecek bir biçimde dudaklarının çevresine koyup aynı tuhaf ıslığı öttürdü.

Blackwood güldü, sonra kız koşup ona sarıldı.

Blackwood kolları kıza dolanmış halde bize dönerek, "Kız kardeşim Arabella," dedi.

Kız bize gülümsedi. Pek çok yönden hatırı sayılır derecede ikiz kardeşini andırıyordu –koyu renk saçlar, uzun ince bir burun ve yay gibi kaşlar– ama ondan aynı coşku dalgaları yayılmıyordu.

"Yemeğe seçkin misafirlerimiz var, canım. Ünlü dedektif Bay Sherlock Holmes ile arkadaşı, yazar Doktor Watson."

Arabella Blackwood bu haberi nasıl karşılayacağını pek kestirememişti. Açıklıkla görüyordum ki kapısında herhangi bir misafirin belirmesine alışkın değildi, kaldı ki kendisine "seçkin" sıfatıyla takdim edilen iki yabancıyı beklesin.

Çekingen bir tavırla, "Hoş geldiniz," dedikten sonra erkek kardeşine dönerek daha keskin bir sesle konuştu. "Enoch, misafirlerimiz olacağını haber verseydin keşke. Hiç hazırlığım yok."

"On beş dakika öncesine kadar ben de bilmiyordum ki. Bu beyleri Henshaw'un kabalığından kurtardım."

Holmes tam bu noktada öne çıkarak kısa bir selam verdi. "Biraz ekmekle peynir yeterli olur, Bayan Blackwood."

Holmes'ün araya girmesi kızın davranışlarını değiştirdi, Bayan Blackwood yeniden gülümsedi ancak bu defa gülümsemesinin sahici bir sıcaklığı vardı. "Ekmekle peynirden biraz daha iyisini becerebileceğimizi sanıyorum. Omletle bahçede yetişmiş sebzelere ne dersiniz?"

"Harika," dedi Holmes.

Enoch Blackwood bir sevinç çığlığı atıp kız kardeşini yeniden kucakladı. "Ah Bella, kızmayacağını biliyordum."

Kız, geniş bir gülümsemeyle kardeşini öptü. "Misafirlerimizi bahçeye, güneşin altında oturmaya götür; ben de mutfakta işleri halledeyim."

Blackwood, "Elbette!" diye bağırarak evin arka tarafına doğru onu izlememizi işaret etti, Arabella da aceleyle içeri girdi.

Binanın köşesini dönünce tatlı bir eğimle uzanıp giden ve mülkü üç taraftan sarıyormuş gibi görünen geniş, bakımsız bir çimenliğe vardık. Çimenlikte hasır bir masayla birkaç dökümtü sandalye duruyordu. Enoch Blackwood bizi oturmaya davet etti. Holmes piposunu yakıp mutlu mutlu tüttürmeye koyuldu. Bir süre konuşmadan oturduk, ortamın sakin güzelliğiyle büyülenmiştik. Duyulan tek sesler, başıboş arıların boğuk vı-

zıltıları, görünmeyen bir kuşun tuhaf çığlığı ve ağaçların hafif hışırtısıydı.

Holmes sonunda uzun bacaklarını gererek, "Babanız ne zaman öldü?" diye sordu.

"Sekiz sene kadar oluyor. Yirminci doğum günümün hemen öncesinde."

"Peki nerede gömülü? Kilise mezarlığında mı?"

Blackwood alaycı alaycı güldü. "Bağışlayın, Bay Holmes, ama bu, aile sırrı. Şerefli bir adam olduğunuzun farkındayım ancak paylaşılan sırlar bir şekilde sır olmaktan çıkarlar. Babamın mezarının yerini öğrenip kalıntıları üzerinde dehşet verici ayinler gerçekleştirmek için çok şey verecek insanlar var. Hayattayken ne yapmış olursa olsun, huzur içinde uyumasını arzu ediyorum."

Holmes anlayışla başını salladı. "Sorduğum için özür dilerim. Benim için sıradan bir soru olan şeyin sizin için çok ciddi bir konu olduğunu şimdi anlıyorum."

Birden havayı yeniden o acayip ıslık sesi doldurdu.

"Ah, yemeğimiz hazır. Benimle gelin, beyler."

Blackwood bizi eve götürdü, odanın boyutlarını cüceleştiren büyük bir yemek masasıyla altı sandalyenin bulunduğu karanlık, tıkış tıkış bir odada oturduk. Dışarıdaki bitki örtüsü, içeri girmek için umutsuzca çabalıyormuşçasına kirli camlara dayanmıştı. Bunun sonucunda oda pek az doğal ışık alıyordu, yemek yememize müsaade edecek kadar aydınlık elde etmek için iki büyük şamdanın yakılması gerekmişti. Duvarları birkaç sanat eseri süslüyordu, genellikle gizemli ve tuhaf manzaralardan oluşan yağlıboya tablolardı bunlar. Şöminenin üstünde çarpıcı bir tane vardı – resimde, yeraltındaki bir odaya düşen solgun ışık huzmesi, topraktan dışarı uzanan, parmakları koyu renk kanlara bulanmış kaslı bir kolu aydınlatıyordu. Blackwood bu tuhaf ve sinir bozucu resme huzursuzlukla baktığımı fark etti.

"Babam yapmıştı," dedi. "Bu evdeki sanat eserlerinin çoğu

ona aittir. Yeteneği olduğunu görüyorsunuz ama tahmin edebileceğiniz gibi seçtiği konular karanlık ve… alışılmadıktı."

Arabella, "Daha sonra onlara resimlerinden bazılarını göstermelisin, Enoch," dedi.

"Bu nazik beyefendilerin savruk bir amatörün çalışmalarıyla ilgilenmeyeceğinden eminim."

Zorlama bir kibarlıkla, "Tam aksine," dedim. "Çok ilgimizi çeker, değil mi, Holmes?"

Arkadaşım yüzünü ev sahiplerimize göstermeyecek şekilde benden tarafa dönüp tek kaşını alayla havalandırdı. Sanata ilgimin sıfır düzeyinde olduğunu pekâlâ biliyordu.

Suratına yapıştırdığı bir gülümsemeyle, "Çok ilginç olur," dedi ifadesizce.

Yemek sade ama lezzetliydi. Holmes, Blackwood ve Arabella yemeklerinin yanında birer kadeh şarap içti ama yolda yaşadıklarımdan sonra şarap önerisini geri çevirip bir bardak suyla yetindim. Sohbet rahatsız edici sessizliklerle, zorlayarak sürüyordu. Holmes havadan sudan bir tavırla Blackwood'un babası konusuna dönüp duruyordu ama Enoch Blackwood topu uzmanlıkla geri yollayan bir sporcu gibi bu soruları büyük bir beceriyle savuşturuyordu. Açmak istediklerinden daha fazlasını öğrenmeye çalışanları savuşturma konusunda gayet tecrübeli olduğu belliydi.

Bütün bunlar olup biterken ben de Arabella'yı gözlemledim. Az yedi, yemeğin büyük kısmını çocuksu bir hayranlıkla kardeşini seyrederek geçirdi. Gerçekten çekici bir genç kadındı ama tavırlarında sanki bir çeşit transtaymış gibi, tuhaf gelen bir şey vardı. Kokain sarhoşluğundan çıkarken Holmes'ün sergilediğini gözlemlediğim davranışlara benziyordu. Kız bir defasında ona bakışımı yakalayıp sevimli bir edayla gülümsedi ama her nasılsa bu hesaplı bir davranış gibiydi, sanki kırılganlığı, gerçek olmayan kırılganlığı konusunda beni ikna etmeye çalışıyordu.

Yemek bittiğinde bu hayli tuhaf iki insanı karanlık, dağınık evleriyle hüzünlü ama kan dondurucu miraslarıyla baş başa bırakarak oradan ayrılmaya can atıyordum.

Göstere göstere cep saatime baktım. "Bence, Holmes, bu iyi insanları kendi işleriyle baş başa bırakmamızın vakti gelmiş," dedim. "Misafirperverliklerini gereğinden fazla yararlandık."

Holmes onaylayarak başını salladı ama Arabella bunu ayağa fırlamak için bir işaret kabul etti. Çocuklara has asabi bir gaddarlıkla bize hitap ederek, "Gidemezsiniz!" diye haykırdı. Gözleri heyecanla vahşileşmişti. "Gidemezsiniz," diye tekrarladı daha yumuşak bir sesle. "Enoch'un resimlerini görmeden olmaz."

Holmes, "Elbette, ne demek," dedi kibarca ve ânın gerilimini dağıtan bir nezaketle gülümsedi.

Enoch Blackwood, "Özür dilerim, beyler," dedi. "Kardeşim sanatsal çalışmalarım konusunda çok tutkulu. Tuvallerimde benim gördüğümden ve sanırım sanat eleştirmenlerinin göreceğinden çok daha fazlasını buluyor."

Arabella, "Lütfen bir bakın," diye bağırdı. Küçük bir çocuğun çığlığıydı bu.

Enoch bizi koridora çıkardı, iki kat merdiven tırmanarak evin en üst katına vardık. Oradaki küçük sahanlıkta Holmes solumuzdaki odaya doğru döndü.

Blackwood keskin bir sesle, "Hayır!" diye bağırdı. "Orası değil. O oda değil. Burası. Stüdyom burada." Sert adımlarla sağ taraftaki odaya gidip kapıyı açtı. Eğimli tavana yerleştirilmiş, odayı ışığa boğan kocaman pencereli, geniş bir çatı katına girdik. Pencerenin hemen altında bir resim sehpası duruyordu; üstünde büyük, henüz bitmemiş suluboya bir resim vardı. Resimde alacakaranlık vaktinde bir kilise görülüyordu. İçeriden aydınlanan vitray pencereler loşlukta ışıldıyordu, mezarlık kapısının yanındaki ulu meşe ağacına tünemek üzere olan bir kuş sürüsü resmedilmişti. Kilisenin verandasında, açık kapının yanında keşiş kı-

yafetini andıran giysilere bürünmüş uzun boylu bir figür, resme bakanlara arkası dönük halde duruyordu.

Holmes resimlerden birini alıp inceledi. Bu da bir başka manzaraydı. Bu kez kayalıklar ve deniz vardı. Gördüğü görüntüyü paylaşabilmek için arkadaşımın omzunun üzerinden baktım. Kısıtlı sanat bilgime dayanarak, Blackwood'un tepelerin altındaki kayalara çarpan dalgaların hiddetini büyük bir yetkinlikle yakaladığını düşündüm. Gözlerim resmin üzerinde dolaşırken, sol üst köşede, tepelerin en kayalık olduğu noktada diğer resimde boy gösteren siluetin bir kez daha yer aldığını fark ettim. Bu defa denize, gri renkli, vahşice çalkalanan denize bakıyordu.

Holmes resmi yerine koyarak, "Belki Constable'ın dehasını taşımıyorlar ama gayet başarılı resimler, Bay Blackwood," dedi. "Bond Caddesi'ndeki sanat galerilerinde benzer çalışmalara rastlamışımdır."

Arabella bir adım öne çıkarak, "Gördün mü, Enoch, güzel olduklarını söylemiştim sana," diye bağırdı. "Bazılarını satmayı denemelisin."

Blackwood yumuşak bir gülümsemeyle kız kardeşinin saçlarını karıştırdı. "Belki," dedikten sonra Holmes'e döndü. "Açık sözlülüğünüz için teşekkür ederim, efendim."

"Bir meraklının, yalnızca amatör bir eleştirmenin görüşü benimki. Ancak artık gerçekten gitmemiz gerekiyor."

Arabella'yla ön kapıda vedalaştık, Blackwood ise atımızın ve arabamızın beklediği kapıya kadar bizimle geldi. Yardımları ve misafirperverliği için tekrar teşekkür ettik, sonra da Holmes'ün idaresindeki dizginlerle köye dönüş yoluna koyulduk.

YEDİ

DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Arabayla sarsıla sarsıla köye doğru ilerlerken at uyuşuk adımlarla yürüyor, üstümüzdeki ağaçların sarkan dallarının yaprakları sık sık yüzümüze sürünüyordu. Holmes tuhaf bir şekilde sessizdi. Enoch Blackwood'la ve kız kardeşiyle karşılaşmamızı ele alıp tahlil etmesini, bu tuhaf çifte tepkilerimi incelemesini bekliyordum ama arkadaşım kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Howden'ın ana caddesine bağlanan keskin virajı döndüğümüz sırada ipleri elime alıp arkadaşımı konuşturmaya karar verdim.

Havadan sudan konuşur gibi, "Şu kızda, Arabella'da biraz akli dengesizlik var bence," dedim.

Holmes bir anlık duraksamanın ardından düşüncelerinden sıyrılarak, "Aslında bana sorarsan hem kızda hem kardeşinde var," dedi. "Geldikleri aile ve durumları düşünülünce bu şaşırtıcı değil tabii. Lanetli bir mirasları var. Ancak küçük toplantımızın benim merakımı uyandıran başka alışılmadık yönleri bulunuyor."

"Benimle de paylaş lütfen."

"Daha sonra. Önce kiliseye bir göz atmak istiyorum." Holmes böyle diyerek arabayı yana çekip inmeye davrandı. Ben de onu izledim; atı bağladıktan sonra kilise mülküne açılan mezarlık kapısına doğru yürüdük.

BİLGİNSOY KAKTÜS TEAM

Kapıdan geçtiğimiz sırada Holmes, "Tanıdın mı?" diye sordu.

"Evet, Blackwood'un resmindeki kilise bu."

Kaba yontulmuş taştan, kuşkusuz daha iyi günler görmüş, romanesk tarzda, büyük bir binaydı. Taşlar ufalanıyordu, her tarafa dal budak salmış sarmaşık vitray pencerelere uzanmaya başlamıştı. Binada genel bir terk edilmişlik havası vardı.

"Buranın hali, Rahip Dickens'ın kilisenin her pazar günü dolduğu iddiasıyla uyuşmuyor. Kimse kiliseye metelik vermiyormuş gibi bir hava var."

Holmes dikkati dağınık bir tavırla, "Öyle, öyle," dedi. Belli ki girişe yakın vitray pencereye gözlerini dikmiş bakarken aklı başka yerdeydi.

Mezarlığı da fena halde ot bürümüş, uzun çimler her yeri fethedip pek çok mezartaşını neredeyse görünmez hale getirmişti. Bahçe yolundan bu küçük ve vahşi yabani ot ormanına adım atan Holmes bazı mezartaşlarını inceledi. "Yakın zamanda gömülen kimse yok gibi," dedi. "Köy ahalisi uzun yaşamanın sırrını buldu herhalde."

Yola döndü, kilise kapısına doğru yürümeye devam ettik.

Kapı kilitliydi.

"Tanrı'nın evi daima açık olur zannediyordum," dedim.

"Belki içeride bazı sırlar vardır."

"Bu da ne demek?"

Holmes güldü. "Emin değilim. Ancak burada, etrafımızda derin, karanlık bir gizem var, Watson. Alışılmadık bir şeyin içine çekildik. Çok muammalı bir şeyin. Gevşeyip şifa bulma amaçlı tatil fikrinin üstüne bir bardak soğuk su içebilirsin korkarım."

Aniden durup kilise avlusunun çevresine dizili ağaçların üst kısmına çevirdi bakışlarını. Telaşlı bir fısıltıyla, "Dinle," dedi.

Söylediğini yaptıysam da bir şey duyamadım. Bunu ona itiraf ettim, Holmes neşesizce gülümsedi. "Ben de onu söylüyorum ya," dedi. "Burada hiç kuş ötmüyor."

Daha fazla konuşmadan bizi bekleyen arabamıza doğru geri-

singeri yürüdük. Tam arabaya biniyorduk ki sağ tarafımda, ıssız caddenin epey aşağılarında bir hareket ilişti gözüme. Titreşen bir serap gibi bize doğru koşan bir figür gördüm. Başlangıçta bulanık, karanlık bir lekeden ibaretti ama yaklaşınca koşan kişinin Arabella Blackwood olduğunu büyük bir hayretle anladım. Kız, hayatı buna bağlıymışçasına koşuyordu. Koyu renk saçları arkasında dalgalanıyordu, ince yüzü kasvetli bir kararlılıkla doluydu. Yaklaşırken bize elini salladı ve tiz bir çığlık kopardı. "Bekleyin!"

Holmes onu karşılamak üzere birkaç adım attı. Arabella onun yanına vardı, yüzü terden nemlenmişti, gözleri güçlü duygularla parlıyordu. Nefesini toparlaması birkaç saniye sürdü, sonra Holmes'ün elini yakaladı. "Gidin buradan," dedi. Sesi alçak ve hararetliydi. "Duydunuz mu? Gidin. Sizi öldürecekler."

Holmes cevap veremeden kız topuklarının üstünde dönerek caddede geldiği yönde koşarak uzaklaşmaya başladı.

Bu tuhaf uyarı karşısında istifini bozmamış görünen arkadaşım soğuk, muammalı gülümsemelerinden birini kondurdu yüzüne. "Gittikçe daha da gizemli bir hal alıyor, ha Watson?"

"Peşinden gitsek mi?"

Holmes başını olumsuz anlamda salladı. "Şu anda bunu yapmanın pek bir anlamı olmaz. Bize daha fazla bir şey söylemeyecektir. Hem ayrıca, belki zaten yapmamızı istediği şey budur."

Şaşkınlıkla, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Arkadaşım güldü. "Yalnızca sezgi, korkarım. Ancak, karanlık meselelerle uğraşma konusundaki tecrübelerden doğan bir sezgi bu. Şu anda çözmemiz gereken çok fazla bulmaca var. Bizimle oyun oynandığı izlenimine kapıldım, kukla rolünde olmaktan da kesinlikle memnun değilim. Arabella'nın uyarısını göz ardı etmemiz gerektiğine şüphe yok. Mevcut durumda yapabileceğimiz tek şey, bu küçük anıyı son yirmi dört saat boyunca tecrübe ettiğimiz bütün diğer tuhaflıklarla birlikte hafızamızda tutmak ve zamanla bunlardan mantıklı sonuçlara varabileceğimizi ummak."

Öğleden sonranın geç saatlerinde çöken gölgelerle kararmakta olan boş caddeye baktı. "Kimse yok," dedi alçak sesle. "Peki o zaman neden gözetlendiğimizi hissediyorum?"

Kulübemize sessizlik içinde döndük, ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk. Bana öyle geliyordu ki Holmes sahildeki o cesedi bulduğundan beri hayatlarımız rüya nevinden bir havaya bürünmüştü. Ortaya bir çıkıp bir kaybolan ceset, kapımıza tebeşirle çizilmiş tuhaf şekiller, köylülerin düşmanca davranışları, acayip kardeşler ve kızın üstü kapalı uyarısı; bunların hepsi, deseninin tamamı bizden gizlenen muamma dolu bir duvar halısının kafa karıştırıcı, gerçeküstü parçacıklarıydı.

Küçük tatil evimize döndüğümüzde alacakaranlık çökmüştü. Kulübeye girmeden önce beraberce atı ahıra yerleştirip besledik. Kulübede bizi bir şok daha bekliyordu. Lambayı yakmıştım ki onu gördüm: Ateşin yanındaki koltukta biri oturuyordu. Bir şaşkınlık çığlığı kopardım, koridorda paltosuyla şapkasını asmakla meşgul olan Holmes yanıma koştu. Lambanın solgun sarı ışığında cesede baktık. Evet, o cesetti bu, sahilde gömülmüş halde bulduğum adamdı. Başı hafifçe kaykılarak koltuğun yanına dayanmıştı ama ölü gözleri açıktı, görmeden tavana bakıyordu. Beyaz gömleğinin önü kurumuş kan izleriyle lekelenmişti.

Holmes ilerledi, cesedin yanına diz çöküp ellerini ve kafasının arkasındaki yarayı inceledi.

Uzunca bir sürenin ardından bana döndü, çehresi gergin ve heyecanlıydı, gözlerinde karanlık ışıltılar vardı. "Bizimle oyun oynuyorlar, Watson."

"Kimler? Ve ne elde etmeyi umuyorlar?"

"Korkarım şu anda iki soruyu da cevaplayamam. Ancak pencerenin yanındaki kitap rafına kadar gidip en üst raftan küçük, mavi ciltli bir kitabı alma nezaketini gösterirsen… *Devon Sahilinin Bitki Örtüsü ve Çiçekleri* isimli cilt. O zaman sanırım beklenmedik misafirimizin kimliğine biraz ışık tutabilirim."

Böyle durumlarda bu kadar acayip bir isteği sorgulamanın bir anlamı olmadığını bildiğimden isteneni yaptım ve ihtiyaç duyduğu kitabı Holmes'e uzattım.

Kitabın baş sayfasını açıp cildi bana verirken, "Bugün bir ara buna göz atmıştım," dedi. Başlığın altında yazarın adı yer alıyordu. "Rahip Simon Dickens, Howden Kilisesi Papazı." Altında da yazarın bir resmi vardı.

Holmes ifadesizce, "Adamı tanıdın mı?" diye sordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Hiç kuşku yoktu. Çizim, şöminemizin yanındaki koltukta yayılmış haldeki ölü adamın tıpatıp aynısıydı. Şaşkın bakışlarım arkadaşımın sorusunu cevaplıyordu.

Holmes, "Bu adamın Rahip Simon Dickens olduğuna hiç kuşku yok," dedi. "Howden papazı."

"Ve öldürülmüş."

"Öyle."

"Peki o zaman bu sabah bizi ziyaret eden kimdi?"

"Tam olarak cevaplayamayacağım bir soru daha. Rahip Simon Dickens olmadığı kesin. Anlaşılan bir sahtekârmış. Bize söylediği şeylerin bir kısmı doğru olabilir ama altı aydır bu kilisenin rahibinin *o* olmadığını biliyoruz."

"Yerine geçmek için gerçek Dickens'ı öldürdüğünü kastediyorsun."

Holmes omuz silkti. "Öldürücü darbeyi onun indirdiği, hatta bu zavallı adam öldürüldüğünde olay yerinde olup olmadığı belli değil ama bu vakanın en ilginç tarafı da zaten bu üstü kapalı işbirliği."

"Anlamıyorum."

"Bir rahibi öldürüp yerine bir başkasını geçirmeyi pek çok kişinin bilgisi ve onayı olmadan başaramazsın. Köyün bu kadar tanınmış bir siması bir gün ortadan kayboluyor, yerini ertesi gün bir başkası alıyor. Böyle bir durumda sorular, çok ciddi sorular sorulur, tabii ancak…"

"Ancak ne?"

"Ancak..." Holmes durakladı, gözlerinde tuhaf bir duygu belirdiğini fark ettim. "Neredeyse hayal bile edilemeyecek kadar akıl almaz." Bu karanlık fikri uzaklaştırmak ister gibi başını salladı.

"Düşüncelerini benimle olsun paylaş."

"Ya bütün köyün cinayetten haberi varsa? Haberdar olmakla kalmayıp... Fiilen buna göz yumdularsa?"

"Ama bu akıl alır türden değil."

Holmes başıyla onayladı. "Gerçekten tuhaf. Hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım ama çok düşük bir ihtimal olsa dahi hepten imkânsız da değil. Şu anda muammaya uygun düşen tek açıklama bu. Belirttiğim gibi, elimizdeki verilerin azlığı acınacak düzeyde."

Koltuktaki cesede bir daha baktım. "Şimdi polise haber vermemiz gerekiyor. En azından cinayet işlendiğine dair kanıtımız var artık."

"Haklısın. Sabah cesetle birlikte Totnes'a gidip oradaki polis karakoluyla temasa geçmeliyiz. Köyde düzenli bir polis kuvveti yok. Tabii bu dediğim, adamımızın gece ayaklanıp yeniden ortadan kaybolmaması halinde geçerli."

Bu düşünceyle titredim. "Onu boş odaya taşıyıp sabaha kadar kilitli tutalım. Güvenlik için."

Holmes teklifimi kabul etti; cesedi taşıyıp en küçük odadaki yatağa yatırdık. Arkadaşım vücudun üstüne bir çarşaf örttü, perdeleri çektik, sonra da kapıyı kilitledik.

Yarım saat kadar sonra yeni yakılmış ateş canlanmak için mücadele verirken şöminenin başında oturuyorduk. İkimizin de elinde konyak kadehleri vardı, boyun eğmeyen kütükleri yalayan zayıf, sarı alev dillerini seyrediyorduk.

"Rahibi öldürüp yerine başkasını geçirmek istemelerinin sebebi ne olabilir?" diye sordum.

"Birkaç ihtimal var. Belli ki Rahip Dickens planlarına uygun

düşmüyordu, o nedenle de ortadan kaldırılması gerekiyordu. Belki kilisenin başına bir kukla geçirmek istediler. Veya belki de daha farklı inançları olan bir rahibe ihtiyaçları vardı."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum, cevabı bildiğimden şüphelendiğim için huzursuzlanmıştım.

"Bartholomew Blackwood'u ve mirasını düşünüyordum."

"Yani Arabella ve Enoch Blackwood'un bu acayip işe bulaştığı fikrindesin."

"Bulaşmışlar, evet. Bir şekilde, belki isteyerek, belki başka türlü. Ne yazık ki temelsiz bir ev inşa edemem. Bu anlaşılmaz vakanın ardında neler olup bittiğine dair mantıklı bir teori kurmadan önce öğrenecek, keşfedecek çok şeyimiz var. Şimdilik gözümüzü kulağımızı dört açıp yeni gelişmeleri beklemeliyiz.

O gece kesik kesik uyuyabildim. Yürüyen cesetlerle, kilise mezarlığındaki otlar bürümüş bir mezardan çıkarak beyaz, kemikli parmaklarıyla boğazıma uzanan Bartholomew Blackwood'la dolu acayip rüyalar yakamı bırakmadı. Çekilmiş perdelerin arasından solgun bir ışık içeri sızmaya başlayıp da sonunda şafağın söktüğünü gösterdiğinde sevindim. Elimi yüzümü çarçabuk yıkayıp sabah temizliğimi yaptıktan sonra oturma odasına girdiğimde Holmes'ü şömine başında, bir gece önce bıraktığım yerde oturur halde buldum. Azimle piposunu tüttürürken şömine ızgarasındaki gri renkli küller kadar ölü bir bakışla bakıyordu.

"Geceyi burada mı geçirdin?" diye sordum.

Dostum yerinden sıçrayarak dalgın halinden sıyrıldı. "Ah Watson. Sabah oldu bile, ha?"

Odaya ışık dolması için perdeleri açarak, "Oldu," dedim.

"Düşünüyordum. Her şeyi bir mantık çerçevesine oturtmaya çalışıyordum."

"Başarabildin mi peki?"

Kasvetle gülümsedi. "Bilmiyorum… Henüz bilmiyorum."

"İkimize çay yapacağım. Sıcak sıcak."

Holmes ayağa kalkıp gerinerek, "Şahane," dedi. "İki de haşlanmış yumurta hazırlayabilirsen... Ben de o arada yıkanıp tıraş olup önümüzdeki güne hazırlanayım. Çok ilginç bir gün bizi bekliyor."

Yarım saat sonra kulübenin minicik mutfağındaki kaba ahşaptan masanın başına oturmuş, haşlanmış yumurtayla kızarmış ekmek yiyor, çay içiyorduk. Holmes solgun ve bitkin görünüyordu, gözlerinin altında uykusuz geçirdiği geceyi ele veren koyu renk halkalar vardı ama tavırları neşeli ve taşkındı.

Sonunda boş tabağını önünden itip bir sigara yakarak, "Tesadüflere inanır mısın?" diye sordu.

"Mantık dairesinde olduğu sürece evet. Kader pek çok acayip oyun oynayabilir diye düşünüyorum. Hangi tesadüften bahsediyorsun?"

"Senin kulüpte Cawthorne denen o adamla bilardo oynamanız. Seninle hemen ahbaplık kuran ve kısa süre sonra benden bahseden o adamla."

"Ne olmuş ona?"

"Buraya onun tavsiyesiyle geldik. Anladığım kadarıyla ödeme işlerini bizim adımıza o halletti. Kulübenin sahibiyle doğrudan görüşmedin. Aslında buranın sahibinin kim olduğunu da bilmiyoruz, öyle değil mi?"

Başımı ağır ağır salladım.

"Tarafsızca belirtmek gerekirse bütün bu düzenlemeler epey tuhaf ve aceleye getirilmiş görünüyor. Pek iyi tanımadığın bir adam, rahatsızlık geçiren bir arkadaşının sağlığına kavuşması için bir kulübe tavsiye edip kira işlerini senin adına o hallediyor."

"Düşünceli davrandı, o kadar. Karısı buradaki sakin dinlencesinden büyük fayda görmüş."

"Adamın sana söylediği kadarıyla. Bununla ilgili bir kanıt yok. Aslına bakarsan adamın evli olduğuna dair de kanıt yok."

"Söylediklerine inandım. Bir beyefendinin sözüne inanılır."

Holmes alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Fazla güveniyorsun,

Watson. Biraz da safsın. Adamın birinin sırf seninle aynı kulübe üye olması onun bir beyefendi olduğunu göstermez."

"Ne diyorsun yani?"

"Buraya kandırılarak mı getirildik diye düşünüyorum. Şu senin 'beyefendi'nin amacı, dostluğunu ve güvenini kazanıp beni bu ıssız kulübeye getirmeni sağlamak mıydı diye."

"Çok saçma bu."

"Belki ama aynı derecede olasılık dahilinde. Bütün ayarlamalar yapıldıktan sonra adamla kulüpte karşılaştın mı bir daha?"

Bir an düşündüm. "Hayır," dedim yavaş yavaş. "Aslına bakarsan karşılaşmadım."

Holmes neşeyle, "Olasılık muhtemele dönüştü," dedi.

"Ne yani, ortadan kaybolup duran cesetlerle sana oyunlar oynamak üzere bu kulübeye getirilmen için detaylı plan mı yapılmış?"

"Eh, deliliklerinin de bir yöntemi olmalı."

"İyi ama kim bunlar?"

"Zaman her şeyi ortaya çıkaracak. Ne var ki şu anda Totnes'taki karakola götürmemiz gereken bir dostumuz var. Atı koşup arabayı kulübenin önüne getirir misin? Ben de yolcumuzu seyahatine hazırlayayım."

At, kulübenin arkasındaki küçük bir binadaydı. Paltomu üzerime atıp ahıra gittim ve üzülerek gördüm ki sürgü yerinden çekilmişti, kapı ardına kadar açıktı. Eşikte durup içerideki karanlığa baktım. Tam bunu yaparken arka tarafta bir hareket sezdim ama dönmeye fırsat bulamadan kafamın arkasında keskin, şiddetli bir acı hissettim. Beynim âdeta patladı, yere yıkılmakta olduğumu fark ettiğim anda bilincimi kaybettim.

SEKİZ

DOKTOR WATSON'UN NOTLARINDAN DERLENMİŞTİR

Sherlock Holmes paltosunu giymiş, Watson arabayla ön kapıya vardığında dışarı taşımak üzere Rahip Dickens'ın cesedini oturma odasında hazır etmişti. On dakika kadar bekledi ama Watson görünmedi. Dedektif önce sinirlenip sabırsızlığa kapıldıysa da bir süre sonra zihninin köşesinde karanlık bir endişe ve huzursuzluk lekesi büyümeye başladı. Kaygı içinde kulübeden çıkıp aceleyle arka taraftaki müştemilata gitti. Ahırın kapısı açıktı ama arkadaşı ortalarda yoktu. Holmes, Watson'a seslendiyse de cevap alamadı. Paltosunun cebinden tabancasını çıkararak içeriye girdi. Girer girmez de kapı arkasından güm diye kapandı, Holmes sürgünün çekildiğini duydu.

Bütün ağırlığıyla kapıya yüklendi ama geç kalmıştı. Kapı sıkıca kapatılmıştı. Bu kadar kolay tuzağa düşmesine yol açan bir beceriksizlik sergilediği için kendi kendisine sessizce küfretti. Karanlıkta etrafına bakındı. İçerisi yalnızca, duvarları oluşturan kalasların arasındaki boşluklardan sızan ince ışık çizgileriyle aydınlanıyordu. At, derin loşluğun içinde taştan bir heykel gibi duruyor, yavaşça nefes alıp veriyordu. Belli ki etrafında sürüp giden çarpıcı olaylardan hiç etkilenmemişti. Holmes, Watson'ın nerede olabileceğini düşündü. Ahırda dolanırken, yere saçılmış samanların içinde gözlerden yarı yarıya saklanmış paslı bir kü-

rek gördü. Tabancasını tekrar cebine sokup küreği yerden kaptı, metal ağzı kullanarak kapıya saldırdı. Küreği büyük bir şiddetle indirdi, yıllanmış kalaslar çatlayıp etrafa kıymıklar saçarak karşılık verdi. Holmes karanlık bir ifadeyle sırıtarak bir hamle daha yaptı. Bu defa kürek tahtayı yarıp geçti, kıymıklar havada uçuşurken içeri bir ışık huzmesi doldu. İki darbe daha inince kapıda Holmes'ün dışarı bakabileceği kadar bir yarık açılmıştı.

Etraf sessizdi. Hava durgundu, ortada kimsecikler yoktu. Holmes'ü içeriye kapatan her kimse ya gitmişti ya da saklanıyordu. Holmes çentik çentik aralıktan elini uzatarak sürgüye erişip onu çekmeyi başardı, böylece geçici hapishanesinden kurtuldu. Kapıyı iterek ardına kadar açtı, temiz havaya çıktı. Kuru otların arasında esen rüzgârın hışırtıları ve deniz kuşlarının arada sırada duyulan çığlıkları dışında etrafta tek bir ses bile yoktu.

Holmes bir sezgiyle müştemilatın etrafından dolaşıp aceleyle kulübeye döndü. Durum tahmin ettiği gibiydi, Rahip Dickens'ın cesedi bir kez daha ortadan kaybolmuştu. Holmes, oynanan bu acayip oyun karşısında elinde olmadan gülümsedi. Düşmanları haşarı çocuklar misali davranarak grotesk bir saklambaç oyunu sergiliyordu. Ancak hafiyeyi esas hüsrana uğratan şey, bu şarlatanlığın arkasında neler olup bittiğine ya da karşısındakilerin bu tüyler ürpertici antikalıklarla ne elde etmeyi umduğuna dair açık bir fikri olmamasıydı.

Peki ya Watson neredeydi? Bu düşünce aniden zihninde yandı, vücudu endişeyle gerildi. Arkadaşının başına ne gelmişti? Holmes delice bir çaresizlikle odadan odaya koştu. Eski dostunu bir yerde bulmayı umut ediyordu anca kulübe boştu. Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Watson ellerindeydi.

Hiç değilse onu öldürmediklerinden emindi. En azından şimdilik.

Eh, diye düşündü. Watson'ın hatırı için bir süreliğine onların oyununu oynamak zorundayım.

Sherlock Holmes on dakika içinde arabaya binmiş, toprak yoldan Howden'a doğru ilerliyordu. Bulutlu, güneşsiz bir gündü. Gri, neşesiz gökyüzü, hafifçe engebeli kırlıkların üzerine olanca ağırlığıyla bastırıyor gibiydi. Görünürde başka kimsecikler yoktu, aslına bakılırsa Holmes dünya yüzünde kalmış son kişi bile olabilirdi.

Köyün ana caddesine doğru döndüğü sırada öğle olmak üzereydi. Gözlerinin önündeki manzara bir gün öncekiyle aynıydı, cadde boştu. Hiçbir şey hareket etmiyor, hatta rüzgâr bile ağaçları kıpırdatmıyordu. Yol ıssızdı.

Holmes arabayı hana sürdü, atı bağlayıp girişe yöneldi. Bu defa dışarıda kimse yoktu, hatta hanın kapısı da kapalıydı. Holmes tokmağı çevirip kapıyı iterek açtı, mezar gibi kasvetli bara girdi. Burası da dışarıdaki yol gibi ıssızdı. Holmes tezgâha yaslanıp parmaklarıyla kesintili bir tempo tutturarak birkaç saniye bekledi. Varlığının fark edileceğine güveni tamdı. Ne de olsa bu acayip ve tehlikeli oyunda başrol kendisine aitti.

Ne var ki gelen giden olmadı.

Holmes sonunda, "İyi günler," diye seslendi. Kelimeleri boş, ışıksız salonda boş boş yankılandı ama çağrısına cevap verecek kimse ortaya çıkmadı. Mekân sahiden de terk edilmişti.

Holmes tezgâhın arkasına, sıkış tıkış bir yaşam alanı vazifesi gören küçük odaya geçti. Şöminede ateş çıtırdıyor, masanın üstünde yarısı içilmiş bir fincan çay duruyordu. Holmes fincanın kenarına elledi. Hâlâ sıcaktı.

Bir sonuç alamayacağını bilmesine rağmen bir kez daha seslendi. Daha arkadaki depoyu ve üst kattaki bütün odaları gezdi ama kimse yoktu.

Pencereden dışarı, yola baktı; aceleyle kiliseye doğru giden koyu renkli bir figür ilişti gözüne. Söz konusu kişi keşiş kılığını andıran bir cüppe giyip kafasına da kukuletasını çekmiş olduğundan kadın mı erkek mi olduğu anlaşılmıyordu; üstelik o kadar hızlı yürüyordu ki hareket halindeki bulanık bir leke gibiydi.

Holmes bunun bir işaret olduğunu biliyordu. O kişiyi görmesi amaçlanmıştı. Kendisini çekmek için kullandıkları oltanın ucundaki yemdi o. Tehlikeli duruma rağmen "daveti" görmezden gelemeyeceğinin farkındaydı, Watson'ı canlı görmek istiyorsa yapamazdı bunu. Hiç tereddüt etmeden handan çıkarak kiliseye yöneldi. Avlu kapısından girerken yükselen kulak tırmalayıcı seslerin ilahi söylediğini duydu. Ses, kilisenin içinden geliyordu. Holmes kilise kapısına yaklaşırken elini silahının güven veren kabzasına uzattı.

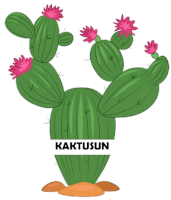
Sesler daha da arttı.

Holmes, kocaman tokmağı yakaladı, çevirdi.

Kapı kolayca açıldı, Sherlock Holmes içeri girdi.

İKİNCİ KISIM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

DOKUZ

DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

"Bu yağmur kesilmeyecek mi artık?" diye sızlandım. Baker Sokağı'ndaki odamızın penceresinden aşağıdaki kaldırımda seke seke gezinen şemsiyelerin telaşını seyrediyordum. Camlar şiddetli yağmurla bulanıklaşmıştı, rüzgâr binamızı sarstıkça takırdayıp duruyorlardı. Durmaksızın yağan yağmurun üçüncü günüydü, hava moralimi bozmakla kalmıyor, rutubet eski savaş yaramı azdırıyor ve bana büyük rahatsızlık veriyordu.

Holmes mor robdöşambrını giymiş, ateşin yanındaki koltuğa kocaman, halinden memnun bir kedi gibi kıvrılmıştı. Kilise görevlilerine özgü piposunu tüttüre tüttüre Monmouth ayaklanması hakkındaki bir metne gömülmüş durumdaydı. Birkaç gündür bunu yaptığı için dışarıdaki kötü hava koşullarının pek farkında değildi. Müşteriler seyrekleştiğinde zihnini faal tutmak için bilgili olmadığı bir konu üstünde çalışırdı genellikle. Elli yaşına yaklaşırken onu uyaracak ilaçlara bağımlılığı gitgide azalıyordu. İnancıma göre gençlik yıllarında kendisini rahatlatmak için kokaini o kadar sık kullanmıştı ki karışımı ne yoğunlukta hazırlarsa hazırlasın beyin hücreleri üzerindeki etki eski günlere göre çok daha az oluyordu. Alışkanlık, afyonun tesirini zayıflatmıştı. Esrarlı konularla boğuşmak artık Holmes'ün yorgun beyni için daha etkin bir uyarıcıydı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Havayla ilgili sızlanışıma anlaşılmaz bir yanıt geveledi; birkaç saniye sonraysa aklına birdenbire bir fikir gelmiş gibi dönerek bana seslendi. "Ah, otur artık, Doktor. Volta atıp durmak mevcut koşulları değiştirmeyecek. Bir kadeh Beaune şarabı koy kendine. O eski yarana iyi geliyor, sen de biliyorsun. Yaranın sana rahatsızlık verdiğini fark ettim. Bana kalırsa son günlerdeki hastalığını da henüz tam atlatamadın."

Cevap vermeme fırsat kalmadan aşağıdan kapının zili yankılandı.

"Müşteri." Holmes bir kaşını nazik bir soru ifadesiyle havalandırdı. Aşağıdaki sokağa baktım, eşikte birinin dikildiğini gördüm. Ne var ki tepesinde tuttuğu geniş şemsiye kimliğini gizliyordu. Uşak Billy onları içeri aldı, birkaç saniye sonra kapımız yumuşakça tıklatıldı.

Holmes bana kendinden memnun bir beklenti ifadesiyle baktıktan sonra ziyaretçimizi içeri girmeye davet etti. Uzun boylu, genç bir adam âdeta paldır küldür odaya daldı. Belli ki Billy paltosunu sırtından almıştı ama sular damlayan şemsiyesi hâlâ elindeydi.

Yapmacıklı bir edayla, "İyi günler," dedi ve beni biraz sinsice bakışlarla süzermiş gibi göründü. Bu adamda bana aşina gelen bir şey vardı. Yüzünü, sesini tanıyor gibiydim. İçimde onunla daha önce karşılaşmışım gibi bir his vardı ama ne zaman, nerede hatırlayamıyordum. Bu hissin sebebi büyük ihtimalle yakınlarda geçirdiğim ve fiziksel açıdan tamamen kurtulduğuma inansam da hâlâ biraz hafıza kaybı çekmeme neden olan hastalıktı. Hastaneye yatırılmama yol açan olayları hiç hatırlamıyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım beynim ayrıntıları canlandırmayı reddediyordu. Zayıf düşüşüm konusunda Holmes'ün anlattıklarıyla yetinmek zorundaydım. Beni halüsinasyonların ve dehşet verici kâbusların cehennemi yoluna iten ateşin hangi hastalıktan kaynaklandığı açıkça teşhis edilememişti. Anladığım kadarıyla Bedlam Akıl Hastanesi'ne aday olmuştum neredeyse. Yüzüme

karşı kabul etmezdi ama Holmes'ün sadakati ve sebatı sayesinde mümkün olan en iyi tıbbi bakımı aldığımı biliyordum. Bu dikkatli tedavi sayesinde çılgın ve karanlık rüyalarımdan uzaklaşmıştım ve gerçeklikle bağım yavaş yavaş yeniden güçlenmişti. Hâlâ pek kendimde değildim; Holmes'ün zorlu, meraklı bir dava almasını istiyordum, böylece Baker Sokağı'ndaki odalarda parmaklarımı birbirinin etrafında döndürerek oturmaktansa kolları sıvayacak ve bir kez daha becerikli bir dost olacaktım. Belki de bu misafir tam da böyle bir senaryonun başlamasına önayak olacaktı.

Holmes genç adama, "Sevgili dostum," diyordu. "Gel, ateşin yanında bir koltuğa otur da ısın."

Misafir, benden yana umut kırıcı bakışlar atmaya devam ederek, "Teşekkür ederim, bayım," dedi.

"Watson, eski dostum, Bayan Hudson'dan çay yapmasını isteme nezaketini gösterir misin? Sanırım bunu kabul edersiniz." Son cümleyi artık ateşin yanındaki hasır koltuğa gömülmüş misafirimize hitaben söylemişti.

Adam başıyla onayladı. "Gerçekten de bir şeyler içmek çok iyi olur. Ben… Şey, çok uzun yoldan geldim."

Holmes gülümseyip beni harekete geçirmek ister gibi benden tarafa baktı. Hiç âdeti olmadığı biçimde bana uşağıymışım gibi muamele ediyordu ama söylediklerini yaptım.

Kapıyı nazikçe tıklatarak hâkimiyeti altındaki mutfağa girdiğimde Bayan Hudson kek pişirmekle meşguldü.

Ricama cevap olarak, "Şu küçük kekleri fırına koymam için biraz müsaade ederseniz çayı hallederim," dedi. "Oturun siz, hemen geliyorum."

Bayan Hudson'ın nazik, şefkatli ama aynı zamanda buyurgan, kendine has bir tavrı vardı; o nedenle insan kadının söylediklerini karşı koymadan yapma eğiliminde olurdu. Böylece o keklerini pişirmekle meşgulken sıcak mutfağında oturdum.

"Bay Holmes'ün bir müşterisi var galiba?" diye sordu ellerini musluğun altında yıkarken. "Zilin çaldığını duydum."

"Misafiri var. Müşteri olup olmadığını göreceğiz."

Bayan Hudson hafifçe kıkırdadı. "Umalım da öyle olsun. Son birkaç haftadır sıkıldığının farkındayım. Zihnini meşgul edecek bir şeyler bulamadığında hiç havasında olmuyor."

Onaylayarak başımı salladım. Holmes'ün asabiyeti ve zihnini meşgul edecek bir vaka olmadığında kapıldığı hüsranla dolu can sıkıntısını çeşitli şekillerde ifade etmesi ikimizin de alışkın olduğu bir konuydu.

"Onun için endişeleniyorum, biliyorsunuz, Doktor. Bir süredir kendinde değil. Deniz kenarındaki o tatilin iyi geleceğini umut etmiştim ama görünüşe göre öyle olmamış. Hele sizi perişan etti, Doktor. Derdinizin ne olduğunu tam olarak anlayabildiniz mi?"

"Ne yazık ki hayır. Her şey pek esrarlı. Açıkçası kendimi budala gibi hissediyorum. Kendimi tedavi edebilmeli, hiç değilse hastalığıma bir teşhis koyabilmeliydim."

"Hayat böyle acayiptir işte. Telaşlanmayın. En azından toparlandınız, eski halinize döndünüz."

Başımla onaylayarak gülümsedim. Eski halime hiç de dönemediğimi kabul etmek istememiştim. Hâlâ bitkinlik nöbetleri geçiriyordum; Holmes'le deniz kenarındaki günlerimizin hatıraları da zihnimde bölük pörçüktü. Bir de geceleri hâlâ bana musallat olan karanlık kâbuslar vardı. Onların ürkütücü pençelerinden ancak, düştüğüm dehşetin bana attırdığı çığlıkla uyanmam sayesinde kurtulabiliyor, kan ter içinde kalmış ve sebebini tespit edemediğim bir korkuyla titrer halde gerçekliğe dönüyordum. Bu zamanlarda yatağımın yanındaki mumu gecenin geri kalanı boyunca yanık tutuyordum.

Çaydanlıktaki su kaynadı, Bayan Hudson çaydanlığı, sütü, şekeri, tabakları ve kendi elleriyle yaptığı yulaflı kurabiyeleri bir tepsiye maharetle yerleştirdi.

Tepsiyi taşıyarak oturma odasına döndüğümde içeride yalnızca Sherlock Holmes'ün olduğunu gördüm. Pencerenin yanın-

da durmuş, yağmurla ıslanmış sokağa bakıyordu. Misafirimiz ortalarda yoktu.

Holmes bana döndü, yüzündeki ciddi ifade bir an için bir gülümsemeyle kesintiye uğradı. "Ah, çay. Mükemmel!" dedi.

"Genç adam nerede?" diye sordum.

"Gitti. Önemsiz, ufak tefek bir meseleydi. Dikkatimi harcadığıma değmez. Onu savdım. Dedektifim ben; dadı değilim. Kayıp gözlükleri, kütüphaneye teslim edilecek kitapları ya da bunun gibi ıvır zıvır şeyleri kovalayacak bir görevli de değilim." Sesinde kızgınlık vardı ama sahici değildi. Bana yalan söylüyordu.

"Derdi tam olarak neymiş?"

Holmes bir hoşnutsuzluk nidası koyverdi. "Bu konuyu konuşarak ne kendi zamanımı ve enerjimi ne de senin sabrını harcamaya niyetim var. Bir iyilik et de bize çay koy, ondan sonra zihinlerimizi daha önemli meselelere yöneltelim."

Söylediğini yaptım ama hiç de tatmin olmamıştım. Arkadaşımın bir şeyler sakladığından emindim. Müstakbel müşteriyle ilgili aşırı dramatik aksi tavırları, onu ve mizacını, ruh hallerini uzun yıllardır tanıyan benim gibi yakın bir dost için ikna edici değildi. Bunun beni yalnızca huzursuz etmekle kalmayıp incittiğini de inkâr edemem. Holmes sır saklayan bir adam değildi, en azından benden, tek gerçek dostundan bir şey saklamazdı. Çayımı yudumlarken Holmes'ün bu şekilde davranması için muhakkak çok önemli bir sebebi olduğuna kendi kendimi ikna etmeye çalıştım.

Bir süre gelişigüzel, havadan sudan konuştuk; sonra Holmes Stradivarius kemanını alıp melankolik parçalar çalmaya koyuldu. Okumaya döndüm ama bir türlü dikkatimi toplayamıyordum; zihnim misafirimizle Holmes'ün ona ilişkin acayip tavırlarına takılıp duruyordu.

Akşam çökerken gün ışığı soldu, yağmur durdu, rüzgâr pencerelerimizi zangırdatmayı bıraktı. Gaz lambalarını yaktığım sırada dostum ayağa kalktı, robdöşambrını çıkarıp atarak redingotunun ceketini üstüne geçirdi.

"Biraz hava almaya ihtiyacım var, Watson, tütünüm de az kalmış; bir yürüyüşe çıkıp yolumun üstündeki Bradley'nin yerine uğrayarak stoklarımı tazeleyeceğim. Uzun sürmez, eski dostum."

Sandalyemden kalktım. "Biraz yürüyüş bana iyi gelir. Seninle geleyim."

Holmes başını olumsuz anlamda salladı. "Yalnızlık istiyorum, ahbaplık değil. Yanımda sessizce yürüyen birini bile istemem. Mükemmel bir yol arkadaşısın, Watson, ama senin de muhakkak bildiğin gibi bazen kendi başıma kalmayı tercih ederim."

Doğruydu ama bu düşünceyi daha önce hiç bu kadar acımasızca dile getirmemişti. Arkadaşımı daha önce hiç görmemişim gibi süzdüm. Son zamanlardaki Sherlock Holmes bu muydu? Eh, yüzü daha bir endişeyle, daha bir çizgilerle doluydu. Gözleri her zamanki kadar keskin ve içe işleyen türdendi ama kabul etmek zorundaydım ki halinde tavrında ona yabancı bir soğukluk, bir tuhaflık vardı. Kendi içindeki iblislerle boğuştuğu bir dönemden geçtiğini biliyordum, sahildeki o tatili de bu sebeple ayarlamıştım. Neresiydi orası... Şey... Şey... Ne kadar uğraşırsam uğraşayım tatilimizin nerede olduğunu hatırlayamıyordum. O seyahate dair her şey zihnimde gri bir boşluk halindeydi. Geçirdiğim beyin hummasının kalıntılarıydı bunlar. Belki... Belki o yolculukta arkadaşımın davranışlarındaki bu belli belirsiz ama köklü değişikliği ortaya çıkaracak bir şey olmuştu. Ama hatırlayamıyordum işte. İhtiyacım olan bilgiyi ya da hiç değilse bazı ipuçları sağlaması umuduyla günlüğümün o dönemi kapsayan kısımlarını aramıştım ama boşuna, günlüğü bulamamıştım. Buhar olup uçmuş gibiydi. Böylece hayatımın o bölümü zihnimde bir boşluk olarak kalmıştı.

Holmes şapkasını başına kondurup şapka askılığının alt rafından bastonunu aldı.

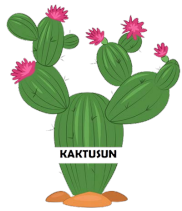
"Görüşürüz," dedikten sonra hızla çıkıp gitti.

Ne yapacağıma karar vermem uzun sürmedi. Ancak birkaç saniye. Sandalyemden fırlayıp paltomu kaptım. Onu takip

edecektim. Yalnızca yürüyüşe çıktıysa ve gezintisi sırasında Bradley'nin tütün dükkânına uğrayacaksa, takibimin kimseye bir zararı dokunmazdı. Ancak Holmes başka bir yere, benden bir sebeple saklamak istediği bir yere gidiyorsa, o zaman arkadaşımın neden bu kadar tuhaf davrandığını çözebilirdim.

221B'den sokağa süzülünce yaklaşık yüz metre ileride Holmes'ü seçtim. Hızla ve bir amaç güderek yürüyor, Bradley'nin tütün dükkânının tam aksi istikametine doğru ilerliyordu.

Peşine düşerken omurgamdan aşağı huzursuz bir ürperti indi.

ON

DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Şans benden yanaydı çünkü aysız gece, dostum Sherlcok Holmes'ü takip etmem konusunda bana yardımcı olmakla kalmıyor, yağmurdan sonra havayı dolduran ince sis de daha fazla örtü sağlıyordu. Dolayısıyla o beni görmeden Holmes'ün epey yakınında kalabiliyordum. Otuz metre kadar arkasındaydım, varlığımdan bihaber görünüyordu. Aslında başını eğmiş, kaldırımları dolduran insan kalabalığının arasında tam bir beceriyle zikzaklar çizerek öyle amaç dolu bir yürüyüş tutturmuştu ki ne çevresini ne de herhangi birini fark ediyor gibiydi.

Baker Sokağı'nın sonuna gelince bir fayton çevirdi. Sürücüye verdiği talimatları duymak için cesaret edebildiğimce yakına sokuldum. Holmes Houndsditch'te bir adres verdi, hafızama kaydettim. Fayton bir kırbaç şaklamasıyla hızla harekete geçti. Neyse ki Holmes gözden kaybolmadan bir saniye önce ikinci bir fayton bulmayı başardım; sürücüye aynı adresi verdim ve beni oraya çabucak götürdüğü takdirde bahşiş vereceğimi söyledim.

Kirli yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Zaten hep öyle yaparım," dedi. "Ama fazladan biraz para daima memnuniyet garantisidir."

Bunu söyleyip atını şahlandırdı, tangur tungur seslerle geceye karıştık.

Houndsditch, Londra'nın pek sağlıklı olmayan bölgelerindendir. Kuzeybatıdaki Bishopgate'i güneydoğudaki Aldgate'a bağlayan bakımsız bir caddedir. On yıldan uzun zaman önce, dehşet verici Karındeşen cinayetlerinin işlendiği Whitechapel'dan bir taş atımı mesafededir. Eski Londra Duvarı'nın bir kısmının dış tarafı boyunca uzanan antik hendeğin güzergâhıdır. "Houndsditche*" ismi on üçüncü yüzyılda, hendeğe atılan çöplerin ve ölü köpeklerin çokluğundan ortaya çıkmış. Cadde bugün de aynı şekilde, şehrin daha karanlık köşelerinde sakladığı insan atıklarının yuvası. Hırsızlara, fahişelere ve daha kötülerine ev sahipliği yapar. Holmes'ün buraya gitmesinin sebebinin, ilgilendiği bir araştırma sebebiyle olduğu varsayılabilir ancak. Her nedense bana bilgi vermekten kaçındığı bir araştırma.

Oraya çok kısa sürede ulaştık. Holmes'ün faytonunu gözden kaybetmiştim ama benden çok ileride olmadığından emindim. Bishopsgate'ten Houndsditch'e döndüğümüz sırada hevesli sürücüme durmasını söyledim, çabalarının karşılığını cömertçe ödedikten sonra faytondan inip çamurlu caddede yürümeye koyuldum.

Gece birdenbire daha karanlık, daha soğuk bir hale büründü; hava hafif, ekşi bir kokuyla doldu. Kasvetli ve ziyaretçileri hoş karşılamayan bir çevrede olduğum için bunu hayal ediyor olabilir miydim acaba? Güzel binalarla, görkemli caddelerle dolu bu büyük şehrin bunun gibi harap ve ıssız bölgeleri de barındırıyor olması beni hep şaşırtırdı. Güzel bir yüzü lekeleyen nahoş benler gibi. Cadde sessizdi ama hırpani kılıklı, başıboş birkaç serseri yanımdan geçip gitti. Gri suratları arada sırada tuhaf, sarhoş görünümlü gaz lambalarının kehribar rengi zayıf alevinin ışığına yakalanıyor, saklamadıkları bir şüpheyle bana bakıyorlardı. Şık giysilerim o bölgenin yabancısı olduğumu hemen ele veriyordu.

Biraz ilerimde, caddenin öbür tarafında başka bir fayton seçtim. Tek yolcusunu düşünceli düşünceli kaldırımda durur halde

* (İng.) Köpek çukuru. *–çn*

bırakmış, dönerek uzaklaşıyordu. O uzun, ince silueti hemen tanıdım.

Sherlock Holmes'tü bu.

İçime bir heyecan doldu. Dostumu, o fark etmeden izlemeyi başarmıştım. Duvara, karanlığa doğru çekilip onu inceledim. Ne yapacağını, ne tarafa gideceğini bilemiyormuş gibi etrafına bakınarak kıpırdamadan duruyordu. Birisini beklediğini tahmin ettim. Randevusu vardı.

Gölgelerden çıkmadan ona biraz daha yaklaştım. Derken birdenbire kasvetli caddede yoktan var olmuş gibi biri daha belirdi. Sanki sihirle karanlıktan çıkıvermişti. Aşağı yukarı Holmes'ün boyunda ve yapısında bir adamdı. Arkadaşıma, sezgilerimi uyandıran hızlı bir kararlılıkla yaklaştı; iki adam telaşlı bir sohbete girişti. Sesleri alçaktı, ben de aralarındaki sözleri duyamayacak kadar uzaktaydım. Derken adam şok edici bir tepeden inmelikle Holmes'ten biraz uzaklaştı, paltosunun kıvrımları arasından bir sopa çıkarıp arkadaşımın kafasına indirdi. Holmes sendeledi ama ayakta kaldı. Saldırının onu tam anlamıyla şaşkına çevirdiği belliydi. O sersem bir şekilde sendelerken saldırgan sopayı kafasına bir kez daha vurdu; Holmes bu defa yere yığıldı.

Bu korkunç tabloya doğru atılırken, "Dur!" diye haykırdım. Dostum yüzükoyun yerde yatarken saldırgan da bastonu kafasının üstünde tutarak başında dikiliyordu. Adam sesimi duyunca dondu kaldı, sonra başını hızla çevirip bana doğru baktı. Korkak herif beni görünce hiç vakit kaybetmeden topukladı. Şeytan gibi kaçıyordu. Yirmi metre kadar peşinden gittim ama çok hızlıydı, gecenin perdesi onu çabucak benden sakladı. Kovalamacayı gönülsüzce bırakıp hâlâ inleyerek kaldırımda yatan Holmes'ün yanına döndüm.

Paltomu yoklayıp konyak şişemi bularak diz çöktüm, Holmes'ün başını kollarımın arasına alıp açık şişeyi ağzına dayadım. İşte o zaman hayatımın şokuyla karşılaştım. Yaralı adam Sherlock Holmes değildi. Daha önce hiç görmediğim biriydi.

Gözleri tembelce açıldı, adam konyaktan bir yudum aldı. Derken birdenbire, hiçbir uyarıda bulunmadan elleri boğazıma yapıştı. Büyük bir güçle beni yere doğru çekti, konumlarımız tersine dönmüştü şimdi. Zorba üstümde kule gibi yükselirken yerde yatıyordum; ağırlığıyla beni yere bastırıyordu. Kocaman, kaba parmakları canımı çekip almaya başladı. Olayların bu ani değişiminden o kadar şaşkına dönmüştüm ki karşılık vermem birkaç saniye sürdü. Yabani adamı şiddetle ittim. Vücudumu iyice kamburlaştırmış, adamı üstümden atacak gücü bulabilmek için bacaklarımı yere bastırmıştım. Ama boşunaydı. Adam boğazımı yeniden kavradı, nefesimi kesti. Zihnim bulutlanmaya başladı; üstüme karanlık, uykulu bir uyuşukluk çökerken mücadelemin hafiflediğini fark ettim. Ellerim canavarı itmek için umutsuzlukla uzandı ama artık güçleri kalmamıştı; ben bilinçsizliğin abanoz karası boşluğuna yuvarlanırken onlar da çaresizce çırpındı.

O siyah denizde ne kadar süreyle boğuldum bilmiyorum ama yavaş yavaş yüzeye çıktım, nihayetinde her yerimin ağrıyıp sızladığını fark ettim. Vücudum, ağır ağır kapanan devasa bir mengeneye sokulmuştu sanki. Sonunda gözlerimi açabileceğimi hissettim. Görüşüm dengesizce titreşti, bakışlarımı odaklamaya uğraştım. Beynim yavaş yavaş açıklama aramaya, hatırlamaya çalışmaya başladı. Vücudum tuhaf bir biçimde bükülmüştü, yerde yattığımı fark ettim. Sert, ıslak zeminde. Yavaş yavaş boğazımdaki acıyı hissetmeye başladım, parmaklarım uzandı, hafifçe boynuma dokundu. Sonra hafızam geri geldi. Bayılmadan önceki dakikaları hatırladım. İçindeki sisi dağıtmak amacıyla başımı salladım. Saldırganın üstüme çöktüğünü gördüm, sert parmaklarını boğazımda hissettim. Bu düşünce titrememe yol açtı. Acı bir kasvetle, eh, diye düşündüm, adam en azından beni öldürmedi – şu anda cehennemde değilsem tabii.

Dişlerimi sıkarak dirseğimin üstünde doğruldum, nerede olduğumu anlamaya ve gerçekten öbür dünyada olmadığımdan emin olmaya çalıştım. Tam da saldırıya uğradığım yerde yattı-

ğımı fark ettim. İç karartıcı, aysız gökyüzü üstüme bastırıyordu sanki. Birdenbire sıçanın biri koşarak bacaklarımın üstünden geçip tiksintiyle inleyerek doğrulup oturmama neden oldu, bu hareketlilik beynimde küçük patlamalar yarattı âdeta. Dişlerim sıkılı halde etrafıma bakındım. Kemirgeni saymazsak yeniden yalnızdım. Biraz çaba harcayarak ayağa kalktım, bir süre sarsakça sallanarak öylece durdum. Dengemi kazanmaya çalışıyordum. Paltomu yokladım, cüzdanımın da saatim ve kösteğimle beraber gittiğini üzüntüyle anladım. Can sıkıntısıyla inledim. Fena halde küçük düşmüştüm. Ahmak yerine konmakla kalmamış, üstüne bir de soyulmuştum. Ağrıyan başım, eve gidip dinlenmem gerektiğini söylüyordu. Burada peşine düşülecek iz olmadığı kesindi. Sherlock Holmes'e neler olduğu ve beni boğmaya çalışan adamın kimliği esrarını koruyordu; bu esrarı o akşam çözemeyeceğim kesindi. Beni soyan rezil neyse ki pantolon ceplerimi yoklamamıştı, Baker Sokağı'na dönmek için bir faytona binecek kadar bozukluğum vardı. Bitkin halde, biraz da can acısıyla kötü aydınlatılmış sokaktan ana caddelerden birine doğru ayaklarımı sürüye sürüye yürüdüm. Bir fayton yakalamayı umuyordum.

Bir saatten kısa bir süre sonra oturma odamıza çıkan on yedi basamağı tırmanıyordum. Zihnim açıktı ama her yerim ağrıyor, boğazım yanıyordu. Acı acı gülümsedim. Tam bir enkaz halindeydim. Akşama kendime güvenerek, hoş beklentilerle başlamıştım, şimdiyse yaralı ve kafası karışık halde dönüyordum.

Oturma odasına girdim. İçerisi sönmekte olan ateşin son kıvılcımlarından gelen hafif, pembemsi ışıltılar hariç karanlıktı. Holmes ortalarda yoktu. Kendime büyük bir bardak konyak doldurup tek yudumda içtim. Sert içki yemek borumu yaka yaka aşağı inerken bereli boğazım zonkladı, acıyla nefesimi tuttum.

Rüyada gibi yürüyerek odama çekildim, giysilerimi çıkarıp attım, geceliğimi üstüme geçirip yatağa gömüldüm. Kafam karışıktı ve hem zihinsel hem de bedensel açıdan tükenmiş haldeydim.

ON BİR

DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Gün ışığı Londra göklerinde henüz varlığını hissettirmemişken beni uyandıran neydi hiç bilmiyorum. Örtülerin altında her kıpırdandığımda yarı bilinçli bir duruma geçmeme yol açan kemik ağrılarım ya da boğazımdaki daha belirgin sıkıntı olabilir. Gırtlağım alev alev yanıyordu. Ancak bence sebep kulağıma dolan tuhaf, anlaşılmaz seslerdi. Sonunda uyumaya çalışmaktan vazgeçip zihnimdeki ve bedenimdeki uyuşukluğu silkip atmayı deneyerek yatakta oturdum. Duyma mesafesinin hemen kıyısındaki alışılmadık uğultunun ne olduğunu anlamaya uğraşıyordum. Bu acayip vızıltı kafamın içinde miydi yoksa başka bir şey miydi?

Başka bir şeydi.

Sabahlığımı üstüme geçirip odamdan dışarı fırlayarak sahanlığa çıktım. Şimdi ses daha belirgindi. Alçak sesli bir sohbeti andırıyordu. Hâlâ uykulu bir halde bitkin adımlarımı oturma odasına sürükleyerek hafifçe aralık duran kapının önünde durakladım. Kapıyı dikkatle birkaç santim daha açıp aralıktan içeri baktım. Oda, pencerenin yanındaki masaya yerleştirilmiş mumun titrek alevi dışında karanlıktı. Masada hevesli, fısır fısır bir sohbete dalmış iki adam, komplo kurar bir havayla karşılıklı oturmuştu. Birisi Sherlock Holmes'tü, diğerini tanımıyordum. Dostum gibi o da uzun boylu ve sıskaydı, iskelet gibi bir şey-

di. Muma doğru eğildikçe yaşlı yüzünün yara izleriyle dolu ve çarpık çurpuk olduğunu görüyordum. Yine de gözleri canlılıkla, tutkuyla ışıl ışıldı. Birdenbire kemikli kollarını masanın üstünden uzattı, Holmes'ün ellerini yakaladı. Sesini yükselterek bir yemini ya da sihirli sözleri andıran bir şeyler söyledi. Bilmediğim bir dilde konuşuyordu. Dostum benzer şekilde cevap verdi, sonra heyecanlı bir iç çekişle başını geriye attı; vücudu acayip bir felç spazmı geçiriyormuşçasına titriyordu. Bütün bunlar olurken mumun alevi titreşerek iki adamın gölgelerini odanın duvarlarında delice dans ettiriyordu. Bu tuhaf ve acayip biçimde korkutucu sahne karşısında büyülenmiş gibi donup kalmıştım.

Birkaç saniye sessizlik hüküm sürdü, sonra ikilinin alçak sesli sohbeti yeniden başladı. Odaya dalıp burada ne haltlar döndüğünü sormayı çok istiyordum ama bir önceki akşamın deneyimleri bana o anda gizlilik ve ihtiyatın büyük önem taşıdığını öğretmişti. Dostumun karıştığı bu afallatıcı meselenin ayrıntılarını keşfedene kadar öyle olacaktı.

Karanlıkta durmuş, mum ışığının aydınlattığı bu tuhaf tabloya bakarken, üstüme ezici bir yorgunluğun çöktüğünü hissettim. Gözlerim kapandı, bacaklarım beni taşıyamayacak kadar güçsüzleşti. Başka bir şey düşünemeden adımlarımı sürüyerek yatağıma döndüm ve başım yastığa değer değmez uykuların en derininin koynuna yuvarlandım.

Sonunda uyandığımda günışığı odamı doldurmuştu. Yatağın yanındaki komodine uzanıp cep saatimi aldım. On ikiye çeyrek vardı. Neredeyse sekiz saat uyumuştum. Bilincim tam anlamıyla yerine gelirken boğazımdaki acının farkına vardım, biraz öğürdüm. Gırtlağımı yumuşatmak için kendime bir bardak su doldurdum. Tuvalet masasının üstündeki aynada yüzüme baktım; boynumda, saldırganın parmaklarının kuvvetle, kabaca sarıldığı yerde koyu kırmızı izler olduğunu görünce şaşırmadım. Dokununca acıyordu.

Giyinirken son yirmi dört saatin olaylarını düşündüm ve

rüyada olup olmadığımı merak ettim. Gerçekten halüsinasyon mu görüyordum? Son zamanlarda geçirdiğim acayip hastalığın etkilerinin sıkıntısını mı çekiyordum hâlâ? Çıldırıyor muydum yoksa?

Oturma odasına girince, Holmes'ün şömine rafına bıraktığı notu gördüm. "Mycroft'u görmeye gidiyorum. Akşam geç saatlere kadar dönmeyeceğim. SH," yazmıştı.

Zili çalıp boğazımı rahatlatmak için aşağıdan ballı çay istedim, sonra da oturup bu esrarı nasıl çözebileceğimi düşündüm. En iyi zamanımda bile entelektüel açıdan parlak zekâlı arkadaşımın gölgesinde olurdum ve üstelik o günler en iyi zamanlarım değildi. Kendimi yaşlı, bitkin hissediyordum, olaylar olağandışı derecede kafamı karıştırıyordu. Gerçeklikten uzaklaşmış, başıboş bir şekilde boşlukta yelken açmıştım. Holmes bana yardım edemezdi çünkü o da sorunumun bir parçasıydı. Zihnim ve hafızamsa paramparça, odaksızdı. Çıkmazımın sırrını çözecek anahtarın Holmes'le birlikte sahilde geçirdiğimiz günlerde saklı olduğuna inanıyordum. Güya Holmes'ü rahatlatıp gevşetecek o tatil günlerinde. Cawthorne'un tavsiyesiyle…

Durdum. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bu isimle bu düşünce nereden gelmişti? O âna kadar Cawthorne ve yerin dibine batasıca o kulübe aklımdan tamamen çıkıp gitmişti. Oysa şimdi bu hatıra önüme düşüvermişti. Başımı ellerimin arasına alıp adamın adını düşünmeye başladım, gerçekler yavaş yavaş, parça parça aklıma geldi. Onu belli belirsiz görüyordum zihnimde. Hem yapısı hem de davranışları Dickens'ın Pickwick'ini andıran, ufak tefek, kırmızı suratlı bir adam. Bana karşı ne kadar nazik, büyüleyici davrandığını anımsadım. Ne kadar da yumuşak başlı ve alçakgönüllüydü. Bilardo masasında bana karşı lütufkârca mütemadiyen kaybetmişti. Dikkatsiz bir hareket ya da yetersiz muhakeme becerisi yüzünden, doğal olamayacak kadar sık oyun kaybettiğini şimdi anlıyordum. Sanki özgüvenimi pohpohlamak, beni memnun etmek, güvenimi kazanıp onunla işbirliği

yapmamı garanti altına almak için kazanmama izin vermişti. Başarılı da olmuştu. Bu mesafeden ve serinkanlı bir merakla incelerken, adamın arkadaşım olmak için beni hedef seçtiğini görebiliyordum. Bunu fark etmek tuhaf bir biçimde cesaretimi kırdı çünkü bu gerçeğin önemli olduğuna inanmakla kalmıyor; çözmek zorunda olduğum bu karanlık ve muammalı bulmacanın ilk önemli parçası olduğuna sebebini bilmeden kani olmuş bulunuyordum.

Bu farkındalıkla nasıl bir ilerleme kaydettiğimi pek kestiremesem de kaba bir harekât planı yapmamı sağlayacak temeli elde etmiştim. Çayımı içerken derin derin düşündüm. Ballı içeceğin boğazıma çok faydası dokundu ve elimdeki soruna odaklanmama yardımı oldu. Planımı hazırladıktan sonra şen bir kararlılıkla giyindim, araştırmalarımı yürütmek üzere Baker Sokağı'ndan yola çıktım.

"Hey yüce Tanrım, Watson, hangi rüzgâr attı seni buraya?" Arkadaşım Joe Thurston sandalyesinden fırladı, masasının etrafından dolanıp öne çıkarak her zamanki hevesli tavırlarıyla elimi yakaladı; "Seni görmek ne büyük zevk," diye gülümsedi ışıl ışıl.

Bu kadar samimi ve sıcak bir karşılama ruhuma iyi geldi, moralim bir anda düzeldi. Thurston, Holmes dışında Londra'daki tek gerçek dostumdu ama dürüst olmak gerekirse samimi arkadaşlığımız yıllar içinde kendiliğinden gelişse de her zaman kulübümün sınırları içinde kalmıştı. Hatırladığım kadarıyla onu bir kez bile kulübün dışında görmemiştim. O yüzden büyük ortaklarından biri olduğu avukatlık şirketindeki küçük ofisine girdiğimi gördüğünde iki kat şaşırmıştı mutlaka.

"Otursana eski dostum. Anlat bakalım yolun nasıl düştü buralara. Epeydir görüşmüyorduk. Duyduğum kadarıyla zor günler geçirmişsin... Eski neşeli halinde görünmediğini söylemem gerek."

Sırıttım. Joe Thurston için dürüstlük daima ketumluktan üs-

tündü. Sanırım onu sevmemin ve ona güvenmemin sebeplerinden biri de buydu. Uzun boylu, iri yapılıydı. Benden birkaç yaş genç olmasına rağmen pembe yanaklı yüzü, kafasının tepesindeki çalı gibi, gür beyaz saçlarla süslenmişti.

"Yardımına ihtiyacım var, Joe," dedim yalın bir ifadeyle ve masasının karşısındaki, kuşkusuz müşteri sandalyesi olan sandalyeye yerleştim. Bunun uygun olduğunu düşündüm çünkü bir anlamda artık ben de müşteriydim. Hikâyemi, hatırlayabildiğim bütün ayrıntılarıyla anlattım. Sahildeki tatil hakkında hiçbir şey yoktu zihnimde ama Cawthorne'u anımsamıştım, kullandığı bir kulübeyi kiralamamızı tavsiye edişini de. Bir akşam öncenin olaylarını da bütün ayrıntılarıyla anlatmayı başardım.

Thurston hikâyemi kulaklarını dört açarak, dikkatle dinledi. Parlak gözleri ilgi ve endişeyle parlıyordu.

Bitirdiğimde, "Vay canına," dedi. "Amma hikâye ha. Sorun da büyük gibi. Bu öyküyle Holmes'ün karşısına çıkıp, bana yaptığın gibi endişelerini anlatman yetmez mi diyorsun?"

Şiddetle başımı salladım. "Hayır. Benden kasten bir şeyler sakladığı açık. Dolap çevirme konusunda ustadır ama onu tanırım. Onunla yüzleşmek işime yaramaz. Meseleyi kendim çözmeliyim."

Thurston bilgece başıyla onayladı. "Anlıyorum. Peki benim ne gibi bir yararım dokunabilir?"

Sinsi sinsi gülümsedim. "Suç ortağına ihtiyacım var. Araştırmalarım için bir ortağa."

Thurston bir kahkaha patlattı. Sırıtarak, "Yani beni dedektif yapmak istiyorsun," dedi. Davranışları bütün bunları çok eğlenceli ve gerçek dışı bulduğunu gösterir gibiydi ama gözlerindeki ışıltı biraz farklı bir hikâye anlatıyordu. Heyecanla büyümüşlerdi.

"Güvenebileceğim bir yoldaş gerekli bana. Tek bir araştırmacının yürüteceği iş değil bu."

Thurston ciddileşti. "Eh, bu şekilde dile getirince… İtiraf edeyim, Sherlock Holmes'le yaşadığınız çeşitli dedektiflik mace-

ralarını ne zaman anlatsan içimde bir kıskançlık hissetmişimdir. Şimdi benden oyuna katılmamı istiyorsun."

"Evet ama sanırım bunun oyundan daha tehlikeli bir şey olduğunu göreceksin. Var mısın?"

Thurston hemen cevap vermedi. Koltuğundan kalkıp pencereye gitti, dalgın tavırlarla tül perdeyi birkaç santim kenara çekip aşağıdaki caddeye baktı. Sonra birden bana döndü, çehresi ciddi ve gergindi.

"Ee, dostum Watson, benden ne yapmamı istiyorsun?"

ON İKİ

DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Portland bölgesinde etkileyici taş bir yapı olan Ordu ve Donanma Kulübü, George Caddesi'nin köşesindeki Pall Mall'da bulunur. Afganistan'daki ordu cerrahlığı görevimden döndüğümden beri kulübün üyesiydim. Oradayken yollarımız hiç kesişmemişti ama Thurston da o sıcak ve tehlikeli bölgede yüzbaşı göreviyle epey aksiyon görmüştü. Big Ben saat başını işaret ederek çalarken, harekât planımız kafamızda son derece net bir biçimde binaya yürüdük.

İlk işimiz basitti. Kulüp girişinde imza verirken, Cawthorne'un oraya en son ne zaman geldiğini öğrenmek için kalın, sağlam kayıt defterinin sayfalarını karıştırdık. Adamın imzası yerine geçen kargacık burgacık karalamayı bulmamız biraz vakit aldı. Tarihe baktım. Neredeyse iki ay önceydi. Holmes'la tatile çıktığım sıralar yani. Gerçekler bana son derece açık göründü.

Kulüp defterinin sayfalarını güncel tarihe kadar karıştırarak, "Hedefine ulaştıktan sonra kulüple işi kalmamış artık," diye açıkladım Thurston'a.

"Bu hedef de seni Devon'daki Samphire Kulübesi'nde kalmaya ikna etmekti."

Başımla onayladım. "Tam olarak."

İkinci görevimiz biraz daha karmaşıktı ve biraz dalavereyle soğukkanlılık gerektiriyordu. Sekreterin adresleri de dahil olmak üzere üyelerin kişisel bilgilerini kaydettiği defteri görmem

lazımdı. Bu deri kaplı defter, adamın girişin hemen yanında yer alan ofisindeki çalışma masasının üstünde, ortalıkta duruyordu. Sekreter içeride değilse odanın kapısı kilitli olurdu. Ordudan yıllar önce emekli olmuş Albay Sör James Warburton, askerî titizlik ve disiplinini kulüpteki görevlerinde de devam ettiriyordu. Başka bir üyenin kişisel bilgilerini gönül rızasıyla paylaşmayacağı kesindi, ona fark ettirmeden deftere ulaşmak da zordu.

Ama Thurston'la bir planımız vardı.

Birkaç dakika sonra binanın arka tarafındaki ufak çimenliğe yönelmiştim. Warburton'un zemin kattaki ofisi, bu küçük yeşillik alana bakıyordu. Penceresini zorlanmadan tespit ettim, büyük bir ihtiyatla içeri baktım. Warburton, arkası bana dönük, puro içerek masasındaki bazı kâğıtları inceleyerek oturuyordu. Üye defteri sağ elinin altındaydı.

Kapının boğuk boğuk tıklatılıp Warburton'ın "Girin," diye gürlediğini duymak için çok beklememe gerek kalmadı. Odanın kapısı açıldı, ortağım Joe Thurston içeri girdi. Joe'nun planlarımı böyle büyük bir şevk ve canlılıkla kabul etmesi çok şaşırtıcıydı. O gün için bütün planlarını hiç tereddütsüz iptal etmiş ve sekreterine ikinci bir bildirime kadar ofiste bulunmayabileceğini bildirmişti. Ofisinden çıkarken, "İşte, Watson," demişti neşeyle. "Emrine amadeyim. Hadi bu gizemi çözelim."

Planımıza göre, Joe sekreterle görüşmek isteyecek, ona hatalı bir bar faturası sunacaktı. Joe'ya fena halde fahiş bir fatura çıkarılmış gibi göstermek için eski faturalardan birini dikkatle değiştirmiştik. Kulüpte çok sık rastlanan bir hataydı bu, gereksiz şüphe uyandırması ihtimali yoktu.

Joe'nun yüz ifadesinden ve tavırlarından bu oyunu sahneye koymaktaki heyecanını zar zor bastırdığını anlayabiliyordum. İki adamın arasındaki konuşmaları duyamıyordum ama senaryosu hakkında biraz bilgi sahibi olduğunuz ustalıklı bir pantomim gösterisini seyretmek gibiydi. Neler olduğunu anlayabiliyordum. Thurston odada volta atıyor, sebeb-i ziyaretinin sadedine gelme-

den önce anlaşılan ortamı çeşitli hoş sözlere boğuyordu. Arkadaki bahçeyle ilgili bir yorum yaparak rasgele tavırlarla pencereye yaklaştı. Hemen saklandım ama pencere çerçevesindeki mandalın oynatıldığını duydum.

Yeniden baktığımda Thurston albayın masasının karşısındaki bir sandalyeye oturmuş, sahte faturayı incelesin diye Warburton'a uzatıyordu. Albay kelebek gözlüğünü dikkatle burnuna oturtup kâğıt parçasını gözden geçirdi. Thurston durmaksızın konuşuyor, konuşma akışını arada sırada sorular ve küçük ünlem nidalarıyla bölüyordu. Bunun albayın dikkatini dağıtmak için düşünülmüş bir katakulli olduğunu anlıyordum.

Albay sonunda masasından kalktı, kapıyı gösterdi. Arkadaşımı kovmuyordu herhalde? Hayır, ona eşlik ediyordu. Meseleyi daha derinlemesine araştıracaklar, bunu da muhtemelen barı ziyaret edip hesapları gözden geçirerek yapacaklardı. Onlar çıkar çıkmaz suç ortağımın kurnazca açtığı pencereyi yukarı kaldırmayı başarıp odaya tırmandım.

Üye defterini karıştırıp Edric Cawthorne için açılan kaydı bulmam fazla vaktimi almadı. Adresini çabucak gömleğimin manşetine not aldım. Holmes'ten kapmıştım bu alışkanlığı. Sonra girdiğim kadar büyük bir hızla odadan çıktım, çıkarken de pencereyi arkamdan kapattım. Ön kapıya yollandım, girişteki bir sandalyeye oturup Thurston'ı bekledim. Sonunda göründüğünde biraz kaygılı bir hali vardı. "Galiba ihtiyar Warburton adımın üstünü çizdi," dedi.

"İnanmadı mı sana?"

"Eh, açık açık bir şey söylemedi ama beni büyük bir şüpheyle süzdü. Sözlerimin doğruluğunu sorgulamayacak kadar beyefendi bir adam ama şu kadarını söyleyelim, büyük ihtimalle şarlatanın ya da üçkâğıtçının teki olduğumu, en kötüsü de beyefendilikle uzaktan yakından alakamın bulunmadığını düşünüyor."

Sırıttı, sonra kıkırdadı. Onunla birlikte güldüğümü kabul etmek zorundayım.

Thurston duygularını kontrol altına alınca, "Ya sen? Başardın mı?" diye sordu.

Manşetime baksın diye kolumu kaldırıp, "Adresi aldım," dedim.

Thurston beni çekip ayağa kaldırarak, "Ee, ne bekliyoruz o zaman?" diye sordu.

Defterden aldığım adres, Paddington'da, Balfor Mews yakınlarındaydı. Taksiden birkaç sokak önce indik. Mülke yürüyerek yaklaşıp gizlice incelemek istiyorduk. Oraya giden caddeleri geçtik, beş dakika içinde rahat tavırlarla Balfour Mews'ta yürüyor, gözlerimiz dikkatle etrafı incelerken neşeli bir sohbet tutturmuş gibi yapıyorduk. Cawthorne'un kulübe verdiği adrese geldiğimizde yüreğim sıkıştı. Bina yıkık dökük, perişan görünüyordu; geçtiğimiz sırada gözlerini bize dikmiş, kalas çakılı boş pencerelere bakılırsa içeride yaşayan kimse de yoktu.

Yürüyerek binanın önünden geçtiğimiz sırada Thurston ekşi bir sesle, "Bir beyefendinin evine benzemiyor," dedi.

"Olsun, gidip kapıyı bir çalalım," diye cevap verdim. Bahçe kapısından ve kısa bahçe yolundan geçtik. Kapı tokmağını birkaç kez gürültüyle vurdum. Sesin içeride yankılandığını duyuyorduk ama kapıyı açan olmadı. Kolu çevirmeyi denediysem de kapı sımsıkı kapalıydı.

Thurston kapının yanındaki lekeli çıkma pencereye çakılı kalasların arasından içeri bakmaya çalışırken, "Boşa kürek çektik, eski dostum," dedi. "Burada epeydir kimse yaşamıyor. Cawthorne yanlış adres verdi herhalde."

Ona katıldığımı göstermek için başımı salladım. "Büyük ihtimalle ama binanın arka tarafına da bakalım," dedim. "Görünüş bazen aldatıcıdır. İçeri girmeyi başarıp etrafa bir göz atabilirsek işimize yarar."

Yoldaşım, "Nasıl istersen," diye sırıttı.

Yolun sonuna kadar gittik, evlerin arka cephesi boyunca uzanan bozuk, çamurlu bir geçitten geri döndük. Doğru binayı bu-

lunca otların bürüdüğü küçük bahçeyi geçip arka kapıya ulaştık. Bu kapı da aynı şekilde sıkıca kapalıydı ama solundaki pencereye kalas çakılmamıştı. Thurston'a pencereyi kırmamız gerektiğini açıkladım. Böylece eve girebilirdik.

Thurston tereddütlü görünüyordu. "Bunun pek bir anlamı yok gibi, Watson. Bu evde kimse yaşıyor olamaz, hele Cawthorne hiç."

İçimden onunla aynı fikirdeydim ama yıllar boyunca Holmes'le yakın ilişki içinde olmanın verdiği sebatla doluydum. Holmes koku aldı mı tazıya döner, kolay kolay ne vazgeçer ne de umutsuzluğa düşerdi. Ayrıca kafamın bir yerinde, Cawthorne'un ikameti olmadığı açık olmasına rağmen, ne kadar temelsiz bir düşünce olsa da bu evin adamla bir bağlantısı bulunduğu düşüncesi vardı.

Araştırmaya kendim devam ederek Thurston'ın yakasını bırakıp onun sahneden çekilmesine izin vermek üzereydim ki gözüme sıradışı bir şey ilişti. Ev, dar, üç katlı bir binaydı. İkinci kattaki pencerelerin birinde bir anlığına bir ışık görmüştüm. Sanki gaz lambası ya da mum taşıyan biri pencerenin önünden geçmişti.

Bu bilgiyi heyecanla arkadaşıma aktardım. Etkilenmiş görünmedi. Yanıldığıma eminmiş gibi bir ses tonuyla, "Emin misin?" diye sordu. "Işık oyunudur mutlaka. Bu küflü evde kim lamba taşıyacak ki? Hem de orada…"

Tuhaf bir biçimde, tam da ışığı gördüğüm pencereyi işaret ediyordu. Hangi pencere olduğunu ona söylememiştim hâlbuki.

Biraz huysuz bir ifadeyle, "Işığı sen de görmüş olmayasın?" diye sordum.

Thurston başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır. Ama… Devam etmeye kararlıysan seni yarı yolda bırakmayacağım. Hadi, kır şu camı."

Gergin bir gülümsemeyle başımla onayladım; mümkün olduğunca az ses çıkarmaya gayret ederek bastonumun tepesiyle

camı kırdım. Çerçevedeki bütün cam parçalarını yavaş yavaş temizledim, böylece eldivenlerimizi yırtmadan, paltolarımızı takmadan açıklıktan geçebilecektik.

Beş dakika sürmemişti ki ikimiz de rutubet kokulu evdeydik. Lavaboyla ilkel fırına bakılırsa mutfak olarak kullanılan odada bir süre durup dinledik. Tuhaf bir şekilde tıslayan sessizlikle, kemirgen yaşamının tembel tıkırtılarından başka bir şey duyamıyordum.

Sert bir fısıltıyla, "Yukarı çıkalım," dedim. Işık soluyordu. Yolumuzu aydınlatsın diye bir hırsız feneri getirmediğim için kendime lanetler yağdırıyordum.

Koridora çıktık, sonra merdivenden yukarı yöneldik. Mobilyasız bina rutubet ve çürümüşlük kokuyordu. Bunun boşa kürek çekme olduğu konusunda Thurston'a katılmaya başlıyordum. Yanılmıştım. Cawthorne bu adresi rasgele seçmişti herhalde, binayla herhangi bir bağlantısı yoktu. İlk kat sahanlığına vardığımızda, orada bulunan birkaç yatak odasına göz attım ama hepsi boştu. Bu odalarda bir zamanlar yaşandığını gösterecek tek bir parça mobilya, tek bir parça eşya yoktu.

Ancak ikinci kat sahanlığına doğru tırmandığımız sırada havada belirgin bir değişiklik oldu. Öncelikle mekân daha sıcak görünüyordu, rutubet ve çürümüşlük kokusu da silinip gitmişti. Yemek kokusu mu alıyordum? İkinci kata vardığımızda ayağımın altında halı olduğunu fark ettim, koridorun ucundaki cilalı, küçük masaya da alevi loşlukta titreşip duran bir gaz lambası konmuştu. Gözlerim şaşkınlık ve keyifle irileşti. Burası terk edilmiş bir ev değildi. Yaşam izleri buracıktaydı işte.

Bana öyle geliyordu ki binanın dış görünüşü ve alt katların bakımsızlığı bir korunma örtüsü, insanları yanıltmak için tasarlanmış sahte bir görüntüydü. Tam arkamı dönüp bu fikrimi arkadaşımla paylaşacaktım ki kafamın arkasına sert bir şey indi. Darbe öyle güçlüydü ki yere yığılmadan önce bilincimi kaybetmiştim bile.

ON ÜÇ
DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Omuzlarımı sarsarak adımı söyleyen birisi bilincimi yerine getirdi. Yavaş yavaş gözlerimi açtım, beni kaldırmak için üstünkörü bir girişimle omuzlarımı kavrayarak üstüme eğilmiş hırpani kılıklı kişinin sıska çehresini seçtim. Serserinin uzun gri saçları, yıkanmamış, pis, tıraşsız yüzünü çerçeveliyordu ama gözleri parlak ve zekâ doluydu. Ve sersem halimle bana öyle geliyordu ki, adam iyiliğimi istiyordu.

"Yaşayanların arasına döndün demek, Watson?"

Bu sesi tanıyordum. O kırık dökük yüzden bana bakan gözleri tanıyordum. "Holmes!" diye gaklayarak oturacak şekilde doğruldum.

"Evet, Holmes. Nasıl güzel bir bataklığa soktun kendini öyle."

"Bataklık mı!" diye bağırdım öfkeyle, zihnim berraklaşmıştı. Tam itirazlara devam etmek için yeniden ağzımı açacaktım ki birdenbire Thurston geldi aklıma.

"Joe Thurston nerede?"

Holmes başını odanın öbür ucuna doğru salladı. "Şurada. Hâlâ baygın. O da kafasının arkasına darbe aldı."

"Bize kim saldırdı?"

"Cadılar meclisinden biri. Neyse ki aniden ortaya çıkışım onu korkutup kaçırdı."

"Cadılar meclisi mi? Holmes, neler oluyor? Ne tür bir karanlık işe karıştın?"

"Evet, karanlık ve çok tehlikeli bir iş, burnunu sokman da her şeyi daha tehlikeli hale getirdi."

Başımı salladım, görüşüm bir anlığına bulanıklaştı. Biraz hararetli bir sesle, "Ne demek istediğini anlamıyorum," dedim.

"Bunu duyduğuma sevindim. Böyle de olmalı zaten."

Olduğum yerde dikleşerek, "Bak," dedim. "Dün gece neredeyse boğuluyordum, daha biraz evvel de kafam yamyassı olacaktı az daha. Hâlâ kafatasım olması bile başlı başına bir mucize. Sırf bu saldırılar kanıtlıyor ki olup bitenin tam ortasındayım, artık her ne halt olup bitiyorsa. O nedenle bütün bunları öğrenmeye hakkım var."

Holmes dudaklarını büküp gözlerini tavana devirdi. "Burnunu sokmaya çalışmasaydın, olmadık yerleri kurcalamasaydın, ne yaralanır ne de küçük düşerdin. Dün gece peşimden Houndsditch'e gelmeye çalıştın mutlaka?"

"Evet, çalıştım."

Holmes kurnaz gülümsemesine engel olamadı. "Öyle yapacağını tahmin etmiştim. Fayton sürücüsüne verdiğim adresi duydun yani?"

Başımla onayladım.

"Ama yola çıkışımızın ardından ona bambaşka bir adres söylediğimi duymadın?"

"Ne?"

"Houndsditch'te başına her ne geldiyse benimle hiçbir ilgisi yok. Birtakım serseriler sana oyun oynamış. Cüzdanın biraz hafiflemiştir herhalde, tabii cüzdan diye bir şeyin kaldıysa. Saatinle kösteğinin de gittiğini görüyorum."

"Onları da aldılar."

Holmes ciddiyetle başını salladı. "Ne gelirse meraktan gelir, Watson. Bu işten uzak dur."

"Tehlikelerini her zaman paylaştım. Bilmeye hakkım var."

"Bu vaka çok farklı, inan bana. Uzak durmanın senin için en iyisi olduğu konusunda seni temin ederim. Cidden, hayatın buna bağlı. Bilmemene."

"Hayatım mı?"

"Bilmediğin şey sana zarar veremez."

Kafamın arkasını ovuşturdum. "Bu teori pek sağlam değil gibi," gözleminde bulundum ekşi ekşi. Sonra kelimeler bir kez daha dank etti kafama. "*Hayatım buna bağlı*, öyle mi?"

Holmes başıyla onayladı.

Arkadaşımın sözlerini bütün sonuçlarıyla kavrarken, "Yüce Tanrım!" diye bağırdım. "Sen… Beni koruyordun."

"Bir anlamda."

"Bunun Devon'da geçirdiğimiz günlerle bir ilgisi var, değil mi? Samphire Kulübesi'ndeki günlerimizle?"

Holmes cevap vermedi ama gözkapaklarının hafifçe titreşmesi haklı olduğumu söyledi bana.

"O günleri hiç hatırlamıyorum."

"'Ufak tefek delilikler' kayıtlarından silindi."

"Silindi mi?"

"Hatırlaman senin için uygunsuz olacaktı."

Kendimi tutamayıp yeniden başımı salladım. "Bu da ne demek? Ne uygunsuzluğu?"

"Bu konuda bana güvenmek zorundasın, Watson. Araştırmalarını bırakmalı ve şimdilik karanlıkta kalmaya razı olmalısın."

"Tehlike söz konusuysa bunu seninle paylaşmak istiyorum."

Holmes gülümsemesini bastırdı. "Yağmurlu akşamlarda bir solukta okunan, insanı heyecanlandıran macera romanlarından birinin kahramanı gibi konuşuyorsun. Tehlike var elbette ama bu işe burnunu sokmaya devam edersen on katına çıkacak."

"Burnumu sokmak ha!"

"Faaliyetlerinle nereye vardın? İki kere kafana darbe yedin ve üzülerek söylüyorum ki yalnız kendininkini değil, benim güvenliğimi de tehlikeye attın. Bu işin peşini bırakman gerekiyor,

Watson. Gerçekten bırakmalısın." Telaşla kolumu yakalayarak sessizce ekledi. "İkimizin de iyiliği için."

Arkadaşım benden asla böyle önemli ve içten bir ricada bulunmamıştı. Gözüm yılmış, nedamet getirmiştim. "Ne yapmamı istiyorsun benden?" diye sordum.

"Basitçe ifade etmem gerekirse, hiçbir şey. Öncelikle ortağınla ilgilenmelisin. Onu nazikçe ayılt, bir faytona bindirip evine gönder. Vakanın kapandığını, artık hizmetlerine ihtiyaç duymayacağını açıkla. Çok rica ediyorum, bu görüşmemizle ilgili tek bir kelime bile söyleme. Sonra Baker Sokağı'na dönmeni ve ortalarda görünmemeni istiyorum. Birkaç gün, belki de bir hafta kadar yokum. Umut ediyorum ki dönüşümde her şeyi açıklamam mümkün olacak."

"Bu cehennemî işin ne olduğuna dair en azından bir ipucu veremez misin?"

Holmes başını olumsuz anlamda salladı, dudakları bıkkınlıkla büküldü. "Bunu sana defalarca açıklamadım mı? Artık gitmeliyim. Gerekenden uzun kaldım. Seninle konuştuğumu bilseler hayatımın beş paralık değeri kalmaz. Tabii seninkinin de."

Bunları söyledikten sonra yeniden gölgelere çekildi, birkaç saniye sonra gözden kaybolmuştu.

Bir süre karanlıkta oturdum, kısmen kendime ayağa kalkmak ve Thurston'la ilgilenmek için gereken enerjiyi toplamak üzere zaman tanımak; kısmen de Holmes'le yaptığım konuşmayı anlamaya, sindirmeye çalışmak için. İhtarları kesindi ama verdiği bilgi aşırı derecede yetersizdi. Bizi tehdit eden tehlikenin doğası ve boyutları konusunda hâlâ hiçbir şey bilmiyordum. Bu şekilde acayip ve gizemli davranmanın Holmes'e mutlaka ağır geldiğinin farkındaydım ama bu bilgiyi neden benimle paylaşmadığını kafamda mantıklı bir temele oturtamıyordum. Gerçek durumu öğrenmekten neden kasten mahrum bırakılıyordum? Hayatım tehlikedeyse Holmes mutlaka bana bu tehdidin ne olduğunu söylerdi ki gerekli tedbirleri alabileyim, karanlıkta el yordamıyla

hareket etmek zorunda kalmayayım. Kendimi bu eve girmeden önce olduğu kadar hüsran dolu, kafası karışık ve üstelik öfkeli hissediyordum.

Düşüncelerim karşı köşeden yükselen bir iniltiyle bölündü; Thurston'ın zorla sokulduğu uykudan uyanmakta olduğunu gördüm. Ne olduğu anlaşılamayan nidalarla kendisini oturur pozisyona getirdi, karşı köşedeki pozumu neredeyse tıpatıp taklit etmişti. Gözleri odaklanmaya başlayınca beni gördü. "Watson, çok şükür! Sen iyi misin?"

"Kafatasım biraz delindi ama yaşayacağım," dedim. "Ya sen?"

Neşesizce gülümseyip başının arkasını ovuşturdu. "Hemen hemen seninle aynıyım galiba."

Ayağa kalktım, dengesiz adımlarla gevşekçe arkasına yaslanmış arkadaşımın yanına gittim. Uzattığım kollarımı yakaladı, biraz çaba harcayarak kendini dik bir konuma getirmeyi başardı.

Pek de ikna olmamış bir sesle, "Bu daha iyi," dedi, sonra hafifçe gülümsedi. "Bu iş çok acayip, orası kesin. Sana yardım etmeyi kabul ettiğimde kafama vurulacağını söylememiştin."

"Özür dilerim, Thurston. Ben de hazırlıksız yakalandım. Bilseydim…"

Arkadaşım elini kaldırdı. "Tanrı aşkına özür dileme. Ordudan ayrıldığımdan beri hayatımın en heyecan verici günüydü. Bu dedektiflik işine neden bayıldığını anlayabiliyorum. Şimdi ne yapıyoruz?"

Thurston büyük bir hevesle öne doğru bir adım attı ve sonra ayakta duramayıp bana doğru devrildi. Kolunu yakalayıp ona destek oldum.

"Ah, bacaklarım hâlâ biraz titrek," dedi. Sesi aniden güçsüzleşmişti.

Pis pencerenin yanındaki büyük sandığa gitmesine yardım ettim, sandığın kenarına tünedi. Alnını sildi, yüzü terden ıslanmıştı.

"Artık… Artık eskisi gibi genç değilim," diye mırıldandı.

Kafasının arkasını yokladım. Açık yara yoktu ama okkalı bir şişlik göze çarpıyordu.

"Seni eve götürmemiz lazım. Dinlenmelisin. Belli ki hafif bir beyin sarsıntısı geçiriyorsun."

Thurston teklifimi reddedecekmiş gibi bana doğru döndü ama başını aniden hareket ettirmesi yüzünü buruşturmasına yol açtı. "Belki… Belki haklısın. Peki ya sen?"

"Bence ben de aynı şeyi yapmalıyım. Araştırmalarıma bir süre ara verip Holmes'ten haber alana kadar beklemem gerektiğini düşünüyorum." Yalanı kolayca söyleyivermiştim. Her ne kadar gerekli olsa da arkadaşımı aldattığım için biraz utandım.

Thurston söylediğim şeye karşı çıkamayacak ya da tartışamayacak kadar bitkindi.

"Kendini toparladığında aşağı inip eve gitmen için sana bir fayton bulacağız."

Hafif bir sesle, "Şahane olur," dedi. "Şöminemin yanında bir kadeh konyağa bayılırım doğrusu."

Böylece, yaklaşık on dakika sonra bir fayton sürücüsüne onu nereye götüreceğine dair talimat verdikten sonra arkadaşımın faytona binmesine yardım ediyordum. Thurston'ın solgun yüzü faytonun içindeki karanlıkta ışıldıyordu. "Özür dilerim, Watson. Zannettiğim kadar eski tüfek değilmişim."

Kapıyı çarparak kapatıp sürücüye yola çıkmasını işaret ederek, "Dinlen, kendine dikkat et," diye bağırdım.

Fayton akşamın ilk saatlerinin karanlığı içinde kaybolurken, bitkin uzuvlarım ve ağrıyan başımla benim de zannettiğim kadar eski tüfek olmadığımı düşündüm.

ON DÖRT

DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Baker Sokağı'na döndüğümde birkaç saat içinde yediğim ikinci darbenin acısı fena halde çıkmaya, üstümde ciddi ve hasar verici bir etki yaratmaya başlamıştı. Ayaklarımı sürüyerek oturma odamıza gittim. Şöminenin yanındaki koltuğa çökmeden önce paltomu çıkartacak kadar takatim ancak kalmıştı. Ateşi yakmış olan Bayan Hudson'la kömürlerin arasından belirmeye başlayan alevden parmaklara sessizce teşekkür ettim. Çok geçmeden gürül gürül bir ateşim olacaktı.

Beni kendime getirecek bir kadeh konyağa can atıyordum ama yorgun bedenimi içkilerin durduğu masaya götürmeye halim yoktu. Uykunun çok geçmeden beni iyileştirici karanlığa çekeceğinin farkındaydım. Ne kadar kestirdim bilmiyorum ama dehşet verici bir rüyanın beni bilinçlilik haline itmesiyle irkilerek uyandım. Rüyanın içeriği, gözlerimi açar açmaz akımdan kayıp gitti. Dans eden alevlerin duvardaki yansımaları tuhaf bir gösteri sergilerken orada öylece oturdum. Boynum tutulmuştu, başım ağrıyordu ve kendimi çok acayip hissediyordum. Birdenbire önümde ışık parlamaları belirmeye başladı, sonra yüzler ve görüntüler görüş alanıma girip sönen bir mumun alevi gibi anında gözden kaybolur oldular. Sinir bozucu bir duvar halısı gibiydi. Aslında bir an için gerçekten uyanık olup olmadığımı merak et-

tim. Zihnimin benimle bir çeşit oyun oynadığı belliydi. Daha dik bir şekilde oturdum, görüntüler sürüp giderken karanlığa diktim gözlerimi. Bir kulübe gördüm. Sonra kayalarda patlayan dalgalar. Holmes sahilde oturuyordu ama daha fazlasını görmeme fırsat kalmadan görüntü kayboldu. Sonra kumlara dağılmış kan damlaları gördüm. Bir ceset. Benek benek gün ışığı. Loş bir han. Derken bir kızın güzel yüzü. Gülümsüyordu ama ifadesi anlaşılmaz bir şekilde korku yansıtırken değişip sinsi bir kötülüğe hali alıyor, dişleri öfke ve nefretle gıcırdıyordu. Sonra yüz çizgileri ateşin yakınına konmuş balmumu bir bebek gibi eriyor, gözleri karanlık, boş çukurlar halinde genişliyor, ağzı sessiz, korkunç bir kara mağara şeklinde açılıyordu.

Görüntüler paramparça, çılgın bir gölge oyunu gösterisi gibi sürüp gitti; kafam zonkluyordu ve bütün duyularım ayaklanmıştı. Neler olduğunu yavaş yavaş anladım: Hafızamı yeniden kazanıyordum.

Derken görüntüler soldu, karanlık yeniden çöktü, tekrar derin bir uykuya daldım. Birkaç saat sonra uyandım. Ateş sönüp gideli çok olduğu için üşümüş ve kaskatı kesilmiştim ama tuhaf bir şekilde kendimi gevşemiş hissediyordum. Sanki büyük bir yük omuzlarımdan kalkmış gibi hafiflemiştim. Başıma aldığım darbeler fiziksel açıdan acı vericiydi belki ama şu kadarına emindim ki hafızamın kayıp parçalarını yerine getirme konusunda faydalı dokunmuştu. Büyük bir yapbozun bir sürü kayıp parçasını yerine koyarak resmi tamamlamış gibi hissediyordum kendimi. Tahmin ettiğimden daha büyük bir enerjiyle ayağa kalktım ve saatler önce canımın istediği o koca bardak konyağı doldurdum. Konyağın sıcaklığı beni canlandırıp dinçleştirdi. Lambanın alevini açtım ve yeniden koltuğuma döndüm.

Zihnim, Holmes'le çıktığımız o uğursuz tatile kaydı. Bu tatilin gidişatını ayrıntılarıyla incelemeye kararlıydım. Bunu yaparak son günlerde kafamı karıştırıp duran muammaların pek çoğuna cevap bulacağımı umuyor, daha doğrusu buna inanıyordum. Bü-

yük bir çabayla, zihnimi o anıları yeniden hatırlamaya zorladım. Totnes'a kadarki tren yolculuğunu, atla araba kiraladığımızı ve sahile gidişimizi hatırladım. Zihnimin içinde, kayalıklardaki kulübeyi tıpkı oraya vardığımız günkü gibi görüp heyecanlandım. Konyağımdan büyük bir yudum içip arkama yaslandım, gözlerimi kapatıp aklıma birbiri ardına gelen anılara bıraktım kendimi. Hatırlamayı başardığım ince ayrıntılardan heyecan duyuyordum. Sahneler, sohbetler, yüzler ve isimler.

Blackwood! Bu isim zihnimde yankılanıyordu. Tabii ya. Blackwood. Enoch Blackwood, onca küfrün hedefi Bartholomew Blackwood'un oğlu. Genç adamın yüzü hafifçe titreşerek gözlerinim önünde belirdi. Korkunç farkındalık içime yayılırken kalbimin atışları hızlandı, vücudum gerildi. Evet, bu genç adamla Howden'da tanıştığımızı da, acayip evinde yediğimiz yemeği de hatırlıyordum ama bütün vücudumun tuhaf bir korku ve heyecan karışımıyla kaskatı kesilmesine yol açan şey, adamı o zamandan beri geçen sürede yeniden görmüş olduğumu fark etmemdi. Misafire ikram edilecek çay işlerini halletmek üzere mutfağa gönderildiğim gün Holmes'ü görmeye gelen genç adamdı bu. Mutfaktan döndüğüm sırada ortadan kaybolmuş olan misafir. Buraya, Baker Sokağı'na gelmişti. Bu eve! Onu neden tanımamış, neden hatırlamamıştım? Holmes, daha önce karşılaştığımızı neden söylememişti? Bütün bunlar ne demekti?

Konyağımdan bir yudum daha alıp düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım ama yeni bulmacalar ve taze anılarla dolan zihnim öyle bir fırıl fırıl dönüyordu ki kafamı toplayamıyordum. Ancak bir şeyin farkındaydım. Onu, Enoch Blackwood'u tanımamam gerekiyordu. Ona ait anılarım bir şekilde bastırılmıştı. Nasıl? Neden hatırlamıyordum? Zihnimle mi oynanmıştı? Bu fikir beni afallattı. Bütün bu düşünceler, dostum Sherlock Holmes'ün her şeyden mutlaka haberdar olduğu fikriyle iyice dehşet verici hale geliyordu. Hatta Holmes'ün bu işte parmağı olmalıydı. Artık ona güvenilmezdi. Bu düşüncenin zihnimde be-

lirmesine izin verdiğimde, beraberinde gelen korkunç sonuçlarla ürperdim. İlişkimizin bütün istikrarı ve temeli bozulmuş, yerinden oynamıştı.

Anlaşılan oydu ki Howden'da olan olaylar, onları hatırlamamam için bir şekilde beynimden silinmişti. İlaç mı kullanılmıştı, yoksa kurnaz bir tür hipnotizma mı? Yeni yeni hatırladığım sahnelere bir kez daha dönmek için kendimi zorladım ve toplayabildiğim bütün kararlılıkla hepsini soğuk ve aklıselim bir şekilde zihnimden geçirmeye başladım. Mümkün olduğunca fazla ayrıntı hatırlamak istiyordum, özellikle de karanlığın çöküp sonrasında kendimi hastane yatağında bulmamın öncesindeki anları.

İşte oradaydım, sabahın erken ışıklarında küçük ahıra doğru gidiyordum. Holmes'ü daha biraz önce kulübede, bizim için tam bir bilmece ve zorlu bir deneyim olan cesedin başında muhafız bırakmıştım. Arabayla atı yola çıkmak üzere hazırlamaya niyetliydim, küçük ahıra girerken en ufak bir tehlike hissi ya da kaygı duymuyordum. Ben yaklaşırken at kıpırdandı, ön bacaklarından biriyle yeri eşeledi. Hayvanın sağrısını okşayıp dostça selamlama sözleri söyledim. Tam o sırada arkamda bir hareket hissettim. Dönüp bakmama fırsat kalmadan sert bir el, ıslak bir kumaş parçasını ağzıma bastırıp kıskaç gibi bir kavrayışla tuttu. Tanıdık bir koku burun deliklerime saldırdı. Kumaş parçasının bol bol kloroforma bulandığı konusunda hiçbir şüphem yoktu. Koku benim için aşinadan da öteydi; insan zihninin işleyişinin böyle dramatik durumlarda bile ortaya çıkan o anlaşılmaz yollarından biriyle bir an için Afganistan'a, hayatlarını kurtarmak için uğraştığımız sırada çektikleri acıları azaltmak için zavallı askerlerin üstünde bol bol kloroform kullandığımız o derme çatma ameliyathanelere taşındım. O günlere dair düşünce ve görüntülerle dolu olarak güçlü kokuya teslim oldum ve bilinçsiz halde yere yığıldım.

Bundan sonra ilk hatırladığım, karanlık ve rutubetli bir yerde uyanmam oldu. Duvarlara tutturulmuş meşalelerle aydınlanan, tonozlu tavanlı, geniş bir odaydı. Büyük ahşap bir sandalyeye

oturtulmuştum, ellerimle ayaklarım bağlıydı, dolayısıyla hareket edemiyordum. Biraz uzakta gölge halinde bazı figürler vardı. Başımı kaldırdığımı, ilaçlı uykumdan uyandığımı görünce bana doğru geldiler. Dört adam vardı, üçünü tanıyordum. Papaz Simon Dickens olduğunu iddia eden adam, Enoch Blackwood ve Holmes. Diğeri gölgelerden çıkmadı, yalnızca sırım gibi ince, çarpuk çurpuk, beli yaşlılıktan bükülmüş siluetini seçebiliyordum.

Holmes bana muğlak bir merakla baktı ama içinde bulunduğum durumdan kaygı duyduğunu gösterecek herhangi bir işaret vermedi, beni kurtarmak için girişimde bulunmadı. Yüzünde güçlü duygulardan eser yoktu.

İplerimi çekiştirerek, "Hemen bırakın beni," diye bağırdım.

Dickens, "Canınızı sıkmayın, Doktor Watson, size zarar vermeye niyetimiz yok," dedi.

"O zaman neden böyle bağlıyım? Holmes, neler oluyor burada?"

Arkadaşım dudaklarında tuhaf, sevecen bir gülümsemeyle bana baktı ama bir şey söylemedi. Eski günlerde, uzun süreli kokain âlemlerinin pençesindeyken, uyuşturucunun gücü duyularına ve itidaline baskın çıkmışken bu şekilde davrandığına şahit olmuştum ama dediğim gibi, eskidendi o. Zihinsel becerilerine verdiği zararı sonunda kabul ederek bu alışkanlıktan vazgeçeli uzun süre olmuştu. Uyuşturucuya dönmemişti herhalde? Hayır, elbette hayır. Kokainden çok daha güçlü bir şey ele geçirmişti onu. Titreşip duran ışıkta ona bakarken, her türlü duygudan arınmış ve hiçbir şeyle ilgilenmiyor görünüyordu. Bu tür şeyler içinden çekilip alınmıştı. Holmes boş bir kabuktan ibaretti. Tehlikede olduğumu apaçık görüyordum ama Holmes bana yardım etmek için hiçbir şey yapmıyordu; hatta görünüşe bakılırsa öbür takımla işbirliği halindeydi.

"Holmes, hemen çöz beni," dedim ama isteğime herhangi bir tepki göstermedi.

Dickens, "Canınızı sıkmayın, Doktor," dedi. "Her şey yoluna girecek. Telaşlanacak bir şey yok."

"Madem öyle niye bağlıyım?"

"İlacınızı verebilelim diye. Bunu yapmamız büyük önem taşıyor." Bunu Enoch Blackwood söylemişti. Genç adam bana yaklaştıkça, içi yeşilimsi bir sıvıyla dolu bir fincan taşıdığını gördüm.

"İlacınız," dedi. "Bunu için, kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz."

"Hasta değilim. Bırakın gideyim."

"Bırakacağız. İlacınızı içtikten sonra."

Pes etmeyen bağlarımı bir kez daha çekiştirerek, "Cehennemin dibine kadar yolun var," diye bağırdım.

"Hastanın zorluk çıkaracağı anlaşılıyor, Bay Dickens. Galiba yardımınız gerekecek."

Dickens homurdanarak öne çıktı. "Bunu kendiliğinizden içerseniz daha kolay olur, Doktor," dedi.

Blackwood fincanı dudaklarıma dayadı. Başımı yana çevirdim ama ondan önce fincandan yükselen ekşi, keskin kokuyu aldım.

Blackwood üstüme eğilerek, "Bay Dickens, devam edin," dedi.

Birdenbire Dickens'ın ellerini yüzümde buldum. Gaddarca ve vahşi hareketlerle bir eliyle burun deliklerimi kıstırıp diğeriyle de ağzımı açıyordu. Karşı koymaya çalıştıysam da başaramadım. Ağzım açık vaziyette sıkıca tutuluyordum. Üstüme eğilen Blackwood, fincanı dişlerime dayadı ve iğrenç sıvıyı yavaş yavaş ağzıma dökmeye başladı. Tükürmeye çalıştım ama çenelerim o kadar sıkı tutuluyordu ki sıvının boğazımdan aşağı kaymasına engel olamadım. Miktar arttıkça boğulur gibi olmaya başladım, gözlerim sulandı ama Blackwood fincan boşalana kadar azimle devam etti. Bu şeytanlar ne yapmaya çalışıyordu? Beni uyuşturmaya mı? Zehirlemeye mi? Beni öldürmek istiyorlarsa iğrenç kokulu bir sıvıyı içmeye zorlamaktan daha kolay yollar vardı mutlaka.

Dickens ellerini gevşetip geri çekildi. Öksürüp tükürsem de sıvıyı vücudumdan atmak için çok geçti. Yutmuştum bir kere. Beni bu iğrenç bileşimi içmeye hangi amaçla zorladılarsa başarılı olmuşlardı. Sherlock Holmes gözlerini bana dikmişti, taş bir duvara bakıyormuş gibi, istifini hiç bozmamıştı. Duygusuzdu.

Baker Sokağı'ndaki evdeki yatağımda uyanacağım çılgınca bir rüya mıydı bu? Ah, nerede o günler. Her şeyi yok etmek için çocukça ve çaresizce bir çabayla gözlerimi bir anlığına yumdum.

Hiçbir şey değişmedi.

Her şey aynıydı. Yalnızca artık görüşüm bulanmaya, düşüncelerim karışmaya başlamıştı. Sebepsiz yere kıkırdadım. Neler oluyordu bana? Tabii, içecek yüzündendi. İksir. Uyuşturucu. Zehir. İçmeye zorlandığım sıvı için başka isim bulmayı başaramayınca yeniden güldüm.

Neler oluyordu bana?

Hayatımda yalnızca iki defa gerçekten sarhoş olmuştum. O andaki duygularım, bu iki olayda hissettiklerimi andırıyordu. Uzuvlarım tamamen gevşemiş ve gücünü kaybetmiş, dilim ağzımı dolduracak kadar şişmişti sanki. Konuşmak hemen hemen imkânsızdı. Anlamlı bir cümle kuramıyordum. Başım ağrıyordu ve berrak düşünme becerimi kaybediyordum.

Yaşlı adam gölgelerin içinden ayaklarını sürüyerek bana doğru geldi. O kadar zayıf, o kadar buruş buruştu ki. Eski papirüs misali bir kâğıda benzeyen cildi yüzünün üstünde öyle gergindi ki, adam yürüyen bir iskeleti andırıyordu. Yüzündeki boşluklarda vahşi gözleri alev alevdi. Görünüşünden ürkmem gerekirdi ama duyularım normal işlevlerinden o kadar uzaklaşmıştı ki adam sıska elini uzatıp alnıma koyarken rüyada gibi bir tavırla ona bakmakla yetindim. Sert parmakların dev bir kuşun soğuk pençeleri gibi etime süründüğünü hissettim. Eski zamanlardan kalma gözleri benimkilere dikildi, adam konuşmaya başladı. Ağzının ince yarığından kelimeler dökülmesine rağmen dudakları hareket etmiyormuş gibi görünüyordu. Sesi, çok eski bir kapının

gıcırdaması gibi tekinsizdi. Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum. Daha önce kesinlikle duymadığım yabancı bir lisanda konuşuyordu ama bu durum umurumda bile değildi çünkü bütün varlığımın kutsal uyku sandalıyla derinlere açıldığını hissediyordum. Gülümsediğimin farkındaydım. Gri bir örtü pelerin gibi beni sararken acayip kelimeler kulaklarıma doldu, grilik kopkoyu bir siyaha dönüştü. Kapkara bir boşluktaydım artık, yaşlı adamın kafamın içinde hâlâ duyduğum tuhaf şarkısından sonunda kurtulmuştum.

Derken birdenbire her şey yok oldu.

Hiçbir yerdeydim.

Dünya ardımda kalmıştı.

ON BEŞ

DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Baker Sokağı'ndaki karanlık oturma odamızda otururken, bu hatıranın o âna dek benden saklandığını fark etmenin sarsıntısıyla ürperdim. Kafama inen darbeler anıyı saklandığı yerden her nasılsa dışarı uğratmıştı. Bu anı bilerek bastırılmıştı, hiç kuşkusuz yutmaya zorlandığım o acayip içeceğin gücüyle. Ancak bu nahoş farkındalık, etrafımı saran esrar perdesini yırtmama yardım edecek hiçbir araç sunmuyordu. Bütün bunlardan bir anlam çıkarmaya çalıştım çaresizce. Aldığım ilaç hafızayı bu şekilde aldatabiliyorsa, o zaman Enoch Blackwood'la Dickens da Holmes'ü benzer yollarla kontrol altında tutabilirlerdi kuşkusuz. O rutubetli kilerde dostumun yüzündeki boş ifadeyi hatırlayınca, onun bir çeşit efsunun altında olduğu, belki de bir tür hipnotik transta tutulduğu gayet açıktı. Cevap bu olmalıydı. Dostumun zekâsının geçmişte zihin oyunlarına pabuç bırakmayan yetkin, bağımsız gücü bir şekilde bozguna uğratılmıştı. Bu korkunç adamlar ellerindeki alçakça yöntemlerle Holmes'ü boyun eğmeye, isteklerini yerine getirmeye zorlamayı başarmışlardı. Aklı başında olsaydı onların bana o şekilde muamele etmesine asla izin vermeyeceği muhakkaktı.

Ne var ki daha sonra olanlar beni hâlâ şaşırtıyordu. Ben karanlığa gömüldükten sonra Holmes'e ne yapmışlardı? Ondan ne

istiyorlardı? Ve yaşamama neden müsaade etmişlerdi? Bundan sonra ilk hatırladığım, birkaç hafta sonra oraya nasıl geldiğimi hiç hatırlamaz, hiç bilmez bir halde hastane yatağında uyandığımdı. O sırada küçük ahıra girişimi belli belirsiz hatırlasam da ahırın yerini ve o andan önce olanları kesinlikle anımsamıyordum. Gücümü yavaş yavaş kazandım, yemek yiyip konuşabilmeye başladım. Richmond yakınlarındaki özel bir bakımevinde olduğum söylendi bana. Neredeyse bir aydır oradaydım. O kadar uzun süre bilinçsiz kaldığımı öğrenince şoka uğramıştım ama bütün umutsuz çabalarıma rağmen karanlığa yuvarlanmamdan önce olup bitenleri bir araya getiremiyordum. Hürmetkâr havalı genç İskoç doktor, merkezî sinir sistemimi ele geçiren bir ateşe yenik düştüğümü, sinir sistemimin de doğal yollarla iyileşmemi sağlamak için fiilen kapatıldığını anlattı. Ancak bu iyileşme süreci yavaş ilerliyordu. "Kuşkusuz," diye iddia etti, "hastalığınız Afganistan'da kaptığınız, bunca yıldır uykuda kalmış bir mikroptan ya da virüsten kaynaklanıyor."

Bu teşhis bana tuhaf göründü ama o sırada uzun uykum ve tıbbi ekibin verdiği ilaçlar yüzünden hâlâ sersem gibiydim. Beynim analitik düşüncenin gerilimine dayanamıyordu.

Holmes ara sıra beni ziyarete geliyordu. Bu özel klinikte bakım görmemi ona borçlu olduğumu öğrenmiştim. "Eski dostum için elimden geleni yaparım," dedi gülümseyerek. "Tekrar yaşayanların arasında olmana seviniyorum."

Neşeli ve nazikti ama hastalığımın öncesindeki dönem konusundaki davranışları muğlak, tedbirliydi. O sırada ayrıntılarla beni yormak istemediğini düşünmüştüm ama artık bunun gerçekleri benden saklamak için bilinçli olarak oynadığı bir oyun olduğunu anlıyordum. Gücümü ve kendime güvenimi yeniden kazanınca nihayet Londra'ya, Baker Sokağı'na dönmeme izin verildi. Sevgili Bayan Hudson hemşire rolünü üstlenmiş, üstüme titriyordu. Londra parklarında çeşitli yürüyüşlerle kesilen sürekli dinlenme dönemi sayesinde kısa sürede eski benliğime büyük

ölçüde kavuşmuştum. Ancak hafızamda ne zamanın, ne de dostumun doldurabildiği o koca boşluk olduğu gibi duruyordu.

Ben normale dönmekte olduğuma inanırken Holmes her nasılsa başka bir insan gibi görünüyordu. Başlangıçta, onda gördüğüm değişikliğin hastalığımdan ve güçsüz düşmemden kaynaklandığını düşünmüştüm ama sağlığımı yeniden kazandıkça fikrimi değiştirmeye başladım. Davranışlarında değişikliği ortaya koyan bariz bir şey yoktu. Belli belirsiz farklılıkları, ancak onu benim kadar yakından tanıyan ve mizah duygusunu, meraklarını ve alışkanlıklarını benim kadar iyi bilen birisi ayırt edebilirdi. Bana karşı davranışlarında bir uzaklık, tutukluk vardı. Davranışları yüzeyde doğal görünüyordu ama bu davranışlar mekanik ve rutin bir havayla icra ediliyordu sanki, duyguların gerçekliğinden ve sahici samimiyetten yoksundu. Bir de gözleri vardı tabii; genellikle ışıl ışıl olan, şahinlerinkine benzeyen gözleri artık kör bir adamınki gibi donuk, ifadesizdi. Önce eski uyuşturucu alışkanlığına döndüğünü sandım ama doğrusu bunu işaret eden başka bir kanıt yoktu.

Tabii nekahet döneminde olduğumdan, araştırma gezilerinde Holmes'e eşlik edemiyordum, onun beni dedektiflik çalışmalarına dahil etmemesiyse neredeyse rutin hale gelmişti. "Gücünü toplayıp sağlığına kavuştuğunda," teranesi susmuş gitmişti, artık sessizce, neredeyse gizlice devam ediyordu; sanki Holmes beni faaliyetlerinin kasten dışında bırakıyordu.

Koltuğumdan kalkıp kadehimdeki konyağı tazeledim. Sönmüş ateşi canlandırmak için boş yere çabaladım ama közler yeniden canlanamayacak kadar zayıftı. Ateş yerine konyakla ısınacaktım artık. Acı bir gülümsemeyle düşüncelere daldım. Hatıralarıma kavuşmama ve hafızamın artık hemen hemen yerine gelmiş olmasına rağmen hâlâ bir muammayla karşı karşıyayım, diye düşündüm. Zihnimi, o korkutucu tebdili kıyafet içindeki Holmes'ün, acayip davranışlarının benim iyiliğim için olduğunu söylediği o günün erken saatlerine çevirdim. Tam olarak ne demişti?

"Hatırlaman senin için uygunsuz olacaktı. Bu konuda bana güvenmek zorundasın, Watson. Araştırmalarını bırakmalı ve şimdilik karanlıkta kalmaya razı olmalısın."

Sebebi ne olursa olsun, nasıl bu kadar düşüncesiz davranabilirdi? Karanlıkta geçirdiğim süre birkaç ayı bulmuştu. Bu bilinmezlik denizinde akıntıya kapılıp sürüklenmek tahammül edilemez bir şeydi. Arkadaşım buna hiç aldırmıyor gibiydi. Birdenbire öfkelendim. Geçmişte Holmes'ün beni planlarına dahil etmediği, ketum davrandığı, çok önemli bilgileri benden sakladığı durumlar olduğunu biliyordum ama böyle şeyleri daima araştırmaları başarıyla sonlandırmak için yapardı. Davranışları sağlığımı kesinlikle etkilenmez, kişisel olarak bana asla zarar vermezdi. Şu anda durum böyle değildi. Sağlığım, akli dengem Holmes'ün tamamıyla idrak edip benim habersiz bulunduğum bir dizi olaydan ciddi bir şekilde etkilenmişti. Holmes gerçekleri benden kasten saklıyordu. Hatta aslında hatıralarımın "silindiğini" kabul etmişti. Silinmek ha! Karatahtaya sürülen nemli bir bezin tebeşirle yazılmış bütün yazıları okunmaz hale getirmesi gibi. Ve dostum Sherlock Holmes, tabii ona hâlâ dostum diyebilirsem, bu işe göz yummuştu.

Bu düşünceleri kafamda evirip çevirirken öfkem büyüdü. İçimde duygular alevlenirken konyak bardağını daha sıkı kavradığımı, vücudumun kaskatı kesildiğini hissediyordum. Bu maskaralık sona ermeliydi. Artık benimle kukla gibi oynanmasını ve başkalarının kaprisleriyle kullanılmayı istemiyordum. Holmes, Baker Sokağı'nda ağırbaşlı bir şekilde oturup beklememi istiyordu. İyi de neyi bekleyecektim?

Öfkemin ateşi içinde beni şaşırtan bir hızla bir harekât planı hazırladım. Bulutlar aralandı, ne yapmam gerektiğini, bu tehlikeli işin temeline inmek için nasıl davranmam gerektiğini anlayıverdim. Her şeyin arkasındaki esrarı açığa çıkarmaya ve hem akli dengeme hem de sağlığıma kaybetmemek üzere kavuşmaya kararlıydım.

***

İlk iş güzel bir uyku çekmek üzere odamın yolunu tuttum. Ne tuhaftır ki yeni kararlılığıma ve zihnimin hareketliliğine rağmen örtüleri üstüme çekmemin hemen ardından derin, sıkıntısız bir uykuya daldım. Yedi civarında uyandığımda planlarımı uygulamaya koymak için hevesliydim ve kendimi tazelenmiş hissediyordum. Sabah temizliğimi çabucak, becerikli hareketlerle yaptım, giyindim, Bayan Hudson'dan kızarmış ekmek, çırpılmış yumurta ve kahveden oluşan hafif bir kahvaltı rica ettim.

Bayan Hudson tepsiyi masaya bırakırken, "Bay Holmes yine evde yok," dedi.

"Evet, anladığım kadarıyla birkaç gün olmayacakmış."

"Ah, eski halinizle evde dolaşmanız ne güzel."

"Burada olmaktan ben de memnunum," diye gülümsedim. "Ama korkarım birkaç günlüğüne benim de gitmem gerekecek. Şehir dışında bazı işlerim var."

Bayan Hudson kapıya yönelirken, "Ah, siz beylerin işi başınızdan aşkın. Peki Doktor Watson, kendinize dikkat edin," dedi.

"Ederim," diye cevap verdim.

Kahvaltı sırasında, yapmaya niyetlendiğim şeyin ayrıntılarını gözden geçirdim. Kendimi uzun süredir olmadığı kadar sakin, kontrollü ve aklı başında hissediyordum. Sherlock Holmes'le aynı evi ve pek çok macerayı paylaştığım yıllarda onun becerilerinden bazılarını kapmıştım. Bugün, gerçekten çok zeki bir öğrenci olduğumu kanıtlayacaktım. Özgüvenim öyle yüksekti ki harekete geçmek için hiç acele etmedim. İlk görevime başlamadan önce bir keyif sigarası tüttürme lüksünü kendime tanıdım. Görev, haneye tecavüzdü.

Eh, kelimenin tam anlamıyla haneye tecavüz değildi aslında ama kilitli bir odaya giriş yapacaktım. Söz konusu oda, Sherlock Holmes'ün yatak odasıydı. Holmes en önemli kâğıtlarını orada saklardı. Baker Sokağı'nda yaşadığımız onca yıl boyunca bu odaya nadiren girmiştim ve her defasında Holmes'ün aceleci

hareketleriyle kaçamak bakışları, oradaki varlığımdan memnun olmadığını anlamama yetmişti. Sanki odada, Holmes'ün göreceğimden korktuğu günahkâr bir sır vardı. Günahkâr bir sır mı? Eh, belki de gerçekten böyle bir şey vardı. Bugün bunu öğrenebilirdim.

Oda kilitliydi ama kilit eski moda bir şeydi, ben de bu tür parçaları açmayı ustasından öğrenmiştim. Holmes'ün oturma odamızdaki bir çekmecede tuttuğu hırsızlık malzemeleri çantasını ödünç aldım, birkaç dakika içinde kilidi açmıştım bile. Kolu çevirerek kapıyı yavaşça ittim.

Oda karanlıktı. Perdeler çekilmişti, karanlığı ancak kanatların ortada birbirlerine kavuşamadıkları noktadan odaya giren ince ışık bölüyordu. Pervasız, dramatik bir tavırla perdeleri sonuna kadar açıp odaya güneş ışığı dolmasını sağladım. Oda mütevazı döşenmişti. Köşedeki çalışma masasının yanı sıra, bir lavabo, bir gardırop, küçük bir kitaplık ve bir yatak, yatağın yanında da üstünde kitap ve kâğıt yığınları bulunan bir masa vardı. Culverton Smith'in zehirlenme vakası sırasında o yatağın arkasına saklanmış halde geçirdiğim son derece rahatsız dakikaları gayet iyi hatırlıyordum.

Bu anıyı kafamdan kovalayıp doğruca yatağın yanındaki masaya yöneldim çünkü Holmes'ün geceleri okudukları mutlaka o masadaydı. Yığının en üstünde, sayfalarının arasına kitap ayracı niyetine birkaç kâğıt parçası sıkıştırılmış eski bir cilt duruyordu. Kitabın adı hem tüylerimi ürpertti hem de heyecanlanmama neden oldu. *Sansom'ın Cadılık ve Şeytana Tapma Tarihçesi.*

Yatağa oturup kitabı açtım. Ayraçla işaretlenmiş ilk bölüm, Bartholomew Blackwood'un hayat hikâyesinin özetini içeriyor ve bana zaten bilmediğim pek az şey söylüyordu ama birkaç sayfa sonraki bölüm çok daha aydınlatıcıydı. Blackwood'dan ve şeytanı dünyaya getirmeye yönelik kötücül hırsından bahsediliyordu. Şeytan, Corpus Diablo adı verilen bir ayinle insan bedenine bürünecekti. Blackwood'un hayattaki en büyük amacı buydu ama

her nasılsa adam bu menfur törenin gerçekleştirilebilmesi için gerekli temel unsurları bir araya getirmeyi bir türlü başaramamıştı. Zaman, mekân, esrarlı ritüeller ve aracı, yani şeytanın ruhunu içine alacak beden ahenk içinde olmalıydı. Görünüşe göre Blackwood yaşamını temel efsunları ve tören usullerini araştırmaya adamıştı. Bunlar, tarihin çeşitli dönemlerinde şeytana tapmış tarikatlardan alınmıştı, Mısırlılar, İnkalar, Salem Kardeşliği ve Cehennem Ateşi Tarikatı. Sansom, bir İtalyan satanistin bu küfürle dolu karışıma eklenmesi gereken, on yedinci yüzyıldaki araştırmalarını temel alan yeni ve özgün bir efsun bulunduğu konusunda okurlarını temin ediyordu. Şu işe bakın ki mekân bir Hıristiyan kilisesi olmak zorundaydı; yazarın deyimiyle "alıcı" da şeytanın kendisini ele geçirmesine hazır bir adam olmalıydı. Ancak bu kişi öyle rasgele seçilemezdi. İncelikli bir zekâ sahibi, mensubu olduğu toplumda üstün bir konumda bulunan ve ne acayiptir ki agnostik bir adam olmalıydı. Zaman da kritik önem taşıyordu. 31 Ekim gece yarısı. Cadılar Bayramı günü.

Holmes'ün başka şeyleri işaretleyip işaretlemediğini görmek ve Blackwood'la ya da Corpus Diablo ayiniyle ilgili başka bilgiler olup olmadığını anlamak için sayfaları karıştırdım. Yok gibiydi ama kitabın bir başka özelliği dikkatimi çekti, tüylerim diken diken oldu. Son sayfalarda yazar Gilbert Sansom'ın kısa bir özgeçmişi yer alıyordu. Onun bir zamanlar "Devonshire'daki, her yerden uzak, küçük Howden köyünde ikamet ettiğini" kanımı donduran bir hayretle okudum. Kulübenin, köyün, eski kilisenin görüntüleri şimşekler gibi çaktı gözümün önünde. Bu görüntüler, Sherlock Holmes'le etrafımızı saran gizemin açıklamasının "her yerden uzak" Howden köyünde saklı olduğuna dair inancımı iyice pekiştirdi.

ON ALTI

DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Baker Sokağı'nın sonuna varmamıştım ki izlendiğimi fark ettim. Gri paltolu, uzun boylu bir adam, kaldırıma ayak bastığım andan itibaren benimle çok ilgilenmişti. Adamı ilk olarak, havanın nasıl olduğunu anlamak için pencereden dışarı göz attığımda fark etmiştim. İşte oradaydı, caddenin karşısında, kayıtsız bir tavırla duvara dayanmış, güya bir spor gazetesi okuyordu. O sırada buna hiç önem vermedim ama neredeyse bir saat sonra hâlâ aynı yerde durmuş aynı gazeteyi okuduğunu görünce şüphelerim ayaklandı. Adam belli ki evi gözetliyordu. Holmes'ün, beni izlesin ve artık her ne yapıyorsa ona karışmamı engellesin diye diktiği birisi olabilir, diye fikir yürüttüm. Ya da adını kendime bile tekrarlamaktan çekindiğim cemaatin yandaşlarından biriydi belki. Efendisi kim olursa olsun, bu adamı peşimden silkelemem gerekiyordu. Böyle bir gölgeye ne ihtiyacım vardı, ne de onu istiyordum.

Adamı atlatmam uzun sürmedi, hatta epey de keyifli oldu. Kolaylıkla birkaç yan sokağa saptım ve birkaç defa geri dönüp aynı yollardan geçtim. On dakika içinde gölgemden kurtulmuş, bir faytona atlamış, Paddington İstasyonu'na doğru yola çıkmıştım bile. Bay Gri Palto, Baker Sokağı'nın doğusundaki caddenin karmaşasında kendi kuyruğunu kovalasındı bakalım.

BELGESEL KAKTÜS TEAM

Totnes'a giden bir tren bulmak için bir saatten fazla beklemem gerekti ama bir yerde beş dakikadan fazla oyalanmadan istasyonda dolaştım durdum. Gözlerimi de dört açmıştım. Düşmanlarımın Londra'nın tüm büyük istasyonlarına, özellikle de beni West Country'ye ve oradan Howden'a götürecek trenlerin kalktığı Paddington'a nöbetçi yerleştirmeleri olmayacak iş değildi.

Trene bindiğimde her şey yolunda görünüyordu. Doğruca restoran vagonuna gittim. Bu; hem acıkmaya başladığım için işime geliyordu hem de restoran vagonu, insanın kolaylıkla tek başına kalıp köşeye sıkıştırılabileceği özel kompartımandan çok daha kalabalık olduğu için. Öğle yemeği menüsünü sipariş edip iştahla yedim, sonra da pencereden akıp giden manzarayı seyrederek arkama yaslandım. Şehrin yüksek, pis binaları kısa sürede geride kaldı, yerlerini banliyölerin küçük, düzgün evleri aldı, hemen ardından da kırlıklar başladı. Uzayıp giden tarlalarla koruluklar, Holmes'le yaz başlarında bu güzergâhta seyahat ettiğimiz sıradaki yeşillikleri ve canlılıklarından fersah fersah uzaktı. Daha sonbahardı ama kışın nefesinin yaprakları kurutmaya, çimenlerin yeşilini soldurmaya başladığı anlaşılıyordu. Her mevsimin kendine has güzellikleri olduğunu bilsem de o anki ruh halime, kapıda bekleyen kış gözüme sıkıntı verici, iç karartıcı göründü. Kırsal bölge, pek çok açıdan duygularıma uygundu; giriştiğim macerayla ilgili kapıldığım karanlık sezgilerle ahenk içindeydi. Haftalar boyunca hareketsiz kaldıktan sonra yeniden harekete geçmiştim ve bir amaç güdüyordum ama aslında açık seçik bir planım yoktu. Davranışlarımın sonuçlarına ilişkin ahım şahım bir umut da beslemiyordum. Howden'a yeniden gitmek, neler öğrenebileceğimi görmek için etrafa burnumu sokmak zorunda olduğumu biliyordum ama bunun dikkatle düzenlenmiş bir araştırma olduğu söylenemezdi. Elimden, harekete geçmeye hazır halde bekleyip olaylar geliştikçe uygun şekilde tepki vermekten başka bir şey gelmezdi.

"Affedersiniz, bu koltuk boş mu?" Ses düşüncelerimi böldü; cevabımın ne kadar akıllıca olduğunu ölçüp biçmeme vakit kalmadan her zamanki nezaketimle, "Evet, boş," dedim rahat bir tavırla.

Sonra başımı kaldırıp konuşan kişiye baktım. Yakışıklı yüzlü, delici mavi gözlü, uzun boylu, genç bir adamdı. Koluna gri bir palto atmıştı.

Gözlerine erişmeyen kısa bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedi. Keskin, çevik hareketlerle sandalyeyi masadan uzaklaştırdı, paltosunu kucağına koyarak karşıma yerleşti.

Yemek masasındaki misafirimin Baker Sokağı'nda beni takip eden adam olduğuna hiç kuşkum yoktu. Her nasılsa kokumu alıp bana yetişmişti. Büyük ihtimalle Devonshire'e giden bir tren bulmak için Paddington'a geleceğimi kestirmişti. Çelik gibi bakışlarıyla dudaklarındaki gergin sırıtış, dost olmadığının ispatıydı.

Marifetlerini sergiler gibi bir tonla, "Sizi yeniden görmek ne güzel, Doktor Watson. Bu sabah pek aceleniz vardı," dedi.

Lafı uzatmadan, "Ne istiyorsun?" diye sordum. Yalandan yere sohbet edecek havamda değildim.

Kaşlarını kaldırıp dudaklarını büktü. Soruma alaycı bir karşılıktı bu.

Oturduğum yerden kalkmaya davrandım ama adam yüzünü aramızda ancak birkaç santim kalacak şekilde yüzüme yaklaştırdı. "Olduğun yerde kal. Şimdilik hiçbir yere gitmiyorsun. Paltomun altında tabancamın saklı olduğunu bilmende fayda var. Terbiyeli davranmazsan… Kullanmakta tereddüt etmem."

Sözlerinden kuşku duymadım.

Tam o anda garson elinde büyük bir kahve demliğiyle koridora çıktı. Masamızın yanına gelip yemeğimi bitirdiğimi fark edince de kahve isteyip istemediğimi sordu. Fincanımı uzatarak, "Lütfen," dedim. Garson eğilerek dumanları tüten içeceği fincanıma doldurdu. Kahve fincanın ağzına gelir gelmez, sıcak sıvıyı yemek arkadaşımın suratına boca ettim, masa örtüsünü çekti-

ğim gibi tabak çanağı dört bir yana dağıttım ve masayı devirdim. Gri Palto, sıcak sıvı cildini yakınca bir şaşkınlık çığlığı attı. Sandalyesinden geriye doğru devrilirken masayla üstündeki karmakarışık yığın bir şangırtıyla kafasına geçti. Garson hayretle yana doğru sıçradı, kahve demliğini adamın ayağına düşürdü. Bunun sonucunda ortaya çıkan karışıklıkta kendimi yemek vagonundan dışarı attım.

Sonuçlarını mantıklı bir çerçevede düşünmeden olaylara sezgisel tepki verdiğimin farkındaydım. Düşmanımdan kaçmıştım ama bir sonraki vagonun koridorunda hızla ilerlerken, gitgide artan bir panik duygusuyla bundan sonra ne yapacağımı düşündüm. Kahve ve devrilen masayla çevirdiğim numara Gri Palto'nun pençelerinden o an için kaçmamı sağlamıştı ama ancak kısa bir süre kazanmıştım. Adamın peşime düşmesi fazla vakit almazdı. Ne yapacaktım? Trende ilerleye ilerleye nihayet son vagona varacak ve silahı dolu bu adam için kolay hedef olacaktım.

Bir sonraki vagona vardığımda harekât planımı belirlemiştim. Daha doğrusu, yapabileceğim tek bir şey olduğunu fark etmiştim.

İmdat kolunu çektim.

Sadece birkaç saniye içinde muazzam bir çığlık duyuldu, tren raylardan çıkıp devrilecekmiş gibi şiddetle sallandı. Vagonun kapısına gittim, tarlalarla tek tük çalılıklar gözlerimin önünde yavaşlarken dışarı baktım. Kompartıman kapıları kayarak açıldı, sorgulayan kafalar dışarı uzandı.

"Neler oluyor?" "Kaza mı oldu?" "Neden duruyoruz?" çığlıkları havayı doldurdu.

Tren neredeyse durmuştu ki vagon kapısını açtığım gibi yan taraftaki uzun otlara atladım. Hemen doğruldum, kambur vaziyet alarak kendimi küçük bir hedef haline getirip eğimden aşağı kaydım, alçak bir çitin üstünden aşıp düzlükteki küçük koruluğa daldım. Oraya varınca, dalların oluşturduğu çatının altında

durup geriye baktım. Pencerelere bir sürü yüz doluşmuştu, felaket bir hayhuy sürüp gidiyor, bir düdük sesi duyuluyordu. Tuhaf ama içinde bulunduğum ümitsiz duruma karşın elimde olmadan gülümsedim. Manzara, mizah dergisi *Punch*'taki karikatürleri andırıyordu. Tek gereken, muzip bir şakayla ânı taçlandıracak nükteci bir yazardı.

Bu düşünce geçici olarak moralimi yükseltmiş halde topuklarımın üstünde döndüm ve ormanın derinliklerine daldım. Ağaçların arasında yılan gibi kıvrılan kaba patikayı mı takip edeceğime, yoksa çalılıkların arasından mı ilerlemeye çalışacağıma karar verememiştim. İkincisini yaparsam bulunma ihtimalimin azalacağını biliyordum ama aynı zamanda hızım da düşecekti. Öte yandan, patikanın eninde sonunda bir yere varacağına dair fikir yürüttüm, yolun muhakkak bir köye ya da çiftliğe varacağını umuyordum. Bu nedenle patikayı seçtim. Takip edilip edilmediğimi anlamak için sürekli arkama bakarak hızla yürüdüm. Ağaçlardan başka bir şey gördüğüm yoktu, duyduğum tek ses de başımın üstünde rüzgârla sallanan sonbahar yapraklarının yatıştıran hışırtısıydı.

Bir buçuk kilometre kadar yürüdükten sonra patika ikiye ayrıldı. Üç aşağı beş yukarı demiryolu hattını takip ettiğimi umarak doğuya giden kolu seçtim. Nerede olduğuma ve Totnes'tan ne kadar uzakta bulunduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama demiryolunu takip edersem yolculuğuma devam etme olanağı bulacağım bir istasyona varacağımı umuyor ve bunun fazla uzun sürmemesini diliyordum. Trenden ani ayrılışım, paltomu ve bagajımı ardımda bıraktığım anlamına geliyordu; sonbahar soğuğunu şimdiden kemiklerimde hissediyordum.

Harcadığım çabadan ötürü göğsüm şiddetle inip kalkıyordu, ne de olsa hastanede uzun süre geçirdikten sonra bu denli bir hareketliliğe alışkın değildim. Yavaşladım, hızlı adımlı bir yürüyüş tutturdum. Yarım saat kadar sonra ağaçlar seyrelmeye başladı, uzakta bir yerde engebeli tarlalar olduğunu seçtim. Tam o sıra-

da birisi kuru bir dala basıp ikiye bölmüş gibi keskin bir çatırtı duydum. Hemen dönüp arkama baktım; yüz metre kadar ötede ağaçların arasında ilerleyen bir gölge yakaladım. Duyduğum sesin kırılan daldan değil, ateşlenen bir silahtan geldiğini anlayınca nabzım hızlandı. Bu gerçeği teyit etmek istermişçesine bir el daha ateş edildi. Kurşunun vızıldayarak yanımdan geçtiğini hissettim; yere yattım, sürünerek daha kalın bitki örtüsünün altına girdim. Başımı hafifçe kaldırıp ağaçların loşluğunda tetikçiyi arayarak etrafa bakındım. Adamın zikzaklar çizerek ilerlediğini gördüm, sonunda yirmi metre kadar ötemdeki büyük bir meşe ağacının arkasına sindi. Saldırgan yalnızca gölgemsi bir bulanıklıktan ibaretti, tanımlayıcı herhangi bir özelliğini seçemiyordum ama bunun bana sülük gibi yapışan melun takipçim olduğundan hiç kuşkum yoktu. Bay Gri Palto, trenden inip peşime düşmüştü. Ne yazık ki ateşine karşılık veremiyordum, tabancam trende bıraktığım paltomun cebinde kalmıştı.

Çömelir pozisyonda doğrulup küçük bir dal parçası alarak sol tarafa doğru fırlattım, bu sırada ben de sağa doğru hareket geçtim. Dal biraz uzakta yere düşerken, bir el silah sesi daha duyuldu. Yere yakın gidip elimden geldiğince sessizce ilerleyerek saldırganın saklandığı meşe ağacının arkasına doğru bir daire çizecek şekilde yol almayı başardım. Ben bunu yaparken, o da ileri atılıp başka bir ağacın korumasına sığındı. Artık onu açıkça görebiliyordum, solgun yüzü loş ışıkta gergin ve coşkuluydu. Avdan hoşlanıyora benziyordu. Karmakarışık bir çalılıktan küçük bir kütük ele geçirip arkadan yaklaşarak ona doğru sokuldum. Adam beni görmeyi bekleyerek ileriye bakmayı sürdürürken, ben arkadan ona doğru sürünmeyi başardım. Varlığımı sezip arkasını döndüğünde neredeyse tepesine binmiştim. O dönerken, kütüğü şiddetle kafasına indirdim. Doğru dürüst bir darbeye izin vermeyecek kadar hızlı hareket etti, kütük yalnızca alnını sıyırdı. Yine de vuruşum adamın ayaklarını yerden kesecek güçteydi, o arkaya doğru devrilirken silahı ateş alarak yukarıdaki

dallara zararsız bir kurşun gönderdi. Bileğine şiddetle bastım, bir acı çığlığıyla silahını bıraktı, tabanca küflü bir yaprak yığınının üstünde kaydı gitti. Bir kez daha vurmak için kütüğü kaldırdım ama şiddetli bir tekme savurup dengemi bozdu, arkaya doğru sendeledim, düşmekten son anda kurtuldum.

Rakibim büyük bir şevkle ayağa fırlayıp vahşi bir çığlık koparak üstüme atıldı. Ancak saldırıya hazırdım, kütüğü büyük bir şiddetle savurdum. Bu defa hedefi buldum. Odun adamın çenesinde patladı, saldırgan acı dolu bir çığlıkla yere devrildi. Normal koşullar altında şiddete başvuran bir adam değilimdir ama bu durumda saldırganı bayıltmadığım takdirde hayatımın tehlikede olduğunu anlamıştım. Bunu düşünerek kütüğü bir kez daha kaldırdım, niyetim bu işe bir son vermekti.

Düşmanım hayret verici bir canlılık ve enerjiyle menzilimden çıkıp ayağa fırladı. Bana baktı, gözleri nefretle ışıl ışıldı; yarasından akan kanlar yüzünden yere damlıyordu, çehresi çamura bulanmıştı. Ani bir hareketle ceketinin içinden bir bıçak çekti, ormanda yankılanan yırtıcı bir çığlıkla bana doğru atıldı. Bir an için şok ve kararsızlıkla donup kaldıysam da kendimi koruma güdülerim son anda idareyi ele aldı, kütüğü bir kez daha savurdum. Nişan alamamıştım, adamı hepten ıskaladım. Bir saniye sonra tepemdeydi. Saldırısının şiddeti ikimizi de yere yuvarladı, panayır güreşçileri gibi birbirimize yapıştık. Kütüğü bıraktım, saldırganın bıçağı tutan elinin bileğini yakaladım. Bıçağı yüzümden uzak tutmaya çalışıyordum. Adam tüm gücüyle karşı koyarken homurdanıp inledi, bu savaşı onun kazanmakta olduğundan korktum. Kendimi şiddetle ona doğru bastırdım, vücudumu döndürmemle yerde yuvarlandık, ben üste çıktım. Bu, adamın kavrayışını gevşetti, kolunu itmeyi başardım. Bu hamleye karşı kaslarını esnetti ama üstün pozisyonum sayesinde bir şey yapamadı. Bıçağı bana doğru salladı. Büyük bir güç harcayarak darbenin yönünü değiştirdim, adamın kolunu arkaya büktüm. Bıçak göğsüne saplandı. Guruldar gibi bir ses çıkardı;

gözleri şaşkınlıkla irileşti, maceraperest bir kelebeğin kanatları gibi delice kırpıştıktan sonra kapandı. Sonsuza dek. Islak, kızıl bir leke neredeyse anında göğsüne yayıldı.

Geri çekildim. Yarı dehşet ve itiraf edeyim ki yarı da rahatlama hissediyordum. Ölü adama, özellikle de yarasından kan sızarken gittikçe büyüyen kırmızı lekeye bakarak bir süre orada dikildim. Birini öldürmenin sorumluluğunu ilk kez yaşıyor değildim ama asla bu derece çarpıcı koşullarda olmamıştı bu. Bu sonucu ben istememiştim. Tamamen nefsi müdafaaydı ama bunu bilmek kendimi suçlu ve bir nebze üzgün hissetmemin önüne geçemedi.

Tabii beynimde şimşekler çakan soru şuydu: Neden? Bu adam beni öldürmeye ya da en azından Howden'a gitmemi engellemeye neden o kadar kararlıydı? Başımda ne gibi bir bela dolanıyordu? Bu tehlikeli, karmakarışık yumaktan kaçış olmadığı kesindi. Geriye dönüş de yoktu. Macbeth'in sözlerini hatırladım. "Geri dönmek de ilerlemek kadar çetin işti."

Cebimi yokladım, sigara tablamı çıkardım ve her ne kadar münasebetsiz kaçsa da devrilmiş bir kütüğe oturup bir sigara içtim. Sigara, ayaklanmış sinirlerimin yatışmasına yardımcı oldu ve durumumu dikkatle ele almamı sağladı. İlerlemek ve Totnes yolunu bulmak zorunda olduğumu biliyordum. Sigaramı söndürdükten sonra gizeme ışık tutacak bir ipucu, bir bilgi bulabilir miyim diye ölünün giysilerini aradım. Ancak içinde biraz para olan bir cüzdan, bir cep saati, mendil ve bir kutu baş ağrısı tozundan başka bir şey bulamadım. Dikkate değer bir şey yoktu.

Adamı paltosunun ağırlığından kurtardım. Bu sayede en azından artan soğuktan korunabilirdim. Sonra cesedi kuru yapraklarla örtüp yoluma devam ettim.

ON YEDİ

SHERLOCK HOLMES'ÜN NOTLARINDAN DERLENMİŞTİR

Enoch Blackwood odaya girdi, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Watson'ın Baker Sokağı'ndan ayrıldığını haber aldım," dedi kısaca. "Büyük ihtimalle Howden'a gidiyor."

Ateşin yanında oturan Sherlock Holmes, bakışlarını Blackwood'a doğru kaldırdı. Gözlerinde hiçbir duygu yoktu.

"Yani," diye devam etti Blackwood, "bütün çabalarına ve gösterdiğimiz müsamahaya rağmen arkadaşın için herhangi bir umut yok gibi görünüyor. Kendi mahvını hazırlamaya kararlı. Çok yazık ama olayların bu gidişatı, senin açından hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bunu anladığını umarım."

Sherlock Holmes cevap vermedi, bakışlarını titreşen alevlere çevirdi.

ÜÇÜNCÜ KISIM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ON SEKİZ

DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Yola vardığımda karanlık hızla çökmekteydi. Islak otların arasında çok uzun bir süre yürüdükten sonra nihayet kendimi insan eliyle yapılmış bir yolda bulmuştum. Şimdi sorunum, ne yöne gideceğimi anlamaktı. Batıya döndüğümü varsaydım ama bu bir tahminden ibaretti. Zihnimde oluşmaya başlayan belli belirsiz umutsuzluk bulutlarını dağıtmaya çabalayarak hevesle yola koyuldum. Talihim yaver gitti, yirmi dakika kadar taban teptikten sonra arkamdan at nalı sesleriyle bir arabanın takırtısını duydum. Dönünce, bir çiftlik atlı arabasının bana doğru tıngır mıngır geldiğini gördüm. El sallayıp sürücüye seslendim. Kaba işçi kıyafeti içinde, kim olduğu belirsiz bir adamdı. Arabasını benden birkaç metre ötede durdurdu.

Hararetli bir sesle, "Tanrı aşkına, karanlıktan öyle birdenbire çıkıp ödümü kopardın," dedi.

Özür dileyip beni en yakındaki köy ya da kasabaya götürüp götüremeyeceğini sordum. Ricamı biraz gönülsüzce karşıladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Şey, Totnes'a ulaşmak istiyorum."

Bir ıslık çaldı, kumaş kasketini geriye itip başını kaşıdı. "Amanın, orası kilometrelerce ötede beyim." Bir an düşündü, zihninde karmaşık düşünceler gelip giderken kaba saba yüzü seğirdi. "Bak

BELONGS TO KARTUS TEAM

ne diyeceğim beyim, ben çiftliğe dönüyorum. Bu gece için sana yatacak yer veririm, yarın sabah da seni Tansy Halt istasyonuna götürürüm. Oradan Totnes'a giden bir tren bulabilirsin."

Yorgun yüzümde bir gülümseme belirirken, "Harika," dedim. "Çok naziksin. Misafirperverliğinin karşılığını ödeyeceğim elbette."

"Nasıl istersen beyim ama hiç gerek yok. İnsan başı dertte birine bir iyilik yapmazsa dünyanın hali nice olur? Sizin de başınız dertte, değil mi beyim?"

Gülümsemem iyice genişledi. "Hemen de anladın."

Gülümsememe karşılık verdi, dudakları aralandı, sarı renkli, çarpık çurpuk bir dizi diş ortaya çıktı. Elini uzattı. "Arabaya çık beyim, yola düşelim."

Söyleneni yaptım, çok geçmeden ışıkları karanlıkta göz kırpan uzaktaki çiftliğe doğru tangır tungur yola koyulmuştuk.

Ev sahibimin adı Jacob Weatherall'du, kocası kadar yardımsever ve güleryüzlü Bayan Weatherall'la birlikte beni çok hoş karşıladılar, sıcak yemek ve geceyi geçirmem için bir yatak verdiler. Devon'un kuş uçmaz kervan geçmez bir yerinde valizsiz bir halde ne işim olduğunu ya da neden Totnes'a gitmem gerektiğini ikisi de sormadı. Sade bir çifttiler, az konuşuyorlardı ama Hıristiyan faziletleri insanın içine harika bir güven veriyordu. Yanlarında kendimi hürmetkâr hissediyordum.

Uyuyacağım odaya giderken Jacob koluma dokundu. "Anladığım kadarıyla hemen Totnes'a varmak istiyorsunuz, beyim. Sizi saat dörtte uyandırırım, böylece güneş doğmadan yola revan olabiliriz. Tansy Halt'tan erken saatte bir tren yakalayabilirsiniz."

Başımla onayladım. "Teşekkür ederim."

Böylece ertesi sabah saat dokuzda Tansy Halt'ta duran küçük bir trene biniyor ve Jacob Weatherall'a el sallayarak veda ediyordum. Nezaketi ve misafirperverliği için maddi bir karşılık almayı kabul etmemişti ama eski püskü ceketinin cebine ona fark ettirmeden birkaç altın sokuşturmayı becermiştim. Yolculuğumun

bir buçuk saat kadar süreceği bilgisini almıştım. İşte bir kez daha yoldaydım.

Totnes'ta istasyondan dışarı adım atar atmaz gördüm onu. Hırpani paltolu, domuzsu çehresinde denizaygırınınkilere benzeyen bıyıklarının öne çıktığı, sağlam yapılı bir adamdı. Keskin sonbahar ışığına çıktığımda beni görür görmez dikkat kesildi. Çay büfesinin yanındaki konumuyla biraz sıradışı görünüyor, diğer yolcuların oluşturduğu kalabalıkla zıt düşüyordu. Ancak bir şey daha dikkatimi çekmişti, bu yüzü hatırlıyordum. Onu daha önce görmüştüm, nerede gördüğümü de tam olarak anımsıyordum. Holmes'le benim Enoch Blackwood'la tanıştığımız gün Howden'daki Karanlık Adam hanının dışında oyalanan adamlardan biriydi. Aniden gelişen kavgadaki dövüşçülere tezahürat yapan adamlardan biriydi. Ayakkabısının tekinin tokasını kaybeden adamdı. Bir başka deyişle onlardan biriydi. Howden'a ulaşamamam için ellerinden geleni artlarına koymayan hergelelerden biri. Gri Paltolu'yu atlatmayı başarırsam diye beni gözetlemesi için buraya nöbetçi dikilmişti mutlaka.

Bu durumda ne yapacağım konusunda kararsızdım. Rezil herifin karşısına dikilip ona meydan okuma fikri beni fena halde ayartıyordu ama adam hiç kuşkusuz silahlıydı. Bunun akıllıca olmayacağına karar verdim. Halka açık bir yerde silahlı çatışmaya girmek için vakit çok erken daha, diye akıl yürüttüm. Bundan daha kurnazca bir şey bulmak zorundaydım.

Totnes'a vardığımda ilk niyetim, yazın geldiğimizde Holmes'le bana atla arabayı kiralayan nalbandı ziyaret edip, Howden'a gitmemi sağlayacak benzer bir aracın kiralanması için onunla anlaşmaktı. Ancak şimdi görüyordum ki bu düzenlemeyi yapabilmek için önce bıyıklı arkadaşımla ilgilenmem gerekiyordu.

Tuhaf ama bu düşünce beni eğlendiriyordu. Domuzu andıran çehresine bakınca gölgemin pek de parlak zekâlı bir adam olmadığını fark ettim. Kaba kuvvet evet ama beyin, hayır. Küçük

ve bulanık gözleri herhangi bir kurnazlık veya zekâ ışıltısı saçmıyordu. Bu adama üstün gelmek için dehamı çok fazla kullanmama gerek olmayacağını anladım.

Kahvaltı etmediğim için biraz başım döndüğünden mi, yoksa son birkaç günün olaylarının beni her zamankinden daha pervasız kılmasından mıdır bilmem ama karıştığım bu karanlık oyundaki piyonla oynamak istiyordu canım. Amaçsızca Totnes sokaklarında gezindim, bazen neredeyse uyuşuk bir hıza düşüyor, sonra hiçbir sebep olmaksızın koşturmaya başlıyordum. Birkaç kere aynı yollardan geçtim ama her defasında başkalarının gözü önünde olmaya dikkat ettim. Adamla yalnız kalacağımız bir ara sokağa girmenin tehlikeli olacağının farkındaydım.

Sonunda bir çayevine girdim. Gölgem dışarıda kaldı. Çayla kızarmış hamur tatlısı sipariş ettim, sonra koltuğumdan kalkıp mutfağa açıldığını varsaydığım kapıdan geçtim.

Sandviç hazırlamakla meşgul küstah bir genç kız, "Maalesef müşteriler buraya giremez," dedi.

Ağırbaşlı bir tavırla, "Bayan Laidlaw'u görmeye geldim," diye cevap verdim. Kadının adını çayevine girerken kapının üstünde, mekân sahibi diye okumuştum.

"Kendisi ofisinde ama…" Kız bana bilgi vermeye çalışıyordu ama ben mutfağın öbür ucunda dışarı açılan bir başka kapı görmüştüm, kızı geçip oraya doğru yürüdüm.

Kız, "Beyefendi…" diye bağırdıysa da başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan ben çoktan kapıyı açmış, çayevinin arka bahçesindeki çimenliğe çıkmıştım.

Yaptığım manevradan tuhaf bir biçimde eğlenerek çimenlikten aşağı doğru hızla yürürken elimde olmadan kıkırdadım. Domuz suratlı arkadaşımın çayevinin ön tarafında oturmuş sabırla beni beklediğini düşünmek gülümsememe neden oluyordu. Ana caddelerden birine çıkarken herifin ortalarda olup olmadığını kontrol ettim, sonra dolambaçlı yollardan nalbanda giderek bir

atla araba kiraladım. Yolda da bir bakkala uğrayıp ufak tefek erzak aldım.

Yarım saat içinde dar kır yolundan hedefime doğru ilerliyordum. Görevimin bu en zorlu ve tehlikeli aşamasına yaklaştığımı fark ettikçe neşeli ruh halim buhar olup uçmuştu, hem kabul etmek zorundaydım ki epeyce muğlak bir görevdi bu. Köye eriştiğimde ne yapacağımı pek kestiremiyordum. Howden'a gitmek, Holmes'ü arayarak hanı ve Blackwood'ların evini ziyaret etmek, girişeceğim en delidolu ve tehlikeli iş olabilirdi. Belki gece çökene kadar beklemem daha iyiydi, hiç olmazsa karanlığın örtüsü beni biraz korurdu. Bu muammanın cevabının köyde saklı olduğuna emindim ama sorun, kilidi nasıl açacağımdı.

En iyisinin, her şeyden önce Samphire Kulübesi'ne gitmek olacağına karar verdim, orayı kendime merkez edinip edinemeyeceğime bakacaktım. Mevsim bu kadar ilerlemişken kulübenin dolu olması ihtimali düşüktü. Bu basit plan aklımda, atımı yürüttüm. Yolculuğum devam ederken hava ruh halime ve kaygılarıma uyum sağlamak istermiş gibi değişti. Sabahın parlak gün ışığı soldu, yerine gökyüzünde koşturan gri bulutlarla paltomun katlarından içeri sızan serin bir sonbahar rüzgârı geldi.

Deniz göründüğünde yağmur çiselemeye başlamıştı, kararan gökler suların çalkantılı, koyu renk dalgalarına doğru uzanmış, ortaya yekpare, boz renkli bir manzara çıkmıştı.

Kulübe, hatırladığım gibi kayalığın tepesinde, gri manzaranın üstünde beyaz bir leke halinde duruyordu. Atı biraz uzağa bağlayıp binaya yayan yaklaştım. Bacadan döne döne duman yükselmemesine ve pencerelerde ışık olmamasına memnundum.

Gizlilik içerisinde hareket ederek sürünür gibi ilerleyip küçük oturma odasının penceresinden baktım. Her şey terk edilmiş görünüyordu, yaşam belirtisi yoktu. Kapıyı denedim. Kilitliydi ama omzumla itmeme güçlü bir dirençle karşı koymuyordu. Ağırlığımı verdim, kapı ardına dek açıldı. Birkaç saniye sonra içerideydim.

Oturma odasında durmuş etrafıma bakınırken güçlü hatıralar bilincime hücum etti. Kapıya tebeşirle çizilmiş, hâlâ orada duran semboller aniden gözlerimin önünde dans etti; sonra Holmes'ü koltukta kıvrılmışken gördüm. Kalın bir cildi incelerken piposunu dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. Şömine ızgarasının ardındaki ateşin çıtırtısını ve beyaza boyalı, kaba dokulu duvarlara düşürdüğü tuhaf gölgeleri anımsıyordum. Bu odayı son gördüğümde içeride bir ceset vardı…

Gözlerimi sımsıkı yumup bu rahatsız edici görüntüleri kovalamak için başımı salladım. Geçmişten gelen imgelerin şu andaki görevime müdahale etmesine izin vermemeliydim. O yönde çılgınlıktan başka bir şey yoktu. Mutfağa gittim, küçük erzak paketimi açıp bir bardak su eşliğinde bir dilim peynir, bir elma, biraz da ekmek yedim. Yiyip içmek yalnızca enerjimi yükseltmekle kalmadı, her nasılsa moralimi de düzeltti. Yerken, küçücük mutfak penceresinden dışarı baktım. Yağmur durmuş; bulutlar, alacakaranlık her şeye hâkim olmadan önce günışığının son bir toparlanmasıyla oluşan tekinsiz bir aydınlığı açığa çıkaracak şekilde yükselmişti. Sular çekiliyor, öfkeli dalgalar halinde yuvarlanarak karadan uzaklaşıyordu. Derken onu gördüm. Kumsalın aşağısında. Serap gibi, birdenbire yoktan var olmuştu. Islak kumların perdahında yansıyan, manzara boyunca ağır ağır hareket eden ışıltılı bir şekil. Bunun bir insan silueti olduğunu anladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ufak tefek, ince biriydi; arkasına aldığı körfezin ve denizin önünde savunmasız görünüyordu. Dengesiz adımlarla kumsalda yürürken büyülenmiş gibi onu seyrettim, sonra şekil sendelemeye başladı; bir an için durdu, baygın halde kumlara yıkıldı.

Koşarak evden çıkıp kumsala indim. Şekil hâlâ oradaydı. Islak, parlak kumların üstünde ince bir siluet. Yaklaşırken söz konusu kişinin kadın olduğunu fark ettim. Eğildim, nabzını yokladım. Güçsüz ama düzenliydi. Karmakarışık, ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Kim olduğunu anladığımda kalbimin sıkıştığını hissettim. Arabella Blackwood'du bu.

ON DOKUZ
DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Genç kadını kollarıma alıp kaldırdığım sırada gözleri kırpışarak açıldı, hummalı bir ifadeyle, yüzüme pek odaklanamadan bana baktı.

"Kaçtım," dedi rüyada gibi. "Kaçtım." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, sonra gözlerini yeniden kapattı. Onu kulübeye taşıdım. Vücudu öyle zayıf, öyle inceydi ki, hiçbir yük teşkil etmiyordu. İçeri girince onu kanepeye yatırdım, yatak odasından birkaç battaniye getirip kızı iyice sarmaladım. Biraz tereddüt ederek ateş yaktım, bacadan tütecek ispiyoncu dumanın kulübede ikamet edildiğini ele vermesini göze almıştım. Kızı ısıtmaya çabalamak zorundaydım. Yavaş yavaş kendine gelir gibi oldu, gözleri yeniden açıldı. Doğrulup oturmasına yardım ettim. Mutfak dolabında bir şişe konyak bulmuştum, bir kadehe azıcık konyak koyarak yudumlamasını sağladım. Sıvı gırtlağına değince tükürdü ama sonunda alkol onu canlandırmaya başladı. "Teşekkür ederim," dedi alçak sesle. Bana bakmak için dönünce gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Doktor Watson'sınız, değil mi? John Watson. Sherlock Holmes'ün arkadaşı."

"Evet, evet, benim," dedim gülümseyerek.

"Hayattasınız. Hâlâ hayattasınız."

"Elbette, tatlım. Neden olmayacakmışım?"

Yüzü yeniden bulutlandı, gözleri yaşlarla doldu.

"Ne oldu tatlım? Neyin var? Başına ne geldi?"

Tek bir kelime etmeden muğlak bir inkârla başını salladı.

"Seni bulduğumda kaçtığını söyledin. Nereden kaçtın?"

"Onlardan. Onlardan."

"Onlar kim?"

"Babamla kardeşim."

Bu cevap karşısında afallayarak, "Ne!" diye bağırdım.

"Beni kilit altında tutuyorlardı… Anlatırım diye korktuklarından."

Tam bir şaşkınlık içinde başımı salladım. Kızın aklı başında mıydı? Hayal mi görüyordu? Bu da ne demekti?

"Baban öldü, tatlım. Kardeşin de seni seviyor."

Neşesizce kıkırdadı. "İki konuda da yanılıyorsunuz."

"Ama Arabella, baban Bartholomew Blackwood yıllar önce öldü."

"Hayır, hayır. Dünyanın öyle sanmasını istedi o. İngiltere'ye dönüp öldüğünü düşünmelerini istedi ama bu doğru değil. Büyük planını gerçekleştirmek için döndü buraya. Hastalıktan ve yaşlılıktan öldüğünün duyulmasını sağladı. Amacına uygun düşüyordu bu. Böylece artık zulüm olmayacaktı, onu yok etmek isteyen sözümona Hıristiyan düzen savaşçıları olmayacaktı. İnsanlar öldüğünü zannederse çalışmalarını huzur içinde, rahatsız edilmeden sürdürebileceğini biliyordu."

"Çalışmalarını mı?"

"Hayatının amacı, Corpus Diablo ayini. Şeytanın vücuda getirilmesi."

"Aman Tanrım!"

"*Onun* Tanrısı. Babam bu işi nihayete erdirmek için senelerce çalıştı, araştırdı, uğraştı. Tutturulması gereken o kadar çok koşul var ki. İşe başladığında Enoch'la ben, amacının gerçek doğasının farkında olmayan masum çocuklardık. İşin aslını anladığımızda önce ikimiz de isyan ettik ama Enoch yavaş yavaş babamın

yönlendirmelerine boyun eğdi. Babam kardeşimi satanistliğe ikna etti. Bense alt tarafı bir kız olduğum için, üstümde çaba harcamasına değmezdim. Tek başıma kalmıştım ve ben de… Şey, çalışmalarını görmezden geldim. Yapabileceğim pek bir şey yoktu. Onlar ailemdi. Sığınabileceğim arkadaşım yoktu. Babamla Enoch olmadan dünyada yapayalnızdım. Güçlü biri değilim, hiç olmadım…"

Başını sallayıp boğuk boğuk hıçkırdı. "Bana yemek ve başımı sokacak bir yer verdiler… Ve sevgi. Sevgi denebilirse tabii. Kendilerinin çarpık sevgi anlayışlarına göre. Aynı kanı taşıdığımız için bana bakıyor, benimle ilgileniyorlardı ama aynı zamanda tutsaklarıydım âdeta. Bu kadar zayıf ve hoşgörülü olduğum, asla kaçmaya çalışmadığım için Tanrı beni affetsin. Ancak ayin zamanı yaklaştıkça ve arkadaşınız Holmes'ü de işin içine kattıklarını görünce, kaçmak için gerekli cesareti toplamak zorunda olduğumu anladım. Kaçmalıydım."

Söylediklerinin bir kısmı beynimde devasa bir çanın vuruşu gibi yankılanırken vücudum buz kesti. "Arkadaşınız Holmes'ü de işin içine kattılar." Nasıl olup da yapmışlardı bunu? Nasıl iğrenç bir baskı uygulamışlardı? Bu rezil işte Holmes'ün rolü neydi? Elbette onlara gönüllü yardım ediyor olamazdı. Kıza bu konuda sorular sormak için yanıp tutuşuyordum ama sağduyum galip geldi, hikâyesini kendi bildiğince anlatmasına izin verdim.

"Babam, Fransız müritlerinin yardımıyla gizlice ülkeye geri getirildi, bundan kısa bir süre sonra da öldüğü söylentisi yayıldı. Enoch hazırlık amacıyla Howden'dan çeşitli mülkler satın almıştı bile. Köy ölüyordu. Kalan az nüfus yaşlıydı, gençler şehirlere göç etmiş, bir sürü ev boş kalmıştı. Bir yıl içinde köylülerin çoğunun yerine babamın müritlerini yerleştirmiştik. Tuhaf bir şekilde sağlığı düzeldi, gücünü ve enerjisini topluyor gibiydi. Ayin hazırlıkları için çalışmalarına devam ediyordu. Babamın büyük hayalini gerçekleştirmesine yardım etme arzusuyla, daha doğrusu ihtiyacıyla her geçen gün daha fazla yanan Enoch da

onunla birlikte çalışıyordu. Belki doğru değil ama babam ölsün diye dua ettim. Kaçmayı, yetkilileri durumdan haberdar etmeyi düşündüm..."

"Peki neden yapmadın?" Bunu sormamam gerektiğini bilmeme karşın ağzımdan kaçıvermişti. Kızın hikâyesinin akışını bölmek istemiyordum ama içimdeki hüsran sağduyuma baskın çıkmıştı. Babasıyla erkek kardeşi gelmiş geçmiş en korkunç, en iğrenç, en kötücül ayini planlarken Arabella Blackwood'un neden onların yanında kaldığını merak ediyordum.

Cevabımı aldım.

"Günün yirmi dört saati gözetim altındaydım. Kendi ailemin tutsağıydım. Kötü muameleye maruz kalmıyor, kilitlenmiyordum ama oradan ayrılamayacağımı biliyordum. Korkarım babamla Enoch'un ateşleri öyle hararetli ki iğrenç sırlarının açığa çıkmasındansa benim ölmemi seve seve tercih ederler."

İnanmazlıkla başımı iki yana salladım. Zavallı kızın durumunun dehşeti beni serseme çevirmişti. Dünyada böyle canavarlar var mıydı? Bu soru zihnimde şekillenirken kendimi budala gibi hissettim. Elbette vardı. Ve Sherlock Holmes de bir şekilde onlarla birlikteydi.

Arabella, "Sessiz gözlemci rolüne itilmiştim," diye devam etti. "Her şeyi görüyor, planlanan her şeyi biliyordum ama herhangi bir şey yapma konusunda çaresizdim. Sonunda ayin için bir tarih belirlendi. Yıldızlarla astrolojik koşullar, Cadılar Bayramı'nın, yani bu yılın 31 Ekim'inin ideal olduğunu gösteriyordu. 31 Ekim 1899. Yeni bir yüzyılın eşiğindeyiz. Eski yüzyıl ölüyor, eski dünya ölüyor. Yeni bir başlangıcın zamanı geldi. İblisin saltanatının başlama zamanı geldi."

"Yüce Tanrım," diye kekeledim. "Korkunç bu."

Arabella kasvetle başını salladı. "Ancak çözülmemiş bir sorun vardı. Karanlık Majesteleri'ni misafir edecek bir kabuğa, bir insan aracıya ihtiyaçları vardı. Babam böyle bir deneyimin meşakkatlerine katlanamayacak kadar yaşlı ve narin, ayrıca satanist

geçmişi de onu engelliyor. Enoch da aynı şekilde, yeteri kadar saf değil. Aday agnostik biri olmalıydı anlayacağınız. İnanmayan biri. Ve muhteşem bir beyne sahip olmalıydı. Seçtikleri aday…"

"Sherlock Holmes'tü."

"Evet."

Bu korkunç itirafla, dehşet verici bulmacanın birkaç parçası tüyler ürpertici, yürek dondurucu bir açıklıkla birdenbire yerlerine oturdu. "Böylece Holmes, iğrenç planlarına karışması için tuzağa düşürülmek üzere bu köye getirildi. Kulübümdeki Cawthorne da komplonun parçasıydı…"

"Hepsi komplonun parçasıydı. Önce Holmes'ün ilgisini uyandırmaları, sonra da çeşitli dalavere ve numaralarla onu işbirliği yapmaya ikna etmeleri gerekiyordu."

"Ama bunu nasıl yapabildiler. Holmes agnostik olabilir ama tanıdığım en ahlaklı insandır. Dünyadaki hiçbir güç babanın planlarıyla iş birliği yapmaya onu ikna edemez."

"Ama oldu işte."

Afallamıştım. İçten içe, kızın haklı olduğunu biliyordum. Arkadaşımın tüm o tuhaf, ketum tavırları bu korkunç gerçeğe işaret ediyordu.

"Ama nasıl?"

"İlaçlarla, hipnotizmayla, sihirle ve tehditlerle."

"Tehdit mi? Sherlock Holmes'ü tanırım. Ölümden korkmaz. O iblislere yardım ve yardakçılık etmektense ölmeyi yeğler."

"Tehlikedeki kendi hayatı değildi."

"Anlamıyorum. Onun hayatı değilse, kiminki o zaman?"

Doğrudan yüzüme bakarken gözleri irileşti. "Sizinki, Doktor Watson."

"Benim… Benim hayatım mı?"

"Holmes taleplerini yerine getirmeyi kabul etmezse sizin öldürüleceğinizi söylediler."

Şiddetli bir duygu karmaşası beni bir anlığına ele geçirirken dehşet içinde dondum kaldım. Kızın söylediği doğruysa, ki doğ-

ru olduğuna emindim, o zaman Holmes'ün bana karşı görünüşte soğuk ve tuhaf davranışları, beni korumak için bilgisiz kalmamı sağlamak üzere düşünülmüş bir şeydi. Arkadaşım hayatımı kurtarmak için ne kadar çok şey feda ediyordu! Bu özgeci hareket karşısında şaşkına dönmüştüm, bir süre konuşamadım. Holmes'ün bana bu kadar değer verdiğini, ortaya çıkacak vahim sonuçlara rağmen beni tehlikeden tutmak için bu şekilde davranabileceğini hiç bilmiyordum. Mutlaka bir planı vardır, diye düşündüm. Elbette kurnazca, dolambaçlı bir numarayla bu iblisleri aldatacaktır. Mutlaka… Ama yaşanan anlar kasırga gibi gözlerimin önünde dönerken, Baker Sokağı'ndaki oturma odamızda o iskelete benzeyen yabancıyla yaptığı acayip geceyarısı sohbeti de dahil olmak üzere Holmes'ün son birkaç aydaki tuhaf davranışlarını hatırladım. Çok dostane, mantıklı ve sırlarla dolu bir sohbete benziyordu. O esmer yabancının Bartholomew Blackwood olduğu bir anda kafama dank etti.

Durumu kabullenmeye çalışırken nihayet, "Yani… Holmes tamamen onların elinde mi?" diye sordum.

Kız başıyla onayladı. "Korkarım öyle. Ona ilaç veriyor, çeşitli büyüler yapıyorlar; babam hipnoz aracılığıyla Holmes'ün zihnine uzak mesafeden hükmedebiliyor. Yıllar boyunca süren çalışmalar ve uygulamalarla kuvvetlenip saflaşmış zihin gücü çok kudretli. Holmes normal ve uyanık görünebilir ama aslında efendisinin bir dediğini iki etmeden ondan gelecek emirleri bekleyen, uzun bir tasmayla bağlı köpekten farkı yok."

Küfrettim, parmaklarımı çaresizlikle saçlarımın içinden geçirdim. "Ne yapabiliriz? Bu deliliği durdurmalı, arkadaşımı kurtarmalıyız."

"Bu deliliği durdurmalıyız." Kız, cümlemi ilahi söyler gibi tekrar etmişti. Tekinsiz yüzünü bana doğru çevirip kolumu yakaladı. "Bu deliliği durdurmanın tek bir yolu var artık," dedi ciddiyetle. "Sherlock Holmes'ü öldürmek."

YİRMİ

DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Arabella Blackwood, şöminedeki ateş yüzünü oynaşan gölgelerle doldurarak bu sözleri söylerken, kendimi bir kâbusun, gecenin yarattığı çılgınca senaryolardan ve yabani hayallerden oluşan bir tertibin içinde gibi hissettim. Gerçeklik yalnızca bir saniye ötedeydi, o zaman uyanıp bu korkunç tasavvurları üstümden atacaktım. O zaman dünyadaki her şey yoluna girecekti. Bu aptalca fikir ancak bir an sürdü. Duyularım uyanık olduğumu ve korkunç bir gerçekliği yaşadığımı hemen doğruladı.

Bir mucizeyle, ruhumu sarıp beni boğan bu umutsuzluk pelerinini üstümden atmam gerektiğini biliyordum. Derken aklıma bir şey geliverdi.

"Baban ölürse bu iş sona erer, değil mi? Anahtar o ve anahtar olmadan…"

Arabella beni şaşırtarak başını olumsuz anlamda salladı. "Mesele artık bundan öteye geçti. Ayin için hazırlıklar yoluna konduğunda babam cehennemî ritüellerin sırlarını Enoch da dahil olmak üzere birkaç kişiye aktardı. Son haftalarda babamın ölümlülüğüne ilişkin korkular arttığı için bunun yapılması önemliydi. Hazırlıklar o kadar ilerledi ki Corpus Diablo ayinini bu beş ya da altı kişiden herhangi biri yürütebilir artık. Zincirin tek zayıf halkası Holmes. Zayıf derken, bu işe zoraki sokulmuş tek kişi o."

"Holmes şu anda nerede?"

"Umut yok, Doktor. Bunu düşünmeyin bile. Eğer hayatınıza değer veriyorsanız…"

"Hayatıma değer vermek mi! Şu anda en son endişeleneceğim şey bu. Ne olursa olsun bu ayini durdurmalı, bunu yaparken de dostumun hayatını kurtarmalıyım." Kızın omuzlarını yakaladım. "Holmes nerede?"

Şiddetli çıkışımın yarattığı şokla gözleri iri iri açıldı. "Evde. Ama oraya biraz yaklaşacak olsanız sizi öldürürler."

"Öldürmeye *çalışırlar*. İkisi farklı şeyler."

Başka tek kelime etmeden paltomu kaptığım gibi evden karanlık geceye çıktım.

Howden'a at arabasıyla gittim. Dolunay bulutsuz mavi göklerde salınıyor, köye giden bozuk yol, solgun mavi bir ışıkla aydınlanıyordu. Arabayı sürerken, Arabella Blackwood'un verdiği yeni bilgileri gözden geçirdim. Söyledikleri, hayatıma, Sherlock Holmes'e ve son birkaç ayın olaylarına yepyeni bir bakış açısı getirmişti. Her şey çok gerçekdışı gibiydi ama şu anda yaşadığım durumun gerçek olduğunu biliyordum. Holmes, Blackwood'la satanist yandaşlarının kötücül gücünü küçümsemiş olacaktı; şimdi de tamamen onların etkisi altındaydı. Temmuz ayındaki o uğursuz gecede köydeki kiliseye girdiğinden beri böyleydi bu.

Howden köyü görüş alanıma girerken, karman çorman dizilmiş evlerle kilise kulesi akşam göğünün karşısında simsiyah yükseliyordu. Arabayı yoldan çıkarıp küçük bir koruluğun arkasına çektim. Atı bağlayıp tarlaların arasından yola koyuldum. Köye anayoldan değil de bu şekilde yaklaşmanın çok daha güvenli olduğunu düşünüyordum. Yabancıların burada hoş karşılanmadığını biliyordum; benim durumumdaysa görülüp tanındığım takdirde hayatıma derhal son verileceğinin farkındaydım.

Yön duyguma ve buraya daha önceki gelişimden hatırlayabildiklerime dayanarak birkaç tarlayı aştım, küçük bir dereyi geçip kilise avlusunun arka duvarına vardım. Duvara tırmanıp öbür

tarafa geçtim, çömelip nefesimi toparlamak için biraz bekledim. Tanrı'nın unuttuğu bu köye ait son hatıramın mekânı olan bu ot bürümüş yerde bulunmak tuhaf bir histi.

Bazı gece hayvanlarının hışırtıları hariç her şey sessizdi. Kilise karanlıktaydı, ana caddenin görebildiğim kadarı da benzer biçimde karanlık ve sessizdi. Eğilmiş halde ve elimden geldiğince dikkat çekmemeye çalışarak, avluyu sarmış otların arasından mezarlık kapısına kadar ilerleyip ana caddeye bir göz attım. Pencereleri aydınlık görünen tek bina olan hanın dışında tek bir ışık yanıyordu.

Nefesimi tutarak süzülüp kapıdan geçtim, duvardan uzaklaşmadan cadde boyunca ilerledim. Hanın karşısına ulaştığım sırada kapı birdenbire açıldı, caddeye ışık döküldü, bir adam kaldırıma ayak bastı. Büzülerek gölgelere çekildim.

Geniş omuzlu bir adamdı, şık giyimliydi. Geniş, açık yüzünü düzgün biçimli bir sakal süslüyordu. Yıldızlara bakarak bir an durdu, sonra ileri doğru birkaç adım atıp cebinden küçük, gümüş bir tabaka çıkararak içinden bir sigara aldı. Sigarasını yaktı, sonra da kibriti lakayt bir tavırla havaya fırlatıp çizdiği yolu aldırmaz bir keyifle seyretti. Kibrit güzergâhının zirvesine ulaştığında alev söndü, çöp, durduğum yerden üç metre kadar uzağa, yola düştü. Adam bir an için dikkatle gölgelere baktı, beni gördüğünü anlamam çok uzun sürmedi.

Sigarasını atan adam hızla bana doğru geldi, çehresi merhametsiz bir ifadeyle bulutlanmıştı.

"Sen de kimsin?" diye böğürdü.

Varlığımı açıklamaya yönelik herhangi bir girişimin anlamsız olduğunu biliyordum. Köyün bir sakini olarak bu adam düşmanımdı. Bu konuda inisiyatifi ele almam gerektiğinin farkındaydım. Onu karşılamak için öne çıktım, adam tek bir kelime daha söyleyemeden yumruğumu bütün gücümle çenesine indirdim.

Nefesi hışırtılı bir sesle boşaldı, adam sırtüstü devrildi ama şaşırtıcı bir şekilde hacıyatmaz gibi anında yeniden ayağa fırladı;

daha ne olduğunu bile anlayamadan ellerini gırtlağımda hissettim. Yüzü benimkine yaklaştı, loş ışıkta gözlerinin öfke ve gaddarlıkla irileştiğini görebiliyordum. Kollarımı çılgınca savurup iki yanına darbeler indirdim ama ellerinin baskısı hafiflemedi. Ağzımdan tükürükler saçmaya başlamıştım, güçten düşüyordum. Son bir gayretle topuğumu ayaklarının üstüne şiddetle indirdim. Acı dolu bir çığlık attı, boynumun etrafındaki parmakları gevşedi. Bu da bana onu üstümden atıp yüzüne birkaç yumruk indirmek için yeterli fırsatı sağladı. Dikkati ancak birkaç anlığına dağıldı, hemen tekrar üstüme atıldı. Boğuşarak yere devrildik, vahşi bir oyun oynayan çocuklar gibi toprakta yuvarlanıp duruyorduk.

Adam üste çıktığında gövdesini dikleştirip beni yere yapıştırdı. Yüzüme bir darbe indirmeden önce delice sırıttı. Başımı yana çevirip gelen yumruktan kaçındım, darbe kulağıma indi. Dönerken, sağ tarafımda küçük bir kaya parçası gördüm, kolumu uzatabildiğim kadar uzatıp taşı yakalamak için hamle ettim. Rakibim neler olduğunu anlayıp taşa uzandı, parmaklarımız birbirine değdi ama benimkilerin kavrayışı daha kuvvetliydi. Taşı kaptığım gibi anında vahşi yaratığın tepesine indirdim. Adamın gözkapakları kırpıştı, üstümdeki ağırlığı yana kaydı. İki kere daha vurdum, adam bir iniltiyle bilinçsiz halde yanıma uzandı kaldı. Kalp atışlarımı normale yakın bir hıza indirmek ve duyularımı kontrol altına alabilmek için birkaç saniye derin nefesler alıp gece göğüne boş boş bakarak öylece yattım. Sonunda yavaş yavaş ayaklandım, biraz önce bana saldıran adama baktım. Alnında kötü bir yara kanla ışıldıyor, yüzünden aşağı derecikler halinde kan akıyordu. Ama göğsünün hafif iniş kalkışları, hâlâ hayatta olduğunu gösteriyordu.

Etrafıma bakındım. Cadde sessiz ve ıssızdı. Kavgamız kimsenin dikkatini çekmemişti anlaşılan. Baygın adamı duvara doğru, gölgelerin içine sürükledim ve bir kez daha sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. Buralarda fazla oyalanamayacağımı biliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her an handan birisi çıkabilirdi, yeni bir rakiple mücadele edecek halim yoktu.

Biraz zorlukla da olsa baygın düşmanımı oturur pozisyona getirdim, sonra da bir itfaiyeci edasıyla kaldırıp omzuma attım. İriyarı bir adam olduğunun farkındaydım ama kalıbına gösterdiğinden çok daha ağır çekiyor gibiydi. Onu cadde boyunca, mezarlık kapısına doğru taşıdım. Karanlığın içinden aniden birisinin çıkıp bana meydan okumaması için dua ediyordum.

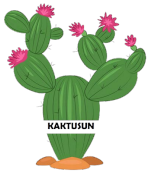
Mezarlığa varınca adamı iki çarpık mezartaşının arasındaki en uzak köşeye pat diye bıraktım, üstünü kurumuş otlarla örttüm. Ağrıyan kafasına bilincin geri dönmesi birkaç saat sürerdi. Üstünü aramış, iç ceplerden birine yerleştirilmiş küçük bir tabanca bulmuştum. Silahı dikkatle kontrol ettim. Doluydu. Zalim herifin kavgamız sırasında silahını çekmeye fırsat bulamaması dolayısıyla ne kadar şanslı olduğumu fark ettim. Bu beklenmedik buluntunun şu anda çok işime yarayacağını bildiğimden, silahı cebime soktum.

Güvenli bir şekilde ne kadar hızlı yürüyebilirsem o hızla yürüyerek bir kez daha caddeden aşağı ilerledim. Hanı geçtikten sonra köyden dışarı, Blackwood'un evine doğru giden yola düştüm. Patika burada dar ve karanlıktı; ay dalların arasından ancak ara sıra, ağaçlar gece havasıyla nazikçe sallandıkça yüzünü gösteriyordu.

Yol daha da daralır, iki yanımdaki bitki örtüsü sıklaşırken, kendimi daha huzursuz ve her nasılsa tuhaf bir şekilde korunmasız hissetmeye başladım ama bunun sebebini anlayamıyordum. Sanki tam anlamıyla yabancı bir çevreye giriyordum. Yabancı ve düşman bir çevreye. Gözetlendiğimi hissediyordum ama böyle duyguları destekleyecek fiziksel kanıt yoktu. Yılgınlıkla başımı salladım, aklımı başıma toplamak için sertçe içimi çektim. Hayal gücümün mantığımı ezmesine izin veriyordum.

Sonunda Blackwood evinin bahçe yolunun girişine vardım. Zihnim birkaç saniyeliğine geriye, o parlak yaz gününe ve o za-

man hissettiğim tuhaf duygulara kaydı. Kapıdan geçip bahçe yolunda ilerlemeye başlamadan önce bir anlığına tereddüt ettim. Elim güvence arayarak cebimdeki silaha uzandı. Bu tehlikeli maceraya devam ederek hayatımdan fazlasını, ruhumu riske attığımın farkındaydım. Kendimi asla cesur ya da özellikle cüretkâr hissetmemiştim ama inanıyordum ki şimdiki gibi köşeye sıkıştığımda her güçlüğün üstesinden gelebilirdim. Çalıların arasından Blackwood malikânesinin karanlık, heybetli siluetine bakarken, bu defaki güçlüğün üstesinden gelebilmek için Tanrı'ya dua ettim.

YİRMİ BİR

DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Evin düzenini hatırlamaya çalıştım. Zihnimi bir önceki ziyaretime dönmeye zorladım, odaları ve binanın yapısını kafamda canlandırdım. Mekân terk edilmişçesine tam bir karanlık içindeydi ama bunun sebebi kalın perdelerin içerideki herhangi bir ışığı gözden saklaması olabilirdi. Evin yan tarafına, yemek odasının olduğu tarafa dolandım, sürünerek pencereye yanaşıp kulağımı cama dayadım. Önce hiçbir ses yoktu, sonra bir hareket sesi duydum. Bir sandalyenin yere sürünmesi ya da bir dolabın kapağının kapanması belki. Bekledim. Sabrım kısa sürede boğuk bir sesin mırıltılarıyla mükâfatını aldı. Kelimeleri anlayamamış, erkek olması dışında, konuşan hakkında bir şey öğrenememiştim ama en azından evde birilerinin olduğunu biliyordum artık.

Ne yapacaktım? Ucuz romanlardaki her şeyi göze almış haydutlar gibi silahımı sallayarak içeri mi dalsaydım? Can sıkıntısıyla, gerçek bir planımın olmadığını fark ettim, yalnızca niyetim vardı. Olumlu yaratıcı fikirler bulmak için kafa patlattım. Vazifemin esas amacının Sherlock Holmes'ü kurtarmak olduğunu hatırlattım kendime. Onu bu şeytana tapanlar güruhunun elinden çekip almak istiyordum. Buradan ayrılmak için gönülsüzlük göstermesine, hatta buna direnmesine hazırdım ama onu bu canilerin pençesinden koparmam hayati önem taşıyordu. Büyük

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ihtimalle bu evde bir yerlerdeydi. Belki gönüllü bir misafir, belki de tutsak olarak. Onu bulmak bana düşüyordu.

Kafamda bu düşünceyle binanın arkasına yollandım. İçeridekiler farkına varmadan eve girmenin bir yolunu arıyordum. Orada, kiler olduğunu varsaydığım bir yere doğru inen bir merdiven keşfettim. Kırık dökük basamaklardan dikkatle indim, solgun ay ışığında belli belirsiz seçilen, sağlam, ahşap bir kapıyla karşılaştım. Halka biçimli büyük kulpu denedim, kapı beni şaşırtarak kolayca açıldı. Eşikte durup karanlık boşluğa baktım, biraz ürkerek öne doğru bir adım attım; attığım anda da kendimi içinde bulduğum karanlık koridor soluk bir ışıkla aydınlandı.

"Ah Doktor Watson, biz de sizi bekliyorduk."

Ses, gölgelerin içinden seçtiğim uzun boylu bir figürden geliyordu. Adam ışığa çıktı. Enoch Blackwood'du bu. "Bu uğurlu zamanda bize katılmakla ne iyi ettiniz." Sesi nazik ve medeniydi ama konuşmasının altında yatan tehdit tonunu anlamamama imkân yoktu.

Elim cebime, cebimdeki silaha uzandı ama birdenbire kendimi çok bitkin hissettim. Kollarım güçsüzdü, kıpırdayamıyordu. Blackwood'un çehresi birdenbire sanki ince bir sis perdesinin altındaymış gibi belirsizleşmişti.

"Kendinizi sıkıntıya sokmayın, Doktor. Gevşeyin ve söylediklerimi yapın, o zaman her şey yolunda gidecek. Gelin, beni takip edin. Diğerleri de sizi selamlamaya can atıyordur." Davet eden bir jestle kolunu uzattı, koridorun diğer ucuna yürüdü.

Hiçbir şekilde kendi iradem olmadan, makine gibi peşinden gittim. Kollarım gevşekçe iki yanımda sallanıyordu.

Koridorun sonundaki kapıyı açıp beni geniş, tonozlu bir odaya soktu. İçeriye toplantı salonu gibi sandalyeler dizilmişti. Karşı tarafta, bir çeşit mihrap olduğunu anladığım bir kürsü vardı. İçeride yaklaşık on iki kişi oturuyordu, girişimizle hepsi sessizce bize döndü. Soğuk ve duygusuz gözleri delici bakışlarla bana bakıyordu.

Blackwood sandalyelerin arasındaki ana koridorda yürüdü, ben de çocuk gibi onu taklit ettim. Başka bir seçeneğim yok gibiydi. Adamın tuhaf hâkimiyeti altında bir kuklaydım.

Kürsüye doğru yürürken, tuhaf cemaatin gözleri beni takip etti. Tam o sırada ön sırada tanıdık bir yüz gördüm. Bana neşeyle gülümsüyordu. O gülümseme kalbime bir buz parçası sapladı.

Sırıtan yaratık Arabella Blackwood'du. Bana bir öpücük yollayıp kıkırdadı; gözleri kötücül bir sevinçle ışıldıyordu.

Bütün bunların dehşeti karşısında titredim. Kandırılmıştım. Kız, beni buraya çekmek için rol yapmıştı. Babasının ve kardeşinin onu hapsettiğine, satanistlerin elinden kaçmak istediğine dair hikâyesi baştan aşağı melun bir yalandı. Ben de hepsini yutmuştum. Bir dizi şeytani yanlış yönlendirme ve el çabukluğuyla yapılan numaralarla beni oyuna getirmiş, tam da olmamı istedikleri yere gelmemi sağlamışlardı. Sonuçta tuzağa düşmüştüm işte. Bu iğrenç güruhun pençesindeydim, merhametlerine kalmış durumdaydım. O anda kalbim korku ve çaresizlikle sıkışırken bütün umutların yok olduğuna inanıyordum.

Oysa en kötüsünü daha görmemiştim.

Kürsünün arka tarafındaki paravanın ardından bir adam çıktı. Uzun boylu, buyurgan tavırlıydı. Kaba dokunmuş kumaştan, siyah, beline ham ipten bir kuşak dolanmış bir cüppe giyiyordu. Bana gülümsedi, başını sallayarak selamladı.

Sherlock Holmes'tü bu.

DÖRDÜNCÜ KISIM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YİRMİ İKİ

SHERLOCK HOLMES'ÜN GÜNLÜĞÜNDEN

Blackwood vakasına dair bütün olayları ayrıntılarıyla kayıt altına almamın önemli olduğuna inanıyorum çünkü toz duman yatıştıktan sonra olaya dair tek gerçek belge bu olabilir. Bu vakanın son perdem olabileceğinin farkındayım; böyle bir şey olduğu takdirde, vakaya karışmama dair haksız dedikoduları ve yakın dostum Watson'a yönlendirilebilecek herhangi bir suçlamayı ortadan kaldırmak için, olup bitenlerin benim anlattığım şekliyle incelenmesinin mümkün olmasını arzuluyorum.

Konuyla ilk tanışmam, Pall Mall'daki evinde kardeşim Mycroft'u ziyaret ettiğim sırada gerçekleşti. Mycroft inme geçirmişti ve iyileşiyordu; felçli kalmasını güçlü karakterinin ayrılmaz bir parçası olan metanet ve itidalle karşılıyordu. Sağ kolunu kullanamaz olmuştu, bacakları da güçsüzdü, o nedenle tekerlekli sandalyeye mahkûmdu – "Şimdilik, Sherlock, yalnızca şimdilik." Beyni her zamanki kadar faal ve keskindi, sekreteri Chivers'ın yardımıyla hükümetteki bazı görevlerini her zamanki gibi yürütebiliyordu.

Bahsettiğim öğle sonrasında, Chivers bize şeri ve kurabiye servisi yapmıştı. Bunun ardından Mycroft, "Kardeşimle özel bir görüşme yapacağım," diyerek onu savdı. Bu cümle ve gözlerindeki saklı ifade, bu "görüşmenin" anlamını kavramamı sağladı. Dedektiflik meselesi söz konusuydu.

BELONGS TO KARTUS TEAM

Yalnız kalınca ayağa kalktım, pencereden aşağıda uzanan o meşhur, işlek caddeye baktım. Sohbet eder bir tonla, "Gizli kapaklı işlere bulaşman için henüz erken değil mi?" diye sordum.

"Çalışmak bana şifa veriyor, Sherlock. Ben bir makineyim. İş olmadan yaşayamam. Bu hastalığı sen de benim kadar iyi bilirsin! Ayrıca seninle konuşacağım mesele çok acil. Diyojen Kulübü'nün merdiveninden koşarak çıkacağım günleri bekleyemez."

Yüksek sesle güldüm. Gülünmeyecek gibi değildi. Mycroft hayatı boyunca koşmamıştı, koca cüssesinin hoplayıp zıplayarak en sevdiği kulübün merdiveninden tırmandığını düşünmek müthiş eğlenceliydi.

Yanındaki sandalyeme döndüm, söyleyeceklerini dinlemek için hazır halde ona doğru eğildim.

"Bartholomew Blackwood'un adını duydun mu?"

"Şu satanist mi?"

Mycroft başıyla onayladı. "Eh, şeytana tapıyor, orası kesin."

"Şimdiki zaman kullanıyorsun. Bildiğim kadarıyla adam öldü. Fransa'da bir yerlerde can verdi."

"Tüm dünyanın buna inanmasını istiyor ama sevgili biraderim, seni temin ederim ki adam kanlı canlı hayatta ve akla gelebilecek en büyük küfrü planlıyor."

Şerimi yudumlayıp Mycroft'un sözlerine devam etmesini bekledim.

"Blackwood şu anda Devonshire'ın bir köyünde, Howden'da kızı ve oğluyla birlikte yaşıyor. Etrafını serseri müritleriyle doldurmuş. Köy onların idaresinde. Orası artık satanist bir cemaat." Duraksadı, alayla kısaca gülümsedi. "Melodramatik sözler sarf ettiğimin farkındayım ama korkarım böyle bir senaryoya gayet uygun sözler bunlar. İnsanın Gotik aşk romanlarının sayfalarında bulabileceği türden bir şey bu. Blackwood'un kendisi münzevi bir yaşam sürüyor, müritleri bile onu ender görüyor ama kızıyla oğlu emirlerini yerine getirip şeytani çalışmalarını yürütüyorlar. Korkunç bir şey planlıyorlar."

Tek kaşımı sorgularcasına kaldırdım.

"Blackwood'un çok uzun süredir arzuladığı, hatta takıntı haline getirdiği bir şey var. Şeytanın insan vücuduna bürünecek şekilde dünyaya çağrıldığı bir ayin gerçekleştirmek. Kötülüğün dünya yüzünde somut bedene kavuşacağı bir ayin bu."

Güldüm. "Çok saçma," dedim. "Karanlık peri masallarına yakışacak bir şey. Stoker ya da La Fanu'nun kaleme alacağı türden bir hikâye."

"Bunun tam aksi olduğuna ikna olmuş durumdayım. Bana güven, Sherlock. İçimde senin kadar mantık ve sağduyu bulunduğunu gayet iyi biliyorsun ama aynı zamanda açık fikirliyim de. Şeytanbilimle ilgili çalışmalar yapanlara, şeytanbilim ve büyücülük konusunda uzman kişilere başvurdum ve katı şüpheciliğime rağmen böyle bir şeyin… böyle bir işlemin imkânsız olmadığına kani oldum."

Kardeşimin azimli bakışlarıyla çatık kaşlarından, büyük bir inançla konuştuğunu anlayabiliyordum. Geçmiş deneyimlerimden biliyordum ki Mycroft bir görüşü hakikat olarak dile getirdiğinde daima haklı çıkardı. Ama benim gibi akılcılık mihrabına tapan bir adam bu çılgınca, baş döndürücü kavramı nasıl kabul edebilirdi?

Gülümseme sırası Mycroft'taydı. "Ne düşündüğünü biliyorum ama bu meselede bana inanmanı istemek zorundayım. Sorgusuz sualsiz inan, çünkü anlayacağın, doğrudan bu işin içindesin."

Bu sözleri duyunca cevabım dilime yapışıp kaldı.

"Açıklayayım. Başvurduğum büyü uzmanlarından biri olan Prag Üniversitesi'nden Profesör Julius Krasinski, Corpus Diablo adı verilen bu özel ayinin başarıya ulaşması için pek çok koşulun bir araya gelmesi gerektiğini anlattı. Örneğin, ayinin yılın önemli kutsal günlerinden birinde, Cadılar Günü'nde yapılması şart. Belli bazı astrolojik konumların da tutturulması gerekiyor. Takvimde çok önemli bir değişiklik olması da bir diğer şart. Bu yıl

ay Koç burcunda, ayrıca yeni bir yüzyılın eşiğindeyiz. Eskisinin derisini yüzüp atarak taze bir çağa kucak açmaya hazırız. Bir unsur daha gerekiyor ki, o da şeytanın ruhuna ev sahipliği yapacak ideal bir beden."

"Bizzat Blackwood'dur herhalde."

Mycroft başını salladı. "Hayır, adam böyle bir deneyimin çilelerine katlanamayacak kadar yaşlı ve narin. Alıcı bedenin güçlü, yüksek zihinsel becerileri olması gerekiyor; en önemlisi de bedenini işgal edecek ruhun hassasiyetlerini fethedip dönüştürebileceği bir şüpheci olmalı. Entelektüel bir agnostik diyebiliriz. Bu nitelikler sana tanıdık geldi mi?"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Ne diyorsun sen?"

"Seçilmiş kişi sensin."

"Ben miyim? Saçmalık bu."

"Pek sayılmaz. Gerekliliklere tam anlamıyla uyuyorsun. Kanal olarak seni seçtiklerini biliyorum."

"Nereden biliyorsun bunu?"

"Ajanlarımızdan biri beyin takımlarının arasına sızmayı başardı. İlettiği bilgiler gerçekten çok ilginçti, ta ki kimliği keşfedilip kendisinin icabına bakılana dek."

İnanmazlıkla başımı salladım. Mycroft'un anlattıkları o kadar tuhaf, gerçeklikten o kadar uzaktı ki, hazmetmekte zorluk çekiyordum. Bütün bunlar akılcı kavramlarımın hepsine yabancıydı.

Sonunda, "Eh, öyleyse yanlış kapıyı çalıyorlar," dedim. "Planlarına ayak uyduracağımı bir an bile düşünmezsin herhalde?"

"Kendi iradenle elbette hayır. Ama ikna, zorlama, hatta değişim için başvurdukları yollar, çok kurnaz yöntemleri var. Bazılarının ne olduğunu bile bilmiyoruz."

"Hipnotizma?"

"Kuşkusuz. İksirler ve büyüler de."

"Büyüler mi! Sihir diyorsun yani?"

"Öyle ne yazık ki."

"Bütün bu safsatalara ciddi ciddi inanıyor olamazsın. Kar-

şımızda güç hayalleriyle yozlaşmış, inançlarını bir folklor figürünün egemenliğine yöneltmiş bir grup yolunu şaşırmış insan var. Niyetleri kötücül ve bozuk olabilir ama sahip oldukları güç hayalî."

"Yanılıyorsun, Sherlock. Dini öğretiler bize aksini söylüyor. Efendimiz çölde şeytan tarafından baştan çıkarılmamış mıydı? Zavallı, işkence çeken ruhlardan şeytanı kovalamadı mı? Şeytanın gayet somut bir güç olduğunu benim kadar sen de biliyorsun. İnsanların zihinlerini ve ruhlarını ele geçirip ince dürtülerine hâkim olarak onları en korkunç davranışları işlemeye yöneltir o. Karındeşen Jack'i düşün; senin Profesör Moriarty'yi düşün. Bu adamlar suç işlemek, zevk ya da kazanç uğruna insan öldürmek için normal insanlık sınırlarının dışına çıktı. Onları ele geçiren şeytani bir gücün aracısı değiller miydi sence?"

Ekşi bir ifadeyle, "Kardeşimin vaiz kürsüsüne çıktığına tanıklık edeceğim hiç aklıma gelmezdi," diye cevap verdim.

"Agnostikliğinin tam anlamıyla bilincindeyim. Fikrini değiştireceğine eminim ama şu an için seni ikna etmeye çalışmayı kesiyorum. Ancak ilgilenilmesi gereken pratik meseleler var. Planları seni Devonshire'daki Howden köyüne çekmek."

"Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorlar?"

"Watson aracılığıyla tabii. Arkadaşın, neşesiz ruh halinden kurtulup tazelenmen için tatile ihtiyacın olduğu konusunda seni ikna edecek. Son zamanlarda epey keyifsizsin. Üstünde uzunca bir süredir kara bulutlar dolanıyor."

Mycroft haklıydı. Suratsızın biri olmuş çıkmıştım. Bu durum kısmen suçların bir zamanlar olduğu kadar cazibeli olmamasından, kısmen de yaşımın etkilerini hissetmeye başlamamdan ileri geliyordu. Ancak tanıyamadığım bir şey daha vardı. Bilincimin kıyısında duran, göremediğim karanlık bir şekil. Ne olduğunu anlayamıyordum ama içime kasvet doldurduğunun farkındaydım. Şimdi geriye bakıp düşününce, bunun Blackwood ve meclisinin üstüme çektiği bir güç olup olmadığını merak ediyorum.

"Peki bu görüşmemizin amacı..."

"Olup bitenler konusunda seni uyarmak. Tetikte olmanı sağlamak. Yeni ve tehlikeli bir bölgeye çekilmek üzeresin, tehlikelerin bilincinde olman gerekir."

"Farkına varabilirsem tabii."

"Orası öyle." Aksi bir çekişle söylemişti bu.

Her şey Mycroft'un öngördüğü gibi gerçekleşti. Watson bir gün kulübünden, sakin, güçlendirici bir tatil geçirmek için Devon sahilinde son derece uygun bir kulübe bulunduğuna dair haberlerle döndü. Kafa dinlemek için harika bu mekânın ayrıntılarını kulübündeki bir arkadaşından öğrenmişti. Adamın adı Edric Cawthorne'du, yeni bilardo arkadaşı. Bana kalırsa, bu adam sinsilikle Watson'ın dostluğunu kazanmayı görev bellemişti. Sevgili doktorumun bu tatil macerası için hevesini görmek beni eğlendiriyordu. Bu hevesin moralimi yükseltmeye, beni eski halime döndürmeye duyduğu arzudan kaynaklandığını biliyordum. Bunun mümkün olup olmadığını kestiremiyordum ama gözlerindeki ilgiyi ve umudu görmek yüreğimi ısıtıyordu.

Ayarlamalar yapıldı, zamanı gelince de kulübeye gittik. Çok geçmeden tuhaf şeyler olmaya başladı. Sahilde bir ceset buldum. Bunun Howden'ın gerçek papazının cesedi olduğu ortaya çıktı. Daha önce, kendisine Papaz Simon Dickens adını veren sahtekâr tarafından ziyaret edilmiştik, güya görevinde yeniydi. Adamın satanistlerden biri olduğu benim için açıkça ortadaydı. Kuşkusuz kulübeye bizi kontrol etmek için gelmişti. Ziyaretinden kısa bir süre sonra kapımızın üstünde tebeşirle çizilmiş tuhaf runik semboller bulduk, herhalde Dickens denen o adam yapmıştı bunları. Daha önce gördüğüm sembollerin hiçbirine benzemiyorlardı. Daha önceki bir araştırmamın konusu olan Dans Eden Adamlar vakasındakinin aksine, çizimlerde herhangi bir düzen yoktu. Bartholomew Blackwood'un oğlu Enoch ve Enoch'un kız kardeşi, tutarsız, tuhaf, ikiyüzlü, hilekâr bir genç kadın olan Arabella'yla tanıştık. Babalarının öldüğüne dair uydurma hikâyeyi sürdürü-

yorlardı. Evlerine davet edildiğimizde adamın varlığına dair izler görmeyi ummuştum ama öyle bir şey göremedim.

Köyden ayrıldığımız sırada Arabella koşarak arkamızdan yetişip bize bir uyarıda bulundu. Telaşla, "Gidin buradan. Terk edin burayı. Güvende değilsiniz," dedikten sonra ona herhangi bir şey sormamıza fırsat vermeden hızla yanımızdan uzaklaştı.

Bütün bu ayrı unsurlar, ceset, sahte din adamı, tuhaf çizimler, Blacwood'larla görüşmemiz ve telaşlı uyarı, görünüşte birbiriyle hiçbir bağlantısı bulunmayan rahatsız edici olaylar gibi duruyordu ama aralarında bir ilişki olduğuna emindim. Bu olanların bir şekilde sinirlerimi bozup kafamı karıştırması amaçlanıyordu. Ne sinirlerim bozulmuş, ne de kafam karışmıştı ama bir sonraki hamlelerini hiç beklemediğimi itiraf etmek zorundayım. Watson'ı kaçırdılar. Kâbus işte asıl o zaman başladı.

YİRMİ ÜÇ
SHERLOCK HOLMES'ÜN GÜNLÜĞÜNDEN

O akşam, Watson'ın kulübede olmadığını fark edince hemen Howden'a doğru yola çıktım. Köye vardığımda karanlık her yeri sarmıştı. Eski handa bile hayat belirtisi görünmüyordu. Sanki orada yaşayanlar köyü terk edip gitmişti. Öte yandan kilisenin vitray pencerelerinden loşlukta kırpışan kanlanmış gözleri andıran bir ışık sızıyordu. Mezarlığın girişine yaklaşırken kiliseden gelen belli belirsiz şarkıyı duydum. Akortsuz, boğuk, alçak sesler anlaşılmaz bir ağıt söylüyordu.

Dedektiflik hayatım boyunca birkaç defa görev duygusu ve esnekliğin sağduyu ve sezgilere baskın çıkması gereken durumlarla karşılaştım. Bu da kesinlikle onlardan biriydi. Kiliseye girerek büyük bir tehlikeye atıldığımı biliyordum ama başka seçenek var mıydı? Geri dönüp oradan uzaklaşacak mıydım? Kesinlikle hayır. Dostumun hayatı tehlikedeydi. Onu yüzüstü terk edip bu şeytana tapanların insafına bırakamazdım.

Böylece silahımı sıkı sıkı tutarak kilisenin kapısına yaklaştım. O sırada tuhaf ilahi kesildi, sanki içeridekiler kiliseye girişimi bekliyordu. Madem öyleydi, ne yapalım? Kapıyı açıp içeri adım attım.

İçerisi bir dizi kocaman, siyah mumla aydınlanıyordu. Mezar gibi kasvetli ışıklara gözümün alışması biraz vakit aldı. Sıralarda,

hepsi de yüzünü bana çevirmiş elli kadar cemaat üyesi vardı. Bu yüzler sabırlı ve acımasızdı. Mihrapta, diğerleri gibi koyu renk, etekleri uçuşan uzun bir cüppe giymiş Papaz Simon Dickens duruyordu.

Parlak yüzünde geniş, ışıl ışıl bir gülümseme belirdi. "Hoş geldiniz, Bay Holmes. Bize katılabilmenize çok memnun oldum," dedi. Sanki çay içmeye gelen arkadaşını karşılıyordu.

Silahımı göğsüne çevirmiş halde koridordan ona doğru ilerleyip, "Watson nerede?" diye sordum.

"Silaha hiç gerek yok, Bay Holmes. Korkmayın, arkadaşınız güvende ve emin ellerde."

"Nerede?"

Dickens mihrabın yan tarafına geçip oradaki perdeyi çekerek sandalyeye yığılmış bir kişiyi açığa çıkardı. Watson'dı bu. Gözleri açıktı ama gözbebekleri irileşmişti ve yüzündeki ifadeden etrafında olup bitenlerin ya da nerede olduğunun farkında olmadığı anlaşılıyordu. Ya ilaçla ya da bir çeşit hipnozla transa sokulmuştu.

Hızla ona doğru atıldığım sırada ortam değişti. Cemaat bir öfke kükremesiyle beni engellemeye koştu. Şaşırdım. Karşılık vermeme fırsat kalmadan yere devrilip tekmelendim, silah elimden uçtu. Mücadele ederken Enoch Blackwood'un yüzü tepemde belirdi.

Küçük şişenin içindeki sıvının kolayca boşalmasını garanti altına almak için mekanizmasını kontrol ettiği şırıngayı havaya kaldırırken, "Sıkı tutun," dedi. Karanlık Adam hanından tanıdığım bazı adamlar beni yere yapıştırdı.

Blackwood yanıma diz çökerek, "Biraz uyku vakti," dedi. Adamlardan birine, "Kolunu sıvayın," diye talimat verdi.

Karşı koymaya çalıştım ama koşullar aleyhimeydi. Blackwood iğneyi etime batırıp ilacı vücuduma boşalttı. Birkaç saniye içinde görüşüm bulanıklaştı, her yerim gevşedi. Beni yakalayanlar ellerini çekmişlerdi ama artık hareket edemiyordum. Etrafımdaki her şey kayıp giden mor bir sise gömülmeye başladı.

BİLGESU KAKTÜS TEAM

***

Uyandığımda kısa bir süre hafıza kaybı sorunu yaşadım. Uykuya dalmamdan önce olanların hiçbirini hatırlayamıyordum. Loş bir odada, büyük bir yatağın üstünde yatıyordum ve yalnızdım. Ya da yalnız olduğunu sanıyordum. Kendimi güçsüz ve uykulu hissediyordum, yataktan kalkmak için doğrulmaya çalıştığımda yapamayacağımı fark ettim. O kadar kuvvetim yoktu. Uzandım, gözlerimi kapatıp bir süreliğine yeniden uykuya daldım. Bundan sonraki ilk hissim, alnımdaki serin eldi. Gözlerimi açtım, Arabella'nın üstüme eğildiğini gördüm. Alnımı okşuyordu.

"Zavallı Bay Holmes. Hâlâ biraz sersemsiniz."

Gaklar gibi bir sesle, "Su lütfen," demeyi başardım.

"Tabii." Gölgelere karışıp gözden kayboldu, çok geçmeden soğuk su dolu bir bardakla döndü. Başımı tutup bana yardım etti, bardaktaki suyu içip bitirdim.

"Daha iyi misiniz?" diye sordu.

Başımla onaylayıp bir kez daha yataktan çıkmaya davrandım ve bir kez daha vücudum itaat etmeyi reddetti.

Kız, ilgili bir hemşirenin sakinliği ve yumuşaklığıyla, "Dinlenin," dedi. "Güzel bir uyku sizi kendinize getirir. Uzanın ve uyuyun."

Bu zayıf ve çarpılmış halimle başka bir şey yapmak istemiyordum zaten, ben de vücudumun ihtiyaçlarına teslim oldum ve bir kez daha bilinçsizliğin koynuna yuvarlandım.

Tekrar uyandığımda hemşiremin yerini kardeşi Enoch Blackwood almıştı.

Sesindeki tehdit tonunu gizlemeyi başaramadan, "Yeniden hoş geldiniz," dedi. Ağız dalaşına girecek havada değildim, mevcut koşullarda bunu yapmanın bir anlamı olmadığının da farkındaydım. Mümkünse biraz bilgi toplamak için girişimde bulundum.

"Neredeyim?"

BELONGS TO KARTUS TEAM

"Evimde misafirsiniz."

Kendimi daha güçlü hissetseydim, beynim de daha az sisli olsaydı, "misafir" tabiriyle ilgili onu sıkıştırırdım ama peşine düşmedim.

"Ya Watson, o nerede?"

"O arkadaşla ne kadar da ilgilisin." Nahoş bir gülümsemeyle bana baktı. "Yan odada, hemen hemen seninle aynı durumda. Bir zarar görmedi."

"Bizden ne istiyorsunuz?"

Blackwood örtülerin köşesini düzeltip yatağa oturdu. "Sadede gelelim, ha?"

Hiçbir şey söylemeden bekledim.

"Planladığımız bir ayine katılmak üzere buradasınız. Bu ayinle dünyadaki her şeyin doğası değişecek."

"Kara büyü ayini."

"Karanlık güçlerle bağlantılı bir şey, evet. Olayları kontrol edip değiştiren gerçek hâkimi ortaya çıkaracak güçlerle."

"Şeytan işi."

Blackwood gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. "Kesinlikle."

"İsteklerinize boyun eğeceğimi düşünüyorsunuz, öyle mi?"

"Doğrusu, öyle. Kendimize göre ikna yollarımız var. Ayrıca Doktor Watson da elimizde."

"Bu da ne demek?"

"Ah, anladınız bence. Aslına bakarsanız anladığınıza eminim. Sizin gibi üstün zekâlı bir adam tehdidimizin manasını kavrayacaktır. Ne kadar direnirseniz direnin, planlarımıza devam edebiliriz ama karşı koymadan bize ayak uydurursanız işler çok daha kolay yürür. Watson bu yüzden elimizde. O bizim pazarlık aracımız. Söylediklerimizi yap… Yoksa Watson ölür."

İlaç yüzünden hâlâ sersem gibiydim ama bu cümle duyularımı ayaklandırdı, kalbimin göğsümde gümbür gümbür attığını hissettim. Kelimelerin beyhude olduğunu biliyordum. Kabadayılık taslayarak ya da hor görerek verilecek cevaplar, pis bir sırı-

tışla karşılanacaktı. Çaresizdim, onlar da bunu biliyordu. Sessiz bir umutsuzlukla yastığa gömüldüm.

Blackwood, "Bırakayım da dinlenin," dedi. Gözleri tatminle parlıyordu. "Ayrıntıları daha sonra, gücünüzü topladığınızda tartışabiliriz. Şimdi en azından durumunuzu kabaca biliyorsunuz."

Yeniden uykuya daldım, acayip rüyalarla dolu bir uykuya. Eski, karanlık bir evin uzun, çarpık koridorlarında yürüyor, bir kapı arıyordum. Bazen kapıyı ışıltılı bir geçidin uzak ucunda görüyordum ama yaklaştığımda gölgelere karışıp kayboluyordu. Derken gri bulutlarla kabarmış uçsuz bucaksız gökyüzüne siluetleri yansıyan yabani, iskeletimsi ağaçlarla beneklenmiş çorak bir arazide ter dökmeye başladım. Şiddetle yağmur yağıyor, rüzgâr ıslaklığı kırbaç gibi yüzüme çarpıyor, görüşümü bulandırıyordu. Bir ara uyandığımı, birisinin yatağa eğildiğini gördüğümü düşündüm. Işıldayan koyu renk gözlü, cildi eski parşömenleri andıran kupkuru bir yüz bana bakıyordu. Bir sebepten ötürü bu yaşlı imge beni dehşete düşürdü, görüntüyü kafamdan atmak için gözlerimi yumdum. Bir süre onları sımsıkı kapalı tuttum, biraz ürkerek yeniden açtığımda bir kez daha kapıdan eser olmayan karanlık, uzun, çarpık koridordaydım.

Sonunda uyandığımda, Arabella'yı yine yatağımın yanında oturur buldum. Gülümsedi, doğrulup oturmama yardım etti.

"Artık dinlendiğinize göre, kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu saf ve masum bir tavırla.

Neredeyse mekanik bir edayla, "Daha iyiyim," diye cevap verdim. Aslında tazelenmiş gibiydim ve kendimi eski halime dönmüş hissediyordum.

"Gücünüzü yeniden toplamak için kahvaltı etmek istersiniz herhalde."

Başımla onayladım. Şu noktada yemek yemeyi reddetmenin budalalık olacağının farkındaydım. Kaçışımı kolaylaştırması için gücüme ve enerjime ihtiyacım vardı.

BELONGS TO KARTUS TEAM

Kaçışım mı? Benim kaçışım? Bu kelime korkunç gerçeği hatırlattı bana – Watson ellerindeydi. Kendi başıma kaçamazdım. Onu almadan gidemezdim. İkimizin birden buradan canlı kurtulması ihtimali uzak bir rüya gibiydi.

Arabella odadan çıktı ama arkasından anahtarın kilitte döndüğünü duydum. Belli ki bana güvenilmiyordu. O yokken, örtüleri üstümden atıp yataktan kalktım. Çenemi ovaladım, sakalımın uzunluğuna bakılırsa en az iki gündür kendimde değildim.

Odada pencere yoktu, tek çıkış kilitli kapıydı. Kapıyı kırmaya çalışmanın anlamsız olacağının farkındaydım, gürültü beni esir tutanları buraya çekerdi. Yapabileceğim tek şey, olayların gelişmesini bekleyip Watson'a ulaşmamı sağlayacak bir fırsat çıkmasını ummaktı.

Arabella üstünde çırpılmış yumurta, kızarmış ekmek ve kahve bulunan bir tepsiyle döndü. Kardeşi de ona eşlik ediyordu.

Gülümseyerek, "Kahvaltınızı edin, sonra yapacaklarımızı konuşabiliriz," dedi.

Kahvaltımı hiç konuşmadan silip süpürdüm; bitirdiğimde Arabella tepsiyi alıp çıktı, Enoch Blackwood'la beni yalnız bıraktı.

Blackwood, "Evet, konuya gelelim," dedi. "Siz, Sherlock Holmes, seçilmiş kişisiniz. Vücudunuz Karanlık Efendimizin ruhuna ve gücüne konaklık edecek. Kendinizi ayrıcalıklı ve kutsanmış hissetmelisiniz."

"Ne tuhaf, hiç öyle hissetmiyorum."

"İcraatlarımızdan sonra hissedeceksiniz mutlaka. Cadılar Bayramı geldiğinde insanlığın bildiği en karanlık ayini gerçekleştireceğiz. Corpus Diablo. Böyle bir ayin için gerekli göksel koşullar ancak birkaç yüzyılda bir hep birlikte ortaya çıkıyor. Babam hayatının büyük kısmını bununla ilgili çalışmalar ve hazırlıklarla geçirdi."

"Neymiş bu ayinin amacı?"

"Ah Bay Holmes, sanırım bunu biliyorsunuz. Şeytana beden

kazandırmak, Karanlık Efendi'nin bir kez daha dünya üstünde yürümesini ve her şeye egemen olmasını sağlamak."

Sadece bu sözler değil, onları sarf ederken kullanılan soğukkanlı inanç tonu da tüylerimi ürpertti. Blackwood'un sakin çehresinde huzurlu, mutlu bir gülümseme belirdi; adam bir an için başka yerlere gitmiş gibiydi. Aniden bu tuhaf dalgınlıktan sıyrıldı, gülümsemesi genişledi. "Siz de onun konağı, insan biçimi olacaksınız. Yalnızca Sherlock Holmes'e ait kabuğa değil, zihninize de yerleşecek. Alıcı kanal olması için parlak zekâlı bir agnostiğe ihtiyacımız vardı, bu şeref size düştü."

"Ya reddedersem?"

"O an geldiğinde reddetmeniz mümkün olmayacak, aslında reddetmek istemeyeceksiniz. Yardımlarımız sayesinde tam anlamıyla hazır olacaksınız ama şu kadarı önemli ki… Nasıl ifade etsem… İsyankâr olmamanız ve zorluk çıkarmamanız önem taşıyor. Kendinizi bu vazifeye adayın. Böylesi herkes için daha iyi. Gerçekten herkesi kastediyorum. Örneğin, Watson'ın hayatı buna bağlı."

Bu beyanat karşısında yumruklarımı sıktım. Karşımdaki ukala surata bir tane patlatmayı ne kadar isterdim. Ancak daha mantıklı ve sağduyulu tarafımın temel içgüdülerime baskın çıkmasını sağlayacak akla sahiptim. Şu anda fiziksel ya da sözel şiddetle basit bir tatmin duygusu dışında hiçbir şey elde edilemeyeceğini biliyordum. Watson'ın ve benim içinde bulunduğumuz zor durum, böyle davranışlarla daha iyiye gitmezdi. Nesillerdir geçerli o söze uyarak demiri tavında dövmeliydim.

Bundan sonraki birkaç günde olanlar kafa karıştırıcıydı; onları kavrayışım ve hatırlayışımsa bölük pörçük ve bulanık. Uyuşturucu veriliyor, hipnotize ediliyordum. Planlarına karşı koyma çabalarım yavaş yavaş yok olmaya başlamıştı. Hatta tam aksine, fikirlerine tuhaf bir biçimde ısınıyor, ayinlerin bu en kötücülünün en önemli parçası olmaktan sevinç duyuyordum. Zihnimin

bir köşesinde aklımı korumak, o köşeye lekelerinin bulaşmasını engellemek için umutsuzca çabaladım. Ne var ki bunu tam anlamıyla başarıp başaramadığımı bilmiyorum.

Bu beyin yıkama faslının ne kadar sürdüğünü kesinlikle bilmiyorum ama sonunda beni yalnız bıraktılar. Yatalak hasta muamelesi görüyordum. Düzenli besleniyordum, bahçede egzersiz yapmama izin veriliyordu. Güç kazanıp kendimi epey topladım. Yapabildiğim kadarını bu günlüğe kaydettim. Bana verdikleri birkaç kişisel ayrıcalıktan biriydi bu. O sırada zihnim bomboştu. Beni esir tutanlarla ve planlarıyla bir sıkıntım yoktu, içim rahattı. Watson'ın sağlığı ve güvenliğiyle ilgili ancak bir nebze endişeliydim. Sanki zihnim ve kişiliğim ikiye ayrılmıştı. Daha önce asla böyle bir şey hissetmemiştim. Bu bölünmenin karanlık tarafının yavaş yavaş ama geri dönülmez bir şekilde üstün gelmekte olduğunun da bilincindeydim. Büyülerini ısrarlı ve uzun süreli bir beyin yıkamayla içime işliyorlardı.

Evde başka yaşayanlar da olduğunun farkındaydım ama Enoch ve Arabella dışında kimseyi görmedim. Bütün ihtiyaçlarımla onlar ilgileniyor, ilaçları onlar içiriyorlardı. Arabella'nın bana karşı tuhaf, ikircikli bir tavrı vardı. Zaman zaman müşkül durumuma karşı anlayışlı görünüyor, hatta göğsümde onu müttefik edinebileceğime dair umutlar uyandırıyor; kimi zamansa yaklaşan ayin konusunda neredeyse fanatik bir tavır takınıyordu. Zihninde dengesizlik olduğu açıktı, bana yardım etmesi konusunda ona kesinlikle güvenemezdim.

Derken bir gece Enoch odama gelerek babasının beni görmek istediğini söyledi. Mum ışığı eşliğinde dar, dolambaçlı bir merdivenden üst kattaki odalardan birine çıkarıldım. Burası aslında geniş bir tavan arasıydı. "Kötülüğün beden bulmuş hali" denen adamla işte orada tanıştım. Sade bir yatağın yanındaki tekerlekli sandalyede oturuyordu. Oda, iki gaz lambasının titreşen amber renkli ışığıyla yıkanıyor, gölgeler pürüzlü alçı duvarlarda yavaş

yavaş dalgalanıyordu. Bunun sonucunda da Bartholomew'un buruşuk keten gibi kuru ve kırışık ihtiyar yüzü, gaddar bir hilkat garibesini andırarak gölgelere girip çıkıyordu.

Bu yüzü daha önce görmüştüm. Eve ilk geldiğimde karşıma çıktığını anımsadım. Bu acayip şeklin yatağıma eğildiğini rüyamda gördüğümü zannetmiştim ama aslında rüya falan gördüğüm yoktu. Buruşuk yaratık beni ziyaret etmişti. Tuhaf ama karşısında korku ya da huzursuzluk hissetmedim.

Yaşlı yaratığın karşısına oturmam söylendi, Enoch bizi yalnız bıraktı. Bir süre kimse konuşmadı, sonra baba Blackwood varlığımı fark ettiğini belli belirsiz ifade etmek üzere başını salladı.

"İyi akşamlar, Bay Holmes," dedi. Sesi, neredeyse hiç hareket etmeyen ince dudaklarından gıcırdayan bir kapı gibi çıkıyordu.

Nazik davranırsam daha fazla bilgi edineceğimi düşündüğümden, "İyi akşamlar," diye cevap verdim.

"Yarın Baker Sokağı'na döneceksiniz."

"Ne?"

"Artık hazırsınız… Nasıl desem, 'normal hayata'. Görkemli geleceğiniz için hazırlandığınıza göre, bundan böyle normal hayatınıza devam edecek, Cadılar Bayramı'ndan birkaç gün önce de buraya döneceksiniz."

Kafam karışmış halde başımı salladım.

Blackwood tepkime gülümsedi. "Size güveniyoruz. 'Beyni yıkanmış' terimini sevmem ama bu durumda en uygun düşen o. Tamamen gücümüzün hâkimiyeti altındasınız; yaptığınız her şeyi ve düşüncelerinizin çoğunu kontrol edebiliyoruz. Sizi daha fazla kilit altında tutmaya gerek yok çünkü nerede olursanız olun elimizdesiniz."

Ona inandım. Tuhaf ama bu düşünce beni rahatsız etmedi. Bunun da üstümdeki güçlerinin kanıtı olduğu sonucuna vardım.

Aklımı pratik bir yola sokmaya çabalayarak, "Ya Watson?" diye sordum sonunda.

"Sizinle gelecek. Hastaneye yatması gerekecek…" Beni sus-

turmak için titrek elini kaldırdı. "Zarar görmedi, yalnızca bilinci kapalı. Yavaş yavaş açılacak. Hastanede biraz kalması gerekecek ama kısmi hafıza kaybı dışında zamanla iyileşecek."

"Hafıza kaybı mı?"

"Howden'a vardığından beri olup bitenleri, kulübede geçirdiği günleri ve burada bakımımız altında kaldığı dönemi bilinçli hafızasından sildik. Orada artık bir boşluk var. Bu hem onun hem de doğrusunu söylemek gerekirse sizin iyiliğiniz için."

Böylece Londra'ya döndük. Ben Baker Sokağı'na, Watson hastaneye. Beynim uyuşmuş haldeydi. Hiçbir şey hissetmiyordum. Göstermelik düzeyde entelektüel bir varlık olarak işlevlerimi sürdürüyordum ama aslında dostum için gerçek bir kaygı duymuyordum. Davranışlarım yalnızca yüzeyseldi; aktör gibi rol yapıyordum. Blackwood ve şürekâsının benim için planladığı gelecekle ilgili endişem yoktu. Etkileri o kadar güçlüydü ki şeytanın dünyadaki varlığının taşıyıcısı canlı bir kukla olacağım gerçeği bana en ufak bir sıkıntı vermiyordu. O zaman da şu an olduğu kadar farkındaydım bunun ama o sırada sonucu düşünmek beni rahatsız etmiyordu. Yine de... Yine de her nasılsa eski benliğimin bir parçasını beynimin bir köşesinde taşıyordum. Gerçek doğam hayatta kalmıştı ama tutsaktı; özgür kalmasına yardım edecek enerjim de yoktu, ciddi bir isteğim de.

Nekahet dönemindeki Watson birkaç haftada gücünü toparladı, tuhaf hastalığının etkilerini üstünden silkmeyi başardı. Evimize döndü ve hayat görünüşte eski akışını yakaladı.

Ancak işler değişmişti. İlişkimizde tuhaf bir farklılık vardı. Birbirimize uzaktık. Watson, Devonshire'da geçirdiğimiz günleri ayrıntılarıyla hatırlayamıyor; bu da onu temkinli ve şüpheci yapıyordu. Aynı şekilde ben de ne pahasına olursa olsun gizli kalması gereken korkunç bir sır taşıyordum. Watson'ın hayatı buna bağlıydı.

Enoch Blackwood zaman zaman "işlerin gayet yolunda gitti-

ğini" bildirmek için ziyaretime geliyordu. Bu ziyaretlerin aslında sadakatimin nereye bağlı olduğunu hatırlatma amacı güttüğünü biliyordum. Çoğunlukla gözetlendiğimin de farkındaydım. Benim kadar tecrübeli bir dedektifin, peşindeki gölgeleri fark etmesi kolaydır. Hayatımda ilk defa olmak üzere büyütecin altındaki bendim. Ama duygularımla öyle bir oynanmıştı ki buna aldırmıyordum.

YİRMİ DÖRT

DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Dehşet içinde Holmes'e bakakaldım. Artık bu kötücül cemaatin bir parçası olduğu apaçık belliydi. Bu şeytanlar bazı iğrenç yöntemler kullanarak zihniyle ve duygularıyla oynamış, onu ele geçirmişti. Holmes onların kuklasıydı. Bu yüzden hayatımın gerçekten tehlikede olduğunu biliyordum ama her nedense dostumdaki değişiklik karşısında hissettiğim derin çaresizliğin yanında işin bu kısmı gözüme daha önemsiz görünüyordu. Onu tanıdığın onca yıl boyunca Holmes zihinsel bir kayaydı; doğruya ve adalete inancı konusunda dimdik, sağlam ve şaşmaz bir şekilde dururdu. Şimdi gülünç bir keşiş kılığı içinde, ellerine kimbilir kaç masumun kanı bulaşmış bu satanist cemaatin bir üyesi olarak karşımdaydı.

Açık açık, "Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

Holmes, "Hiçbir şey, sevgili Watson," diye cevap verdi. Sesi nazik ve candandı ama gözleri boş, soğuktu. "Burnunu sokmayı kendine görev edinmen ne yazık. Keşke öğüdümü dinleseydin. Baker Sokağı'nda kalman çok daha iyi olurdu."

"Sana yardım etmeye geldim."

"Yardımına ihtiyacım yok. Hatalarından ders al biraz. Şimdi bir sorun çıkartmazsan birkaç gün içinde serbest bırakılacaksın. Öyle değil mi, Birader Enoch?"

Enoch Blackwood başıyla onayladı.

Holmes beni tutan iki adama hitaben, "O zaman, onu daha önce kaldığı odaya götürün," dedi. "Nazik davranın."

Beni tek kelime etmeden sürükleyerek salondan çıkarıp üst kattaki küçük bir yatak odasına götürdüler. Kabaca yatağa itildim, kapı üstüme kilitlendi.

Yatakta yatarken üstüme bir umutsuzluk ve kasvet dalgası çöktü. Bütün çabalarımın vardığı sonuç buydu işte, bir kez daha tutsak düşmüştüm. Daha da kötüsü, kurtarmaya, yardımcı olmaya, Blackwood'larla menfur yardakçılarının pençelerinden çekip almaya geldiğim adam, onlarla birlik olmuştu. Asırlarca önce o deniz kıyısında Holmes'ün sarf ettiği sözler geldi aklıma. "Yazıklar olsun, o soylu zekâ nasıl çökmüş!"

Dostumun artık düşmanım haline geldiğini midemi buran bir açıklıkla kavradım.

İtiraf edeyim, bu acıklı durumu düşünürken gözlerim yaşlarla doldu. Saygı duyduğum, hürmet gösterdiğim adam; kötücül bir simya aracılığıyla şeytani bir varlığa dönüştürülmüştü.

İnledim ve uykunun bilinçsizliğine kavuşmayı umdum. Böylece durumumun umutsuzluğundan kaçabilecektim. Biliyordum ki artık yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Her şey beyhudeydi.

Uyku, sonunda beni bilincin acılarından kurtarana kadar karanlıkta ne kadar yattım bilmiyorum. Ondan sonra ilk hatırladığım nazikçe sarsılarak uyandırıldığımdı.

Karanlıkta bir ses, "Hadi eski dostum," diye fısıldadı. "Uyan."

Sesin Sherlock Holmes'e ait olduğunu anlamak biraz vaktimi aldı.

Vücudum gerildi. Zihnim, şimdi ne oldu, diye haykırıyordu. Daha ne gibi bir şeytanlık çıkacak karşıma?

Tek kelime etmeden doğrulup oturarak karanlıkta karşımda duran Holmes'ün siluetine baktım.

"İşleri fena halde karıştırdın," dedi.

Bir yumruk salladım ama ıskaladım.

Holmes nazikçe kıkırdadı. "Her zaman hareket adamısındır,

söz konusu hareket son derece uygunsuz olsa bile. Hayır, Watson, kendine hâkim ol. Zamanım az. Bu insanlar bana güveniyor ama yine de gözetleniyorum. Durum, bana tam anlamıyla güvenemeyecekleri kadar hassas."

Güvenle ilgili iğneleyici bir şey söyleyecektim ama fikrimi değiştirdim. "Burada neler oluyor? Tanrı adına, ne haltlar karıştırıyorsunuz?"

"Tanrı adına hiçbir şey. Şeytan adına… Kesinlikle."

"Bu kadar bilmece yeter," diye terslendim.

"Yeter gerçekten. Seni bütün bunlardan uzak tutabilmeyi ummuştum, sevgili dostum. Gözükara oyunlarında istemeden piyon rolü üstlendin. Zarar görmeyeceğin, öldürülmeyeceğin sözü karşılığında planlarına ayak uydurmaya zorladılar beni."

"Bunu niye söylemedin bana?"

"Seni korumak için elbette."

"Sana ne yaptırdılar?"

Hava durumundan bahsediyormuşuz gibi umursamaz bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Henüz somut bir şey yapmadım ama arzularını yerine getirmeyi kabul ettim."

"Neymiş bu arzular?" diye patladım.

Holmes cevap vermeden önce biraz duraksadı. "Sana anlatacaklarım, tüm bildiklerini unutmanı gerektiriyor çünkü artık bilinmeyenin, doğaüstünün diyarında geziniyoruz."

"Doğaüstü… Ama sen…"

"İyi dinle. Ayakları yere sıkıca basan, mantıklı, sağduyulu bir adam olduğunu biliyorum. Her zaman hayran olunacak yönlerindendir bu ama geçmişte araştırdığımız vakalarda bu görüş darlığı, koşulların sunduğu sıradan olasılıklardan ötesini görmeni engelledi. Mümkün görünmeyeni, nadir rastlananı kabullenmekte bazen zorluk çektin."

"Evet, evet…"

Holmes beni susturmak için elini kaldırdı. "Söylemek üzere olduğum şey mümkün görünmüyor. Olağanüstü bir şey ama

gerçek. Açık ve belirgin gerçek. Bartholomew Blackwood hayatta ve bu harekâtı o yönetiyor. Basitçe anlatmak gerekirse, o ve müritleri yarın gece dünyanın kaderini değiştirebilecek bir ayin yapmayı planlıyor."

"Zırvalık," dedim. Otomatik bir tepkiydi ama sinsi bir huzursuzluk hissi sesimdeki inancı çalmıştı.

Holmes cevabımı duymazdan geldi. "Corpus Diablo adı verilen bu ayin ancak belli astrolojik koşullar ve yıldız konumları altında, yüksek zekâlı bir agnostiğin tam bir işbirliği yapmasıyla gerçekleştirilebilir."

Kanım dondu. Yani Arabella Blackwood'un ayin ve Holmes'ün bu işe karışması hakkında anlattıkları doğruydu.

"Böyle bir şey mümkün olamaz elbette."

Holmes cevap vermeden önce gözlerini kısıp kısaca durakladı. "Korkarım bunun mümkün olduğuna inanıyorum. Şeytanı kanlı canlı bir hale getirmek niyetindeler. Ruhların en kötücülünün bir insanın fiziksel kabuğuna yerleşmesini sağlayacaklar."

İnanmazlıkla başımı salladım. Holmes'ün sözlerinin dehşeti kelimelerden ziyade ifade edilme biçimlerinden kaynaklanıyordu. Dostum, söylediği şeye gerçekten inanıyor gibiydi. Ona yakından baktım. Yüzü gergin, saçları karmakarışıktı; genellikle keskin ve dikkatli gözleri yuvalarında huzursuzlukla oynuyordu. Uzun süredir tanıdığım kararlı, özgüvenli, titiz adam değildi bu. Satanistlerin Holmes'ün beyniyle cehenneme yakışacak şekillerde oynadığı anlaşılıyordu, öyle ki arkadaşım kafası karışık, tereddütlü bir bireye dönüşmüştü.

Kolunu yakalayarak, "Bunun olmasına izin veremezsin," dedim.

Muğlak bir ifadeyle, "Kaderim bu," diye cevap verdi. "Şeytanın dünya yüzündeki elçisi olmak için seçildim."

"Ama… Neden sen? Ne kadar iyi bir adamsın oysa."

"Hıristiyan tanrısına ilişkin şüpheler besleyen iyi bir adam. İdeal aday." Bakışlarını üstümden ayırmadan öne eğildi ama

onun hallerini, tavırlarını herkesten iyi tanıyan ben, gözlerinden hiçbir şey okuyamadım. Yatak örtülerimi sıkıştırıyormuş gibi hışırdattı.

Başımı delice salladım. "Çılgınlık bu. Olamaz..."

Holmes bileklerimi yakaladı. "Sana söylediğim her şey doğru." Öyle bir kasvet ve içtenlikle konuşuyordu ki sözleri neredeyse kalbimi durduracaktı. Ona nasıl inanmazdım? Ağza alınmayacak bir çılgınlıktı bu ama madem Sherlock Holmes söylüyordu, o zaman doğruydu. Doğru olmalıydı.

Durumun vahim ve umutsuz sonuçlarını hazmettikçe zihnime çaresizlik dolu düşünceler doluştu.

"Ne yapacaksın?" dedim gaklar gibi bir sesle. "Bu işe devam edemezsin. Etkilerine karşı koymak için bütün gücünü toplamalısın. Kaçmalısın. Yetkililere haber vermelisin. Bir şey yap..."

Holmes başını olumsuz anlamda salladı. "Çaresiz durumdayım. Esirleriyim. Ellerindeyim artık. Kader, yollarını takip etmeye mecbur olduğum hükmüne vardı."

"Hayır, hayır!" diye bağırdım. "Çılgınlık bu."

"Kesinlikle öyle. Seni korumaya çalıştığım bir çılgınlık ama azmini hafife almışım. Herhalde ilk defa yapmıyorum bunu."

Yataktan kalkmaya davrandım ama Holmes beni yeniden yatmaya zorladı, örtüleri çeneme kadar çekti. Bir an için dikkatimi dağıtan tuhaf, beceriksizce bir hareketti.

"Karşı koyamazsın, Watson. Artık çok geç. Onlar kazandı."

Karanlıkta önümde duran gergin, beyaz yüze bakarken, gölgelerden çıkan üç yüz daha ona katıldı. Enoch Blackwood'la kız kardeşi Arabella vardı, bir de daha az aşina, buruşuk başka yüz. Bütün bu şeytani işlerin arkasındaki kişinin o olduğunu anladım. Bartholomew Blackwood.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ama yüzüme bir bez parçası bastırıldı, kloroformun göz yaşartıcı buharları duyularıma hemen saldırıp onları devre dışı bıraktı. Birkaç saniye içinde bir kez daha karanlıklara gömüldüm.

BEŞİNCİ KISIM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YİRMİ BEŞ
DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Ayıldığımda odada yine yalnızdım. Tek ışık kaynağı, yatağın yanındaki alçak komodinin üstünde titreşerek yanıp duvarlara oynak gölgeler düşüren mumdu. İlaçlı uykumun kalıntılarını üstümden atıp tam anlamıyla uyanana kadar biraz bekledim, ondan sonra yataktan kalkmaya davrandım. Kalkarken göğsümde hafif bir ağırlık hissettim, sanki oraya küçük bir nesne konmuştu. Ellerimle yokladım. Parmaklarım sağlam kabzayı ve namlunun serin pürüzsüzlüğünü hissedince, bunun bir tabanca olduğunu anladım.

Silahı örtülerin arasından çekip çıkarırken kalp atışlarım hızlandı. Hayal görmüyordum. Gerçekten bir silahtı bu. Gri metal, mum ışığında pırıldadı. Tabancanın buraya nasıl geldiğinin tek bir açıklaması olabilirdi. Sherlock Holmes! Beni tekrar uzanmaya zorladığı sırada inanılmaz bir el çabukluğuyla tabancayı örtülerin arasına saklamıştı mutlaka. Bunu anlayınca hissettiğim heyecan, rahatlama ve saf neşe karışımını açıklamama imkân yok. Silahın varlığının işaret ettiği şeyler muazzamdı. Böylece, Holmes'ün en azından bir dereceye kadar kendinde olduğu açık seçik ortaya çıkmış oluyordu. Benimle görüşmesinde biraz rol yapmıştı anlaşılan, muhtemelen gözetlendiğini bildiği için. İyi bir oyuncuydu, bu defa da beni tam anlamıyla kandırmıştı. İçinde bulunduğumuz umutsuz duruma rağmen yüzüme geniş bir

BELONGS TO KARTUS TEAM

gülümseme yayıldı. Bu korkunç işi kendi lehimize çevirmek için küçücük bir umut ışığı olduğunu görebiliyordum artık.

Bu uzun, bitkin düşürücü bir ay içerisinde ilk defa gülümsüyordum, keyfini çıkardım. Olasılıkların hâlâ ağır bir şekilde aleyhimize olduğunun farkındaydım elbette ama en azından Holmes'ü kaybetmemiştim. Satanistlerin ona uyguladığı baskılara ve baştan çıkarma taktiklerine tam anlamıyla boyun eğmemişti. Ona güvenmeliydim. Bu düşünce bir diğerini, daha neşesiz bir düşünceyi beraberinde getirdi. Ona güvenmeliydim ama bunu hâlâ yapabilir miydim? Silah bana kaçmak ve intikam almaktan başka bir amaçla verilmiş olabilir miydi? Şeytani düzenlerinin bir başka kurnaz, esrarlı manevrası mıydı bu?

Gülümsemem yavaş yavaş soldu. Sağduyulu olacaksam, kimseye güvenemeyeceğimi biliyordum. Sherlock Holmes'e bile.

Giysilerimi aradım, elimden geldiğince çabuk ve sessizce giyindim. Yapmaya niyetlendiğim şeyle ilgili kafamda ancak yarım yamalak fikirler varken, ilk mesele odadan çıkmaktı. Pencereyi ve kapıyı denedim. Beklediğim gibi, ikisi de kilitliydi.

Beni gardiyanlarımın serbest bırakması gerekecekti.

Küçük komodinin üstünde duran madeni kâseyi alıp şiddetle duvara vurdum. Yankılı tangırtı, odanın dört bir yanında aksetti. Vurmayı sürdürdüm; ses, kilise çanlarının çıkardığı akortsuz bir kakofoni gibi yükseldi de yükseldi. Sonunda anahtarın kilitte döndüğünü duydum, hemen kapının arkasına sıçradım. Tabancamı namlusundan kavramıştım.

Kapı yavaşça açıldı, birisi içeri girdi. Onun köylülerden olduğunu fark ettim, şimdi kaba dokulu, keşiş kılığına benzeyen bir şey giyiyordu. Arkasındaki varlığımı sezdi ama bağırmasına ya da hareket etmesine fırsat kalmadan tabancamın kabzası kafasının yanına büyük bir şiddetle indi. Gözleri şokla irileşti, ağzı bağırmak ister gibi açıldı ama herhangi bir ses çıkmadan ikinci kere vurdum, adam sessizce yere kaydı.

Bedeni odanın ortasına çekip kapıyı kapattım. Kıyafetlerimi-

zi değiş tokuş etmek yalnızca birkaç dakikamı aldı. Bol cüppeye bürününce odadan çıktım, kapıyı arkamdan kilitledim.

Kattaki dar pencerelerden gözüme çarpan lacivert gökyüzü manzarası, vaktin gece olduğunu söylüyordu ama saatin kaç olduğunu hiç bilmiyordum. Şu melun Corpus Diablo ayini başlamış mıydı? Başlayıp bitmiş miydi? Bu son düşünceyle titredim ve fikri hemen kafamdan attım.

Ev sessizdi. Burada yaşayanlar, gardiyanım hariç, kilisedeydi belki de, çünkü bu cehennemi ayin mutlaka orada yapılacaktı. Yavaş yavaş, dikkatle merdivenden indim. Etrafta ne ses ne hareket vardı. Girişe yöneldim; ana kapının kilitli olmadığını şaşkınlık ve keyifle fark ettim. Lanetli evden çıkıp muhteşem bir rahatlama hissiyle kendimi keskin ekim gecesine attım. Çıplak dallarda şimdiden kırağı oluşmaya başlamıştı; nefesim sigara dumanı gibi küçük beyaz bulutlar halinde çıkıyordu. Soğuk gece havasıyla üşüyünce titredim ama böyle sıkıntılara kafa yoracak vaktim yoktu. Bir an bile kaybedemezdim. Bahçe yolundan aşağı koştum, dar yola çıktım, köye ve kiliseye doğru yollandım.

Anayol ıssızdı, etraftaki evlerden ya da handan yayılan sıcak ışıklar yoktu. Sessizlik tüyler ürperticiydi; bir an durdum, etrafıma göz gezdirip kulak kabarttım. Yol ve kilise, mezarlara yaraşacak türden uysal bir ay ışığıyla yıkanıyor, manzara Gotik bir gravürün canlanmış halini andırıyordu. Derken birdenbire caddenin uzak ucunda bir figürün gölgelerin arasından çıktığını gördüm. Loş ışıkta siluetten ibaretti ama benimki gibi keşiş kılığına benzer giysiler içinde olduğunu görebiliyordum. Hızlı adımlarla mezarlık kapısına doğru ilerledi. Dikkatle, gölgelerden çıkmadan sokuldum ve adamın kiliseye girdiğini gördüm.

Peşinden gittim, birkaç saniye sonra yüreğim ağzımda, kilise kapısındaki halka biçimi eski kulbu çevirip kapıyı hafifçe araladım. Nef boştu ama onun ilerisinde kilise tıklım tıklım doluydu. Hepsi koyu renk cüppelere bürünmüş şeytan müritleri. Orgla bir çeşit ilahi çalınmaktaydı.

BELGESİZ KAKTÜS TEAM

Sinsice ilerledim. Neyse ki bütün gözler mihraptaydı da arkadaki boş sıralardan birine yerleşirken kimse bana dikkat etmedi. Yerime oturduğum sırada Bartholomew Blackwood mihrabın gölgeleri arasından göründü. Tekerlekli sandalyedeydi ama sarsakça hareketlerle ayağa kalktı, ne olduğu anlaşılamayan tuhaf bir çığlıkla kollarını havaya kaldırdı.

Cemaat kükreyerek selam verdi. Bazıları aman diler gibi diz çökerken diğerleri, "Efendimiz, efendimiz," diye bağırıyordu.

Blackwood, uğultuyu bastıran tiz, hışırtılı bir sesle, "Vakit geldi," dedi şarkı söyler gibi. "Vakit geldi artık. Hepimizin özlemle beklediği o görkemli an geldi."

Kalabalıktan boğuk bir takdir tezahüratı yükseldi, sonra hepsi diz çöktü. Hemen onları taklit ettim. Blackwood, mihrabın ortasına yerleştirilmiş iki abanoz tahttan birine doğru yavaşça ilerledi; oymaların üstünden sadece başı görünecek biçimde tahtı yakalayıp müritlerine hitap etti. "Bu gece, bu Cadılar Bayramı'nda ne kadar coşkulu olduğumu tahmin edersiniz. Bu özel ânı yıllarca planladım, yıllarca hayal ettim. Hatta şunu kesinlikle söyleyebilirim ki, bu ayinin gerçekleşeceği beklentisiyle hayatta kaldım. Bu kutlu satanist şabat gününün ve Corpus Diablo'nun başarıyla bir araya gelişiyle dünyadaki zamanımı sona erdirmekten ötürü mutluyum. Nihayet, nihayet efendimiz aramıza dönecek, kanlı canlı olarak. İnsanların işlerine karışması, onları doğrudan yönetmesi yeniden mümkün olacak. Müritlerimiz tarladaki çekirgeler gibi yükselecek ve herkesi yutacak."

Yüzü anlamsız bir sırıtışla çarpılmış halde, ihtiyar ağzının köşesinden salyalar sızarak durakladı. Cemaat bir onay teranesi tutturdu. Blackwood sonunda yavaşça hareket edip iki tahtın arasına geçti.

Resmî bir ifadeyle ve makamlı bir sesle, "Ayin başlasın," dedi.

Arabella, elinde büyük bir hasır sepetle mihraba çıktı, sepeti yere bıraktı, kapağını açıp beyaz renkli yavru bir horoz çıkardı. Hayvanın ayakları bağlıydı ama kanatları öfkeyle çırpınıyor, başı

çılgınca sağa sona dönüyordu; boncuk gözleri dehşetten deliye dönmüştü. Yaratık kaderini biliyordu sanki. Enoch Blackwood öne çıktı, bir elinde gümüş bir ayin kupası, diğerinde hançer vardı. Hızlı, becerikli hareketlerle ve kız kardeşinin yardımıyla küçük horozun boğazını kesti, kesikten bol bol boşalan kanı kupaya doldurdu. Cemaat bir kez daha neşeli bir onayla çınladı.

Enoch kadehi babasına uzattı, adam da iki eliyle tutup başının üzerine kaldırdı.

"Lütfen bu mütevazı kurbanı kabul et, ey Karanlıkların Efendisi," diye bağırdı. Tiz sesi çatı kirişlerinin arasında yankılanıyordu. "Sana aramıza hoş geldin demekten duyduğumuz şerefin küçük bir göstergesi bu." Kupayı indirdi, biraz içip Enoch'a uzattı; şeytani süreci bir kez daha yineleyen Enoch kadehi Arabella'ya verdi; gözleri zevkten irileşmiş kız da ayin kupasını boşalttı. Yüzleri sevinçle dolu, dudakları kanla ışıldayarak üçü birlikte cemaatin önünde durdular.

Aniden keskin bir esinti kiliseye doldu, siyah mumların bir kısmını söndürüp önümdeki manzarayı her her açıdan sinir bozucu derecede gerçeküstü bir ışık ve gölge oyununa çevirdi.

Enoch mihrap perdesinin arkasında kaybolup birkaç saniye sonra yanında Sherlock Holmes'le birlikte yeniden ortaya çıktı. Dostum uzun, kefene benzeyen bir kılığa bürünmüştü, boynunda gümüş bir kolye sallanıyordu. Yüzünün her türlü ifadeden yoksun olduğunu görünce yüreğim ezildi. Uyuşturucu almış ya da transa girmiş gibi görünüyordu. Enoch onu tahtlardan birine götürdü, parmaklarını ayin kupasına batırıp horozun kanıyla dostumun alnına ters bir haç çizdi. Sonra Arabella Holmes'ün elini tuttu, onu mihrabın sol tarafındaki tahta yöneltti. Gözlerimin önünde sahnelenen oyundan tuhaf bir biçimde büyülenmiştim, sanki tüyler ürpertici bir tiyatro seyrediyordum. Bu iğrenç zırvalığın daha fazla ilerlememesi için bir an önce bir şey yapmam gerektiğinin farkındaydım ama kendimi çok çaresiz hissediyordum. Fanatik bağnazlar topluluğuna karşı şansım neydi ki?

Holmes'le ne yapmaya niyetlendiklerine dair en ufak bir fikrim yoktu ama korkunç olacağını biliyordum.

Bartholomew Blackwood müritlerine bir kez daha seslendi, bu defa anlamadığım tuhaf bir dilde konuşuyordu. Cemaat üyeleri zevk dolu iniltilerle kendilerini yere attı. Onları taklit etmekten başka bir şey gelmezdi elimden ama gözlerimi mihraptan, özellikle de Holmes'ten ayırmıyordum.

Blackwood şimdi eline çok eski bir kara büyü kitabı almıştı, o tuhaf dilde efsunlu sözler söylemeye başladı; o arada çocukları iki tahtın üstünde tütsü kaplarını sallıyor, kaplardan keskin kokulu, yakıcı, siyah bulutçuklar boşalıyordu. Dehşetli ayin başlamıştı. Şeytanın diriltilmesi ayini. Corpus Diablo.

Blackwood'un sesi hipnotize edici tizliğiyle uğuldayıp dururken, kilise aniden soğudu, tavan kirişlerinden sarkan perdeleri sallayan rüzgâr şiddetlendi.

Derken birdenbire, dehşet ve şaşkınlık içinde boş tahtta bir çeşit hareket gördüm. Bir şey, gri toz tabakası ya da sinek sürüsü gibi orada ışıldıyordu. Sinekti bunlar! Bir araya toplandılar, yavaş yavaş ama kesin bir şekilde çoğaldılar. Bu grotesk kıpırtı, belirli bir biçime bürünmeye başladı.

Blackwood büyülü sözleri okumaya devam ediyor, sesi sevinçli bir ahenkle yükselip alçalırken boş tahttaki şey de daha koyu renkli, daha somut bir hal alıyordu. Bir adamın dış hatlarıydı ortaya çıkan! Vücudun şeklini görebiliyordum artık. Kollar, bacaklar, kafa… Yanardöner renklerle dalgalanan, iğrenç bir kafa.

Şekil kıpırdadı; tiksindirici vızıldayan yaratıklardan meydana gelmiş, nefes alan canlı bir yaratık gibi hareket etti. Yüce Tanrım diye düşündüm. Sineklerin Tanrısı bu. Şeytan bu.

Şeytanın ta kendisi.

Hayatımda asla o anda korktuğum kadar korkmamıştım. Bütün vücudumun korkuyla donup kaldığını hissettim, kalbim göğsümde delice çarpıyordu. Beynim bile durma tehlikesiyle

karşı karşıya gibiydi. Birkaç saniye bayılacağımı sandım ama bu şeytani dönüşüme bakmayı sürdürürken, ayaklanan duygularımı her nasılsa kontrol altına almayı başardım.

Sinek yaratık yavaş yavaş ete bürünüyor gibi görünüyordu.

Bütün bunlar olurken tahtında kıpırdamadan oturan Holmes, gözlerinin önünde tezahür eden şeye doğru yavaşça başını çevirdi. Sonra bir anda ayaklandı, cüppesinin katları arasından altın bir haç çıkarmıştı. Blackwood'un konuştuğu dilde böğürerek sinek yaratığa yaklaştı. Ses tonu yırtıcı ve zafer doluydu.

Sinek yaratık bir an için şeklini kaybeder gibi oldu, sonra yeniden toparlandı. Holmes bir adım daha yaklaşarak haçı kaldırıp büyülü sözlerini yineledi. Bu defa önündeki yaratık çözülmeye başladı. O çözülürken Holmes haçı görüntüye doğru fırlattı; haç tahta düştü, vızıldayan sinek yaratık dağılıp havaya karıştı.

Bir an için zaman donmuşçasına mutlak bir sessizlik ve hareketsizlik hüküm sürdü. Herkes o anda tanık olduğu şey karşısında hareketsiz ve dilsiz halde kalakalmıştı. Sonra parlak, kör edici bir ışık çaktı, bina deprem sarsıntılarının pençesindeymiş gibi sallandı. Ayaklarımızın altındaki zemin büyük bir çatırtıyla kabarıp dalgalandı, duvarlara asılmış şeyler etrafa saçıldı. Bartholomew Blackwood patlamayla sunaktan yere yuvarlanmıştı, taş zeminde büzüşmüş bir halde yatıyordu. Boş that alevler içindeydi artık, vahşi sarı alev dilleri kirişlere uzanıyordu.

Her taraf karışıklık içindeydi. Kilisenin çatısından taşlar dökülmeye başlamıştı, vitray pencereler görünmeyen bu gücün şiddetiyle parçalanıyor, renkli camlar konfeti gibi yağıyordu. Cemaat panik içinde haykırıp bağırıyor, Arabella Blackwood'sa sahneden afallamış halde, donmuş bir büyülenmişlikle alevler içindeki tahta bakarak öylece duruyordu. Öte yandan Enoch, Holmes'e yaklaşıyordu; hâlâ horozun kanıyla lekeli gümüş hançeri elinde, arkadaşımın üstüne inmek üzere havaya kaldırılmış haldeydi. Eh, bu durumda bari bir şeyler yapabilirdim. Silahımı çekerek öne atıldım, ateş ettim. Tabancanın sesi genel uğultu-

ya karıştı, kurşun Blackwood'un göğsüne saplandı. Adam şoka uğramış bakışlarını bana çevirdi, acıyı hissederken ağzı sessizce açıldı, sonra göğsünden fışkıran kanı fark etti. Yüzü öfkeyle çarpıldı. Gırtlağından çıkan bir hırıltıyla bana doğru bir adım attı, kollarını delice sallıyordu ama yanıma yaklaşamadan bacakları çözüldü, Enoch yere yığıldı. Vücudu bir an titredi, cenin şeklinde kıvrıldı, nihayet ölüm onu aldı.

Holmes hızla dönüp beni gördü. Sunaktan yere atlayıp bana doğru koşarak, "Çabuk," diye bağırdı. "Kapıya. Buradan hemen çıkmalıyız. Bina yıkıldı yıkılacak."

Daha fazla teşvike ihtiyacım yoktu, arkadaşımın kolunu yakaladım, kilisenin kapısına yöneldik.

Holmes, "Bizi durdurmaya kalkışanı vur," diye bağırdı.

Doğrusu, satanistler bizimle ilgilenemeyecek kadar kendi acılarına gömülmüş haldeydiler. Bazıları düşen kirişlerin altında sıkışıp kalmıştı, diğerleriyse şaşkına dönmüş çocuklar gibi anlaşılmaz şeyler bağırarak yerde kıvranıyordu. Bütün mantıklarını yitirmiş gibi, akılcı bir şey yapma becerisinden yoksun görünüyorlardı.

Arkamızdaki sütunlardan biri çatladı, kaydı ve ikiye ayrılıp eski çatının bir kısmını da kendisiyle birlikte sürükleyerek gümbür gümbür yere indi. Diğer sütunların da onu takip edeceğini kolaylıkla görebiliyordum. Yıkımı artıracak şekilde alevler de yere saçılmış perdelerle diğer şeylere sıçramış, sıralardan bazıları tutuşmuştu.

Holmes'le kilisenin kapısına yaklaştığımız sırada cüppeli bir şekil gölgelerden çıkarak önümüzü kesti. Simon Dickens'tı bu. Silahı vardı. Holmes'e ateş etti, dostum büyük bir soğukkanlılıkla kendisini yana atıp kurşunu savuşturmayı başardı. Ateşle karşılık verdim ve Dickens'ı omzundan vurdum. Tam yeniden nişan alıyordum ki boğazıma arkadan iki el sarıldı, kulağımda bir ölüm cadısının çığlığı çınladı. Birisi beni öyle bir şiddetle geriye doğru çekti ki dengemi kaybettim, silah elimden uçtu. Yere devrilirken,

BELONGS TO KARTUS TEAM

yüzümün yakınındaki yüzü, saldırganımın yüzünü seçtim. Arabella Blackwood'du bu.

Yere düştüğümüzde kız büyük bir çeviklikle yana yuvarlandı, sonra bir zafer çığlığıyla üstüme atıldı. Ata biner gibi göğsüme oturmuştu, parmakları hemen gözlerimin altından yüzüme batıyordu. Derim sıyrılıp kanım akmaya başlarken acıyla yüzümü buruşturdum. Kızın çehresi hiddetten çarpılmıştı, gözleri gaddarlıkla doluydu, kana bulanmış ağzı da çiğneme hareketleri yapıyordu. Onu üstümden atmaya çalıştım ama deliliği o derecedeydi ki sülük gibi yapışmıştı bana. Ne yazık ki yapabileceğim tek bir şey vardı, ben de kolumu ondan kurtarıp yüzüne sert bir yumruk indirdim. Hayatımda ilk defa bir kadına şiddet uyguluyordum ve yaptığımdan gurur duymuyorum ama o darbeyi indirmeseydim bir gözümü kaybedeceğime eminim. Arabella burnundan kanlar fışkırarak boğuk bir çığlıkla geriye doğru uçtu. Holmes gölgelerin içinden çıkıp baygın kızı üstümden çekti, yere yatırdı. Ayağa kalkarken, Dickens'ın kapının yanında bir yerde yüzükoyun yattığını gördüm. Holmes kanlı yumruğunu havaya kaldırdı. "Kurşunun yardımcı oldu, eski dostum, ama işini bitiren kaba kuvvet oldu. Hadi yolumuza bakalım."

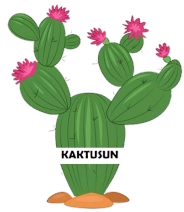
Binanın sarsılıp sallanması yüzünden pervaz yerinden kaymış, kilisenin kapısını sıkıştırmıştı. İkimiz birden bütün gücümüzle çekmemize rağmen kapıya boyun eğdiremiyorduk. Arkamızda daha fazla yıkım söz konusuydu, kilise kendi içine doğru göçüyordu. Çatının çoğu gökyüzüne açıktı artık. Geriye, mihraba doğru bakınca yoğun duman bulutlarıyla ateşten başka bir şey göremiyordum. Satanistlerin çoğu yıkılan duvarların altında kalmış ya da taşlardan yaralanmıştı. Dehşet çığlıkları, durmaksızın yer değiştiren grili sarılı bulutu deliyordu.

Holmes, kapının yakınlarında alçaktaki bir vitray pencereyi göstererek, "Tek şansımız bu!" diye bağırdı. Tabancamı kaptığı gibi kabzayla camı kırmaya koyuldu. Kısa sürede geçebileceğimiz kadar geniş bir açıklık oluşturmuştu. Aradan süründüm,

Holmes de beni takip etti. O lanetli yerden çıkıp bir kez daha taze, güzel havayı solumaktan ötürü hissettiğim mutluluğu anlatamam.

Holmes kolumu çekiştirerek, "Burada güvende değiliz. Mümkün olduğunca uzaklaşmalıyız," diye bağırdı. Koşarak mezarlık kapısından geçip kendimizi yola attık. Ancak birkaç yüz metre ilerledikten sonra durup döndük, kiliseye baktık. Bina artık içerideki alevleri yıldızlara ulaşıyormuş gibi görünen hiddetli yangınla aydınlanan karanlık, mahvolmuş bir kabuk halindeydi.

Holmes, "Ateş arındırır," yorumunu yaptı. "Tanrı'nın gücü galip geldi."

YİRMİ ALTI

DOKTOR WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Holmes dalgın dalgın kemanının telleriyle oynarken, "Anlaşılan bu aralar faiz gelirin epey bereketli," dedi.

Hafif bir şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Küçük yatırımlarımın son günlerde bana getirdiği beklenmedik paradan ona hiç bahsetmemiştim. Tabii dostumun çıkarım becerileriyle beni hayrete düşürmekten aldığı zevki biliyordum ve bu eski alışkanlıkla kendisini şımartmasından ötürü mutlu olmuştum.

Bilmiş bir gülümsemeyle, "Bu sonuca nasıl vardın?" diye sordum.

Holmes ışıl ışıl gülümsedi. "Eski dostumun yepyeni bir kravat iğnesi taktığını ve Bradley'nin en iyi Havana purolarından içtiğini gördüğümde, her zamankinden çok para harcadığını anlarım. Son günlerde malul maaşını, kaybetmeye mahkûm atlara yatırmakla oyalanmadığına göre, bu fazladan kazanç yarış pistinden değil, yatırımlarından geliyor mutlaka."

Kıkırdadım, dostumun haklı olduğunu gösterecek bir duman halkası çıkarmak için puromdan bir nefes çektim. "Çok doğru," dedim. "Anlaşılan her zamanki kadar şeffafım."

Holmes, "Yalnızca benim gözümde," diye sırıttı. "Yalnızca benim."

Howden'daki korkunç çilelerimizin üstünden iki ay geçmişti,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

normal yaşam olarak gördüğüm akışa yeni yeni kavuşuyorduk. O karanlık ve dehşet verici anıları zihnimden silmekte zorlanıyordum; rüyalarım bile o tüyler ürpertici ayin ve sonrasında olanlarla doluydu.

Holmes birkaç gün sonra, o gece kilisede olup bitenleri ve ayin gecesine dek gerçekleşen olayları ayrıntılarıyla anlatmıştı bana. Kendimizi sıradan dünyevi şeylerle özellikle şımartarak Simpson'da öğle yemeği yiyorduk. Restoranın hayhuyunun bize eski hayatımızı hatırlatacağını düşünmüştük, sanki tuhaf bir biçimde o eski hayatı kaybettiğimizden korkuyorduk.

"Mycroft, Blackwood meselesini araştırma işini üstüme yıktığında, Cambridge Üniversitesi'nden Profesör Martin Scrowcroft'la görüşmemi sağladı. Profesör, ortaçağ tarihçisi ama aynı zamanda doğaüstü uzmanı. On beşinci yüzyılın kötü şöhretli kara büyü kitabı *Malleus Malifacarum*'u çevirmiş. Kitap satanizm, cadılık, büyücülük, şeytana tapma ve benzeri konularla ilgili. Scrowcroft, Prag Üniversitesi'nden Profesör Julius Krasinski ile hem meslektaş hem de dost. Krasinski bu alanda rakipsiz. Kendisini Cambridge'deki ofisinde ziyaret ettiğimde Scrowcroft önce benimle konuşmaya gönülsüzdü ama onu yaptığım işin önemine ve Corpus Diablo ayininin gerçekleştirilmekte olduğuna ikna ettiğimde yumuşadı. Daha önce ayin yalnızca bir kere denenmiş. On yedinci yüzyılda bir İtalyan büyücüyle müritleri yapmış bu işi."

"Ne olmuş peki?"

"Kimse tam olarak bilmiyor. Deneme, Toskana tepelerindeki kadim bir manastırın yıkıntılarında yapılmış. Birkaç hafta sonra oradan geçen yolcular, ayine katılanların vebadan çürüyüp kararmış cesetlerini bulmuş. Scrowcroft, ayinin hassasiyetlerini açıkladı bana. Başarıya ulaşılması için tam anlamıyla yerli yerinde olması gereken çok fazla unsur var. Zaman, mekân, astrolojik koşullar, yıldız konumları, hepsi uyum içinde olmak zorunda."

"Tabii anahtar unsur…"

Holmes karanlık bir ifadeyle gülümseyerek başıyla onayladı. Profesör Scrowcroft'la görüşmemin en önemli ve değerli tarafı, lanetle ilgili verdiği bilgiydi."

"Lanet mi?"

"Ayini durduracak, süreci tersine çevirip şeytanı yeniden karanlığa gönderecek büyülü sözler."

Başımı iki yana salladım. Doğaüstü güçlerle ilgili bir deneyim yaşamama rağmen bu işlek restoranda, yemeklerinin keyfini süren masum insanlarla çevriliyken her şey yine abartılı, komik ve hayal ürünü gibi görünüyordu gözüme. İnkâr sürecinde gibiydim. Bundan bir yıl sonra, olup biten her şeyin bir rüya olduğunu düşüneceğimi seziyordum. Aslında belki de en iyisi buydu.

Holmes yeniden gülümsedi. Ne düşündüğümü biliyordu. Duygularımı anladığını hissettim. "Başlangıçta şüpheciliğini paylaşıyordum, Watson. Hayatını insan mantığına duyduğu inanca göre inşa etmiş bir adam olarak benim için dev bir adımdı bu ama sık sık gözlemlediğim gibi, imkânsızı elediğinde geriye kalan, ne kadar ihtimal dışı görünürse görünsün, gerçek olmalıdır."

"Peki gerçek miydi?"

"Hâlâ gerçek. Dünyada kesin bir kötülük var, insanların zihinsel yozlaşmasının ötesine geçen bir kötülük. Scrowcroft'un büyülü sözleriyle silahlanmış olarak, satanistlerin planlarını bozabileceğime inanıyordum. Gerçi sözlerin nasıl bir etki yaratacağını bilmiyordum ya. Tabii sen ayrı bir sorundun. Kurdukları planlara ayak uyduruyor gibi görünmediğim takdirde hayatının beş paralık değeri olmayacaktı. İşin doğrusu, iksirleri, ilaçları ve hipnotizmaları dolayısıyla zaten kafam karışmıştı. Bildiğin gibi iradem kuvvetlidir ama üstümde öyle bir güçleri vardı ki sendeledim, sarsıldım, hatta itiraf edeyim, zaman zaman amaçlarını kabullendim. Doğrusunu söylemem gerekirse, bir insanın iradesi üstünde nasıl bir hâkimiyet kurabileceklerini hesap edememişim."

"Çok şaşırtıcı gelebilir ama bundan şüphelenmiştim. O şeytan müritleriyle aynı yola baş koyduğuna kani olmuştum."

Holmes duraklayıp bir yudum şarap içti, kadehinin kenarından dikkatle bana baktı. İşte görünüşündeki hafif değişikliği o zaman fark ettim. O kadar iyi tanıdığım çelik grisi gözler biraz değişmişti. İçlerinde pırıl pırıl parlayan kehribar rengi, canlı bir ışık var gibiydi şimdi.

Holmes, dudaklarını nazik bir gülümsemeyle bükerek alçak sesle, "Umarım seni nihayet aksine ikna edebilmişimdir," dedi.

"Elbette. O iğrenç sinek yaratık yanıbaşında cisimlenirken büyülü sözleri söylemek büyük cesaret gerektirmiş olmalı."

"Sinek yaratık... Şeytanın ta kendisi. Sözlerimin ayini tersine çevirip geçersiz kılacağına inanıyordum, yol açacakları felakete dairse en ufak bir fikrim yoktu. Hava koşulları gibi bir şey oldu. Sıcak hava soğuk havayla karşılaştığında nasıl gökyüzü karışıyorsa, iyiyle kötünün muazzam gücü karşılaştığında da fırtına çıkıyor. Tanrı'nın rüzgârı, bunu gerçek anlamda söylüyorum, satanistleri mahvetti."

Holmes bu sözleri söylediğinde kafamda kilisedeki sahneden gayet canlı görüntüler belirdi. Yüzümü ekşittim.

"Bu düşünceleri at aklından artık, Watson. Bu vakayı tamamen unutman büyük önem taşıyor. Fazla kafa yormak çaresizliğe, oradan da deliliğe götürür. Hayatımızın karanlık ve tehlikeli bir dönemiydiama ama artık gömülmesi gerekiyor... Hem de çok derine."

"Söylemesi kolay," dedim huysuzca.

"Sende muhteşem bir metanet vardır. Ona başvur, kendi iyiliğin için. Dünya olanları asla öğrenmeyecek. Mycroft köyün, kilisenin ve Blackwood'ların evinin dümdüz edilip ortadan kaldırılması işini ayarladı, böylece Howden'dan da, korkunç mirasından da eser kalmayacak geriye."

"Ayinin başarısız olduğundan ve şeytanın geldiği yere döndüğünden kesinlikle emin olabilir miyiz?"

Holmes durakladı, dudaklarını büktü. "Bu vakadan öğrendiğim bir şey varsa, o da her şeyde bir bit yeniği olabileceğidir. Öte yandan bütün kanıtlar ayinin başarısız olduğunu işaret ediyor." Güldü. "Şeytana benzer bir halim var mı?"

Yorgun bir sırıtışla, "Kuyruk, boynuz falan görmüyorum," dedim.

"Güzel. O zaman hayatımızın bu karanlık sayfasını unutkanlığın eski eşyalarla dolu odasına kaldıralım, olmaz mı?"

"Öyle yapalım." Kadehlerimizi kaldırdık, bu olaydan bir daha birbirimize ya da başka birine bahsetmeyeceğimize dair yemin ettik. Ancak içimden, her şeyi yazacağıma dair kendime söz verdim. Sırf zihnim huzur bulsun diye yapacaktım bunu. Bir çeşit duygusal arınma denebilirdi. Yaşadığım sürece yayımlanmayacaktı, tabii hiç yayımlanmayabilirdi de.

Böylece Baker Sokağı'na döndük ve eski hayatımıza kaldığımız yerden devam ettik. Gerçekten yapmış mıydık mı bunu acaba? Yüzeyde yapmış gibi görünüyorduk ama hayalci tarafıma öyle geliyordu ki, her nasılsa, gerçekten onlar olmak yerine Sherlock Holmes ve Doktor Watson rollerini oynuyorduk.

Derken dünyamı bir kez daha karmakarışık eden bir şey oldu. Şubat ayında sisli bir gündü, Howden'daki korkunç olayların üstünden daha yalnızca üç aydan biraz fazla zaman geçmişti. Hafif bir öğle yemeğinin ardından Holmes ateşin yanında sessizce oturuyor, kestiriyordu. Sonra dışarıdan, caddeden acayip bir ıslık sesi geldi. Holmes birdenbire koltuğunda dikleşti, gözleri heyecanla canlanmıştı. Kehribar benekler her zamankinden daha parlak ışıldıyordu.

Hemen ayağa fırladı, portmantoya yöneldi. Dümdüz bir sesle, "Dışarı çıkmam gerekiyor," dedi.

"Ben de geleyim mi? Biraz temiz hava alırım, iyi olur."

Holmes paltosuyla şapkasını çabucak üstüne geçirirken aynı tuhaf tonla, "Hayır, hayır. Yalnız olmam gerek. Bir saate kadar döneceğimi düşünüyorum," diye cevap verdi. Birkaç saniye sonra odadan çıkmıştı, merdivenden aceleyle indiğini duydum.

Pencereye doğru gittim, aşağı baktım. Holmes tam o anda binadan kaldırıma çıktı. Bir an tereddüt etti, sonra diğer tarafta onu bekliyormuşa benzeyen kişiye yönelerek kararlılıkla karşıdan karşıya geçti. Genç bir kadındı bu. Holmes yaklaşırken diz çöktü, sonra uzanıp arkadaşımın elini öptü. Çevik bir hareketle kolunu Holmes'ün kolundan geçirdi, yüzünü açıkça görebileyim diye yukarı, pencereye doğru çevirdi.

Arabella Blackwood'du bu.

Ve gülümsüyordu.

SON